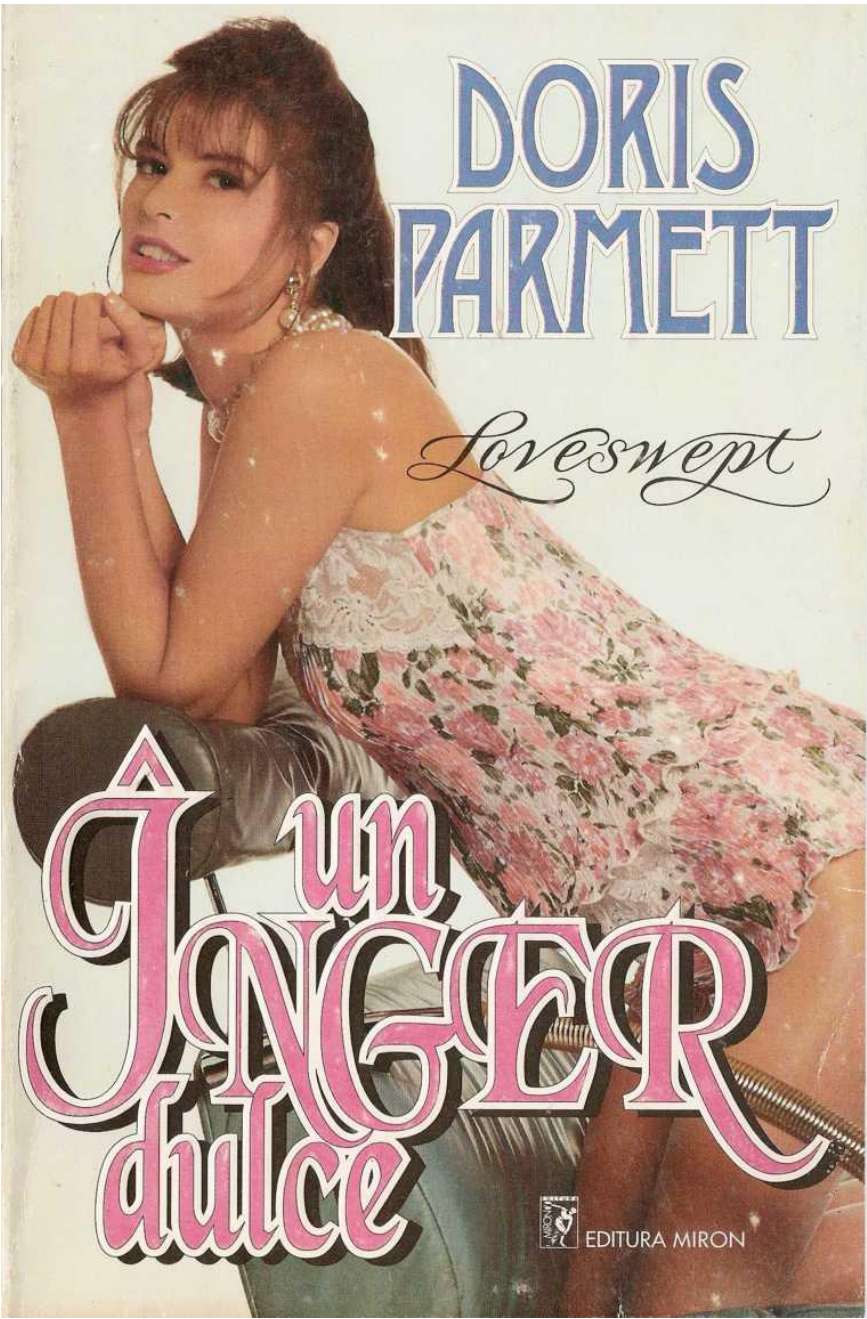

DORIS
PARMETT

Loveswept

un
JUNGEUR
douce

EDITURA MIRON

Un JONGLER dulce

Dennis – un tânăr ce seamănă cu un viking și al cărui zîmbet promite plăceri irezistibile...

Cînd a văzut căzînd din cer o tînăra roșcată, deosebit de frumoasă, Dennis Jorden a știut că soarta i-a trimis exact femeia potrivită pentru el. Deși tînăra îi aruncă săgeți otrăvite din privire și îl face răspunzător pentru parașuta ei distrusă, el nu se descurajează deloc. Ba chiar se bucură că trebuie să plătească despăgubiri, pentru că astfel are ocazia de a o reîntîlni.

Roxy Harris recunoaște că sărutările lui înfocate îi plac, dar susține că nu are timp pentru asemenea tentații.

Cum va reuși el să o farmece, dacă ea nu are încredere în bărbați și în iubire?

Doris Parmett

Un înger dulce

Colecția LOVESWEPT

Editura MIRON 1994

ISBN 973 – 95061 – 1 – 0

Prolog

— Dennis, nu ne potrivim unul cu celălalt, insistă Roxy.

— Ce vrei să spui? Întrebă el.

— Mi-am pierdut cumpătul, m-am dedicat prea mult muncii mele de a sări din avioane.

Mâinile lui o mângâiară de-a lungul spatelui și apoi o trase aproape de el.

— Dar dorințe? Dorința dintre un bărbat și o femeie. Dorința ta și a mea.

Și-o apropie și mai mult.

— Sărută-mă, Roxy! Dovedește-mi că ai dreptate.

— Ei bine, chiar vreau să te sărut, pentru că ai ajutat-o pe Maggie să obțină o slujbă, spuse ea, și se înclină mai aproape de el.

El îi dăruie cel mai delicat sărut posibil. Dar ea abia îl simți, deoarece el se menținea detașat și indiferent față de această atingere a ei.

— De ce trebuie să ai o scuză când mă săruți?

Dennis îi atinse obrazul cu degetele.

— Tu îți îndepărtezi oameni, ca să nu fie nevoie să-ți

asumi riscuri.

— Despre ce vorbești? Ce vrei să spui? Întrebă ea.

— Asta...

Respirația ei se accelerează, deoarece el o strânse între picioarele lui musculoase.

— Îndrăznește să mă săruți așa cum îți dorești atât de mult. Fără nicio scuză.

— Nu e cinstit, Dennis.

— Ești îngrozită de faptul că ai putea simți prea mult pentru mine.

— Nu!

— Dovedește! Vreau ca tu să îndrăznești să te lași în voia sentimentelor...

Capitolul 1

Albastrul Cessena se apropia la o distanță de zece mii de picioare de pământ.

Roxy Harris stătea prinsă de o parașută tip T-111, așteptând semnalul instructorului său de salturi, Bob Arnouth.

O bătu pe umăr și apoi strigă, încercând să acopere zgomotul motoarelor venit de la avion:

— Amintește-ți să-ți verifici altimetru de zbor și să tragi de șnurul parașutei la o distanță de trei mii de picioare. Călătorie plăcută! Pornește!

Ea păși afară, având senzația rostogolirii în spațiu, ca o pasăre cu pene strălucitoare, îmbrăcată în galben cu o pălărieuță albă. Cu mâinile și picioarele întinse larg, neavând niciun nor care să-i acopere vizibilitatea, ea își roti trupul pentru a vedea panorama de jos, vârfurile acoperișurilor, stâlpii bisericii, clădirile, casele și mașinile care deveneau din ce în ce mai mari, pe măsură ce ea plonja tot mai jos. Soarele de septembrie strălucea în lanurile de porumb, aruncând puncte aurii, luminoase, pe pământul fertil.

Parașutismul însemna înălțimea supremă. Numai un alt

zburător ar fi putut înțelege emoția ei și fiorul. Mama ei și-ar fi dorit să fie mai rațională.

— Îți place să zbori, bine, spusese ea. Mărită-te și ia-ți un avion comercial în luna ta de miere.

Râzând, Roxy își strigase în gura mare dragostea pentru parașutism, urmărită mereu de ecoul vorbelor mamei ei. Bazându-se numai pe ea însăși, era liberă, era stăpâna cerului, cucerind fluvii de aer și străbătând curenții. Acolo uita de toate, lăsându-și toate grijile jos pe pământ. Aerul îi mângâia fața și-i ștergea hainele. Dintre toate tipurile de sărutări, ea prefera electrizanta cădere liberă. Avea încredere în echipamentul și-n pregătirea sa. Avea încredere în ea însăși.

Când ajunse la o distanță de trei mii de picioare, smulse șnurul parașutei și numără zâmbind. Era încrezătoare în forțele ei, grație programului de instrucție prin care trecuse, înainte ca Bob să-i certifice prima ei săritură acolo. În trei secunde se deschise deasupra ei o voalură de două sute douăzeci de picioare pătrate, de nylon roșu cu alb, trăgând-o ușor într-o poziție dreaptă.

Deodată, o pală de vânt lovi voalura parașutei, biciuindu-i corpul și echipamentul. Era moartă de frică, căci situația îi

scăpase de sub control. Se prăbușise într-un coșmar specific pilotului sau parașutistului. Foarfeca vântului! Deodată, un curent descendent de aer puternic o lăsă lipsită de ajutor, deformând și comprimând aerul din parașuta ei. Fiind fără apărare, în lipsa voalurei, ea plonjă spre pământ. Singura speranță, singura ei șansă de a supraviețui, era să se roage să aibă suficientă altitudine de străbătut și cumva să prindă un curent de aer salvator. Dacă nu, ea va muri.

Moartă de spaimă, se lasă în mâinile Domnului, într-un mod ironic, viața sa nu-i trecu fulgerător prin fața ochilor. Era mult prea speriată.

— Te rog, Doamne, nu sunt gata!

Agățându-se speriată de velatură, ca o săgeată ascuțită îndreptată spre moarte sigură, ea trase adânc aer în plămâni.

Rugându-se mereu, își adună toate puterile pentru a lupta contra inevitabilului. Apoi, la o distanță de o mie de picioare, prăbușirea înnebunitoare se sfârși tot atât de brusc precum începuse. În acel moment minunat parașuta se ridică în sus. Lacrimi sărate îi umpleau ochelarii de protecție.

— Mulțumesc, Doamne!

Clipele teribile o azvârliseră departe de terenul de

aterizare, ducând-o într-o zonă nefolosită a aerodromului.

O parte era mărginită de o linie de copaci, ale căror ramuri erau sculptate pe cer cu vârful în sus. Încă o dată mulțumi Domnului. Nu se va zdrobi rușinos de un copac și nici nu se mai îngrijora de existența pietrelor aflate pe pământ, unde vântul ușor încrețea spațiile verzi de iarbă. Se plimbase de-a lungul întregului teren, în drum spre casă, hrănind iepurii și căprioarele întâlnite aici ocazional, acest lucru făcând parte din antrenamentul ei, acomodându-se cu suprafața de teren, în cazul abaterii de la pista de aterizare.

— Ce dra...?

În timp ce ea examina terenul, o priveliște uimitoare se ivi în fața ei. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Un bărbat, cu brațele larg întinse, cu mâinile făcute căuș, ca și cum ar fi fost gata să prindă o minge, traversa pista în zigzag, îndreptându-se spre ea. Privi de jur împrejur. Era singura parașutistă de pe cer. Vai, nu! El fusese martor la călătoria ei chinuitoare și bineînțeles că se gândea la faptul că avea necazuri. Dacă ar ateriza peste el, l-ar strivi ca pe o furnică. Ca să nu pomenim ce i s-ar putea întâmpla ei.

Alergând din capătul opus al pistei, ștergând aerul cu

palmele sale transpirate, Dennis Jordan fugea ca un avion cu reacție. Inima îi bătea de două ori mai tare. Cunoștințele lui despre parașutism se rezumau doar la vizionarea vechilor filme de război, dar totuși el știa, fără îndoială, că parașutistul se afla într-un pericol cumplit. Nu trebuia să fie un săritor profesionist ca să realizeze că fata care se agăța disperată de sforile ei putea să moară, fără ajutorul lui. În ceea ce-l privea, evita înălțimile. În hoteluri, el refuza să stea în camere situate mai sus de al treilea etaj. N-a știut niciodată de ce s-a decis cândva să meargă la primul său spectacol de parașutism, dar o făcuse de parcă n-ar fi avut altă alegere decât aceea de a ajunge la aerodromul Alexandria. El privi de jur împrejur zona părăsită a pistei, sperând să-i vadă și pe alții alăturându-i-se în operațiunea de salvare. Nimeni. Nici măcar un pui de iepure. Tot ceea ce vedea erau spațiile de verdeață pipernicită și pietrele împrăștiate.

— Asta e, amice! murmură el, dorindu-și ca un magician genial să-l poată scoate din atmosferă pe Hulk Hogan sau pe Arnold Schwarzeneger, materializându-i pentru a-l ajuta s-o prindă pe parașutistă.

Schimbă ușor direcția pentru a se feri de razele orbitoare ale soarelui. Ea cobora rapid, lovindu-și picioarele, trimițându-i

astfel un mesaj mut de ajutor.

El accelera, câștigând viteză, până când se apropie de locul de aterizare hotărât de ea. Era complet zăpăcit. Știa cum să aplice manevra Heimlich. Știa cum să administreze operațiunea de respirație gură la gură. Dar nu știa cum să prindă o femeie care se prăbușea din cer. Cel puțin fără a-și produce vătămări majore ale părților, sale anatomice. Își zise: „Las-o baltă! „Trebuia să se concentreze asupra puținelor sale cunoștințe de a da primul ajutor.

Strigă spre ea că totul va fi în ordine. Îngrijorat de faptul că vântul i-ar putea acoperi vocea, își flutură brațele. Nu avea încredere în parașuta care în cele din urmă se deschisese. Și, ținând seama de acțiunile ei de a-i face semne lui, deduse că nici ea nu se încredea în asta.

„Fii calm, își spuse în gând, fii calm! mai întâi și cel mai important lucru este s-o calmezi pe ea”.

Deasupra lui, Roxy numai liniștită nu era.

Devenise un pachet de nervi, bătaile inimii ei crescând vertiginos ca intensitate, în stratosferă.

— Nu sunt gata pentru asta, gemu ea.

Trebuia să fie capabilă să aterizeze și să fugă sau să se

rostogolească. Nu se afirmase niciunde, în cadrul antrenamentului ei, că o să se izbească violent de un bărbat solid.

Febrilă, ea își lovi picioarele, sperând ca această acțiune o să-l prevină asupra pericolului și o să-l facă să plece de acolo. Dar nu s-a întâmplat așa. El continua să vină.

Roxy intră în panică. Dacă ateriza peste el cu presiunea și viteza ei de mare coborâre, putea să se sinucidă sau să-l omoare și pe el.

Și pentru ce? Pentru nimic!

Coronerul i-ar semna certificatul de deces, scriind: „Moarte datorată unui binefăcător idiot, fără minte”.

Se umplu de furie. Dumnezeu o lăsase să guste gloria vieții. Chiar dacă supraviețuia aterizării, urma să-și rupă probabil toate oasele, grație campionului nehibzuit. În loc să-și ajute familia, ea ar deveni o povară pentru părinții ei, care-și doreau s-o vadă măritată!

— Te prind eu. Nu te îngrijora în legătură cu mine, îngeraș. Ești în siguranță. Am văzut totul. Te voi salva.

— Dă-te la o parte sau vom ateriza amândoi la spital! strigă ea.

Roxy ar fi vrut ca măcar o dată legea gravitației să poată fi suspendată.

— Nu-ți face griji pentru mine. Te voi salva.

— Fugi!

Spera să-și păstreze cel puțin dantura, după Impact. În ultima secundă ea trase zdravăn de fire și le răsuci puternic.

— Mișcă-te! țipă ea.

Încercând să aterizeze și să alerge fără a-l lovi pe el, ea fu cât pe aici să-l zdrobească. Doar câțiva centimetri îl salvară, dar ea își pierdu echilibrul. Căzu, astfel că parașuta o trase la pământ.

Ah! Ah! Au! strigă ea, izbindu-se cu fundul de pietre.

Aterizase printr-o oprire bruscă, în timpul căreia se lovi, iar aerul îi tășni din plămâni. Își simțea brațele ca și când ar fi fost smulse din încheieturi, îi clănțăneau dinții. Își verifică gingiile cu limba. Se părea că avea încă toți dinții în gură. Ușurată că era totuși intactă, își aruncă ochelarii de protecție și casca, și se uită cu dușmănie la bărbatul responsabil de căderea ei ce-o adusese aproape de moarte.

Lui Dennis Jordan îi trebuiră două secunde pentru a binecuvânta soarta că l-a trimis la aerodrom.

Chiar și voalura ruptă nu putea ascunde figura frumoasă a femeii. Când își dădu jos casca, ea își eliberă ispititoarea abundență de păr roșu, care i se așezase ca niște tăciuni aprinși în jurul umerilor ei mici. Ochii ei, de un verde pătrunzător, încadrați de gene întunecate, se deschiseră larg, plini de furie. El fu impresionat de focul puternic al părului ei minunat și de verdele irezistibil al ochilor. Era neînchipuit de frumoasă! Numai un bărbat orb nu ar fi putut lua în considerație un asemenea noroc binecuvântat. Pe neașteptate, el se simți fericit, iar zâmbetul de pe față îi reflecta plăcerea.

— Bine ai venit pe pământ, minunată doamnă! Cred c-ar trebui să mulțumim destinului că ne-a făcut să ne întâlnim.

Roxy își clătină capul. Ce să-i spui unui nebun? Era sigură că-l auzise spunând c-ar trebui să-i mulțumească destinului. Mai potrivită ar fi o înjurătură. În timp ce aștepta ca respirația să-i revină la normal, ea își lăsă privirea să se plimbe în sus și în jos, traversând cu ochii o pereche de picioare lungi și puternice, îmbrăcate în blugi.

Dacă ar fi o persoană care să creadă în soartă – dar ea nu era ar trebui să recunoască că acest viking, cu un corp athletic și vânjos, cu pieptul musculos, sugerând o forță deosebită, arăta

mai bine decât oricare alt bărbat pe care-l văzuse ea vreodată.

Avea pete de soare risipite-n păr, creând un nimb auriu. Trăsăturile îi erau frumos reliefate. Când el se ghemui jos, lângă ea, observă că genele lui erau de un maroniu-închis la vârfuri, iar părul avea culoarea mierii topite.

Era posibil ca înspăimântătoarea ei cădere din cer să aibă ca rezultat o halucinație temporară? Își închise strâns ochii, apoi îi deschise iar încet. Nu, el era încă acolo, umplându-i imaginea din fața ochilor. Și trebuia să recunoască că avea ce vedea. O privea cu ochii gri, definiți de cele mai lungi gene pe care le văzuse vreodată la un bărbat.

— Sunt încântat că ai reușit să rămâi teafără, spuse el.

— Și eu.

Echipamentul atașat de spatele ei o făcu să-i fie greu să se ridice și se răsturnă pe spate. Imediat, o mână puternică o susținu.

— Nu te deranja, murmură ea, scoțând o piatră ascuțită ce-i intrase în spate.

— Te-ai speriat doar. Ești norocoasă că am fost aici ca să te salvez.

S-o salveze! Dacă parașuta s-ar fi rupt, aterizarea ei

lipsită de glorie ar fi costat o avere. Ceea ce ea nu avea. Își împrumutase parașuta de susținere unei prietene pentru a petrece o vacanță organizată pentru parașutiști, în Europa. Clarisse se va întoarce după o lună.

— Mi-ai rupt parașuta? Întrebă ea.

— Sunt îngrijorat pentru tine, nu pentru o bucată de mătase. Cum te simți?

Roxy își masa palmele dureroase și încheieturile rănite.

— Sunt bine. Ai văzut parașuta deschisă. Ce te-a făcut să-mi întrerupi aterizarea? Am fi putut fi serios răniți amândoi. Dar parașuta mea? Ai stricat-o?

Dennis o măsură cu privirea. Ezita, în ciuda atitudinii ei nerecunoscătoare. Deși părea să fie bine, aparențele adesea sunt înșelătoare.

„Păstrați calmul pacientului”.

— Te rog, spuse ea.

Tonul ei disperat îl trimise să inspecteze atent parașuta. Se întoarse imediat.

— O singură ruptură, asta-i tot.

— Asta-i tot! șuieră ea.

Îi căzură brusc umerii și respirația i se cutremură. Cu un

deget, ea urmări ruptura produsă la una dintre legăturile boitei.

— Domnule, sper că ești satisfăcut. Grație ție, voi avea de cheltuit o grămadă de bani.

El se uită spre parașuta distrusă.

— Nu am intenționat să fac asta. Cât costă una?

— Două mii cinci sute de dolari, incluzând și parașuta de susținere. Costumul costă încă o mie cinci sute de dolari. Și de ce tocmai mie? spuse ea jalnic.

El se așează pe vine, preluând sarcina masării încheieturilor ei.

— Înveselește-te, o rugă el. Nu mi-am planificat să fiu aici astăzi și totuși, iată-mă! Crezi în destin?

— Deloc.

— Eu cred, spuse el cu o profundă convingere. Am fost sortiți să ne întâlnim astfel.

Îl privi cu neîncredere. El transformase experiența ei, vecină cu moartea, într-un act de destin.

Fusese lăsată pe pământ pentru a ateriza la picioarele unui bărbat nebun. De ce? Ce putuse să facă pentru a merita asta?

— Dacă chiar crezi că încercarea de a te înțelege, stând de vorbă... după o asemenea întâmplare... e dictată de destin,

ești nebun!

Simțind că-și pierde răbdarea, se încruntă la el și continuă:

— Eu nu cred în soartă. Lasă-mă în pace, te rog să pleci.

— Nu pot, dacă ai nevoie de mine? Zici că ești bine, dar ai putea să faci un șoc.

Ea își frecă fundul.

— Mă îndoiesc.

El îi admiră dosul, apoi își întoarse privirea spre fața ei.

— Nu te părăsesc. Nu mi-aș ierta-o niciodată.

Roxy auzi hotărârea din vocea lui și o văzu și în expresia feței sale.

Avea înălțimea, greutatea și respirația de partea lui. Apoi, contrar bunăvoinței lui, ei îi veni o idee teribil de tulburătoare. „Bărbații grozavi foloseau uneori în avantajul lor frumusețea pentru a prinde femeile în mrejele lor”.

El se ridică și îi întinse mâna. Roxy se uită la ea o clipă, ca și când ar fi fost un șarpe, apoi o strânse. Deodată, fu impresionată de multe lucruri. El avea o strânsoare fermă. Ochii gri îi erau punctați cu maroniu. Mirosea frumos, a plantă citrică și a curățenie. Probabil mult mai bine decât ea.

Dezlegându-și echipamentul, îi atinse mâna oferită spre ajutor.

— Sunt bine. Mulțumesc pentru ajutor. Oricum, nu trebuia să vă aflați aici. Există anumite lo... locuri sigure, destinate vizitatorilor.

Ea își șterse praful de pe umăr.

— Sunt deja aici. E destinul, crede-mă.

— Încetează să mai spui asta! Nu dumneata m-ai salvat.

El se întristă.

— Dar eram pregătit s-o fac. Ai avut o experiență groaznică. Nu-i posibil să fii șocată sau rănită?

Ea clătină din cap, într-o negare totală.

— Nu sunt rănită. Nu sunt șocată. Am de strâns doar o parașută. Acum te rog să pleci.

— Mă numesc Dennis Jorden, se prezintă el cu o voce plăcută.

Privindu-l, văzu o mustrare în ochii lui, temperată de o prefăcută încruntătură.

— Eu, în ceea ce mă privește, continuă el, intenționez să-mi amintesc despre tot ce ne-am spus unul altuia astăzi.

— Nu înțeleg de ce.

Dennis ridică din umeri.

— Ți-am spus, e soarta. Mi-ai căzut în brațe.

— Domnule Jorden, de vină e memoria dumneavoastră scurtă. Nu v-am căzut în brațe.

Dennis ridică o bucată de mătase din parașută, făcând-o să foșnăi în palmele lui mari.

— Știu, dar așa sună mai bine.

Ea nu putea să creadă că se contrazicea cu el, certându-se ca și cum el avea dreptate. Apoi privirea îi alunecă pe parașuta ei ciopârțită. Țipă:

— Dacă vrei într-adevăr să mă ajuți, încetează să-mi compari parașuta cu ziarul de ieri.

— Arată-mi drumul drept! rosti el solemn.

— Las-o baltă, mormăi ea.

Dennis păși înainte, căci ea deja strângea ce mai rămăsese din parașută, împăturind materialul. Atingea materialul ca pe o proprietate prețioasă, mânuindu-l ca și cum ar fi fost o bijuterie de preț.

Jorden se întrebă ce ar simți dacă degetele ei lungi, conice, l-ar mângâia pe el?

În timp ce acest gând îi trecea prin minte, ea îl privi și-i

spuse încă o dată să plece.

El doar zâmbi.

— Când eu voi considera că, într-adevăr, ți-ai revenit.

Dând din cap, ea împături materialul, reducând dimensiunea parașutei.

— Sunt sigură că ai de făcut lucruri mult mai importante.

— E ghinion dacă lupți cu premonițiile. Eu mă simt legat de tine. Pe lângă asta, îmi place să-ți ascult vocea. Ai un timbru scăzut, gutural. Foarte sexy. Cum să-ți zic?

— Domnișoară.

Dennis își dădu capul pe spate, râzând. Privirea lui îi examină fața și apoi se opri asupra buzelor ei.

— Prostii! Dacă erai măritată, purtai verighetă pe deget.

— Nu e necesar. Unele femei căsătorite se hotărăsc să nu poarte verighetă.

— Adevărat, dar tu nu emiți fiori casnici.

— Nu există lucruri ca fiorii casnici!

El dădu din umeri.

— Hai să nu explicăm amănunțit termenul. Ești sigură că ești bine?

— Precis.

— Ai putea fi rănită.

Privirea lui alunecă în jos.

— Domnule Jorden, nu-mi pasă de destin câtuși de puțin. Vreau să pleci. Ți mulțumesc mult, dar te rog frumos să pleci. Îmi pierd răbdarea. În caz că nu ești conștient de asta, tu ai traversat ca un nebun ca să ajungi pe acest teren. Dacă venea un avion mic să aterizeze sau dacă unul încerca și decoleze, puteai pune în pericol viețile membrilor din echipaj și viața ta. Sunt motive întemeiate pentru ca vizitatorii să rămână în locuri anume desemnate. Pe scurt, nu trebuie să te afli unde nu trebuie să fii. Adică, aici.

El se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe călcâie, studiind-o.

— Ai perfectă dreptate. Oricum, sunt responsabil în ceea ce te privește. Ai recunoscut că ai aterizat la picioarele mele. Asta trebuie să semnifice ceva.

Roxy ținea la piept parașuta strânsă.

— Confunzi asta cu tradiția chinezească. Tu nu mi-ai salvat viața. Aproape că m-ai determinat să aterizez, prăbușindu-mă peste tine.

El se încruntă și Roxi crezu că, în sfârșit, îl făcuse să înțeleagă sensul celor spuse de ea. Dar asta până când el o

întrebă de cât timp se ocupa cu sportul ăsta.

— De doi ani, zise ea, sperând ca el să obosească și să plece. Trebuie să știi, înainte de a pun întrebări, ca o săritură costă cincisprezece dolari. În zilele mele libere fac patru sau cinci salturi.

El se încruntă.

— Este prea periculos. Puteai să mori. Adică, mai la obiect, nu putem face asta împreună. Am rău de înălțime. Mai sus de etajul al treilea îmi curge sânge din nas. Ce altceva vom mai face cu timpul nostru liber?

Roxy își dădu ochii peste cap. Acest bărbat arătos, cu zâmbetul ucigător, percepea realitatea din poziția unui nebun.

— Noi nu avem deloc timp liber. Înțelege asta, domnule Jorden. Nu e niciun grăunte de adevăr în ideea asta despre noi. Nu suntem un cuplu. Suntem niște străini. Mai mult decât atât, eu nu m-aș putea imagina niciodată cu tine.

— De unde știi? Eu sunt drăguț cu toată lumea, de la copiii mici la cei mari. Nu iau parte niciodată la spectacolele în aer liber și nici nu privesc la TV. Prezența mea aici, astăzi, este o întâmplare fericită. Deci, dacă întâlnirea noastră nu se datorează destinului, atunci ce reprezintă?

Ea își înălță capul pentru a-i întâlni privirea.

— Îmi e indiferent dacă aprobi sau dezaprobi parașutismul. Nu mi-am atins ținta. Forfecarea aerului, și nu soarta, ne-a adunat împreună.

El își lăsă bărbia în piept.

— Deoarece crezi, evident, că sunt un impostor, lasă-mă să-ți risipesc aceste gânduri spunându-ți câte ceva despre mine. Sunt economist juridic. Agent important. Îmi câștig existența. Viitorul meu este strălucit. Sunt un campion ai drepturilor femeii. Am o soră măritată cu un comandant naval, care trăiește în Norfolk, și se numește Virginia. Am douăzeci și opt de ani. Sunt un fan arzător al celor de la Giant. Curățenia casei nu mă atrage, chiar dacă nu pot spune nimic despre asta. Îmi plac copiii când sunt draci. Îmi menționez proprietatea pentru a-mi dovedi identitatea. Am absolvit al treilea din clasă facultatea din Pennsylvania, școala de economie.

Nu m-am însurat niciodată. Am o sănătate excelentă. Și la fel de bune îmi sunt dantura și vederea. Ceea ce simt pentru tine nu e la fel cu reacția mea obișnuită la femei. Sunt, în principiu, un tip foarte intim, stăpânit. Întreabă-i pe prietenii mei, familia Ostner, sau pe Marybeth Wynston. Ei îți vor garanta. Ai

încredere în mine, de obicei eu nu vin astfel în întâmpinarea unei femei. Deci, pentru că sunt tot atât de uluit ca și tine, pot doar să concluzionez că reacția mea are o semnificație mai profundă. Una pe care ar trebui s-o cercetăm atenți.

— Ești nebun, spuse ea. Îți fac cunoscut faptul că nu mă interesează să pun întrebări prietenilor tăi în legătură cu persoana ta. Vreau doar să mă lași în pace.

— Îți înțeleg reacția inițială, dar acum te dovedești a fi încăpățânată. Ce fel de antrenament ai făcut?

Ea își înălță capul.

— Te gândești să iei lecții?

Privirea lui îi dădu răspunsul.

— Încerc să înțeleg de ce o femeie, care este atât de drăguță ca tine, își petrece o după-amiază din viață, făcând salturi.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Bine. Amândoi știm că pierdem timpul, dar, dacă pleci, îți răspund.

Nu se așteaptă ca el să fie de acord, ci îi furniză imediat informația:

— Inițial, instructorul de parașutism controlează firul static. Acesta era șnurul central. Firul conectează avionul de

mecanismul de deschidere al parașutei.

El râse.

— La fel cum o mamă își îngrijește copilășul.

Ea își roti privirea. Bărbatul era nesuferit.

— După două salturi succesive făcute de la opt mii de picioare distanță, treci la faza următoare a antrenamentului. Șapte salturi de la o înălțime de zece mii de picioare.

— Numești asta distracție?

— Sigur că da.

— Eu mă gândesc la moduri mai bune de distracție. Și apoi?

— Apoi nimic. M-ai întrerupt. În șapte salturi sunt însoțită de doi instructori care se asigură că am citit oarecum altimetrul de la încheietura mâinii și că am tras de șnurul voalurii la o distanță de trei mii de picioare. Am exersat, de asemenea, spirale, am învățat cum să citesc viteza pământului și să aterizez cu bine. Și aș fi aterizat teafără astăzi dacă nu-mi stăteai în cale. Acum pleacă.

Un zâmbet i se răspândește pe fața lui Dennis.

— Am spus ceva nostim? întrebă ea.

Deși era ținut, ea trebuia să recunoască că era cel mai

atrăgător idiot pe care-l văzuse ea vreodată. Gândul acesta o făcu să se încrunte din nou. Asta dovedea doar că saltul îi afectase mintea. El se amuza din ce în ce mai mult.

— Recunoaște, îngerăș. Suntem făcuți unul pentru altul. Noi trebuie să dăm curs neapărat acestei întâlniri. Ei, haide, pledă el fără a se rușina, nu ești cel puțin dornică de a-ți urma instinctele? Sau te limitezi la performanțele obținute în parașutism? Nu ți-am alungat din minte, saltul înfricoșător? Nu te-am făcut să te simți mai bine?

În nebunia lui, pusese o întrebare corectă. Roxy se mândrea cu firea ei onestă. Chiar se simțea mai bine. Știa că parașutiștii care treceau prin experiența forfecării vântului erau adesea zguduiți teribil, din punct de vedere emoțional, timp de ore întregi după groaznicul eveniment. Unii demisionau pe loc.

Ea își ținea brațele încrucișate. Era calmă. Își atinse fruntea. Era răcoroasă. Se simțea... bine. Datorită lui. În felul lui nebunesc, el reușise s-o facă să-și uite spaima.

El o privea, citindu-i expresia feței.

— Vezi? spuse el. Am dreptate. Totuși, nu-i nevoie să recunoști asta. Ți-aș cere prea mult.

Zâmbetul lui Dennis Jordan putea devasta o femeie, se

gândi Roxy. Chiar ea însăși nu era indiferentă. Nătăfleța demodată se dezlănțuia pe neașteptate cu putere.

El transmitea plăcerea nemaipomenită a unei invitații sexuale, pornind de la arcuirea senzuală a buzelor și sfârșind cu mirosul său ispititor.

Auzise prea multe povești triste în munca sa. Împreună cu partenera ei, Nina Arnouth, soția antrenorului, ea lucra la Adăposturile Sigure. Imediat după moartea tragică a surorii sale, Alice, și în amintirea ei, ea își transformase casa într-un adăpost pentru femeile disperate.

Ea și Nina căutau slujbe și adăposturi permanente pentru aceste femei, adăugând apoi sfaturi programate. Poveștile îngrozitoare ale acelor femei se întipăriseră în mintea lui Roxy.

— Pleacă!

Ea ridicase tonul pentru a sublinia cele spuse.

— Roxy, îți este bine? Ce se întâmplă?

O voce bărbătească, profundă, se auzi din spate. Ea se întoarse. Larry Creiger, garda de securitate a aerodromului, se îndrepta spre ei.

Dennis răspunse:

— Ea a scăpat ca prin urechile acului. Am alergat aici s-o

ajut.

— Am lovit o foarfecă de vânt, Larry, dar acum sunt bine.

Oprindu-se lângă ei, Larry îl măsură din ochi pe Dennis.

— Atunci de ce te-am auzit spunându-i lui să plece?

Roxy își umezi buzele. Era bine acum, dar pentru cât timp? Nu putea să nu țină cont de faptul că era posibil ca Dennis Jorden să fie periculos, să încerce s-o urmeze acasă. Nu știa nimic despre el. Bărbații spirituali creau povestiri false în fiecare zi a săptămânii. Vorbele lui blânde puteau să adoarmă bănuielile unei alte femei, dar nu pe ale ei. Nu în domeniul muncii ei.

Gândindu-se la asta, ea îi răspunse lui Larry:

— L-am cerut să plece. Lucrez mai bine singură. Nu e obișnuit cu salturile și cu închiderea parașutei.

Larry se uita cu șiretenie de la unul la altul.

— L-ai cerut mai mult decât o dată să plece?

Ea evita privirea lui Dennis.

— Da.

— La naiba, îngeraș, spuse Dennis încet. Asta-i tot ce ai de spus?

— E destul, domnule, spuse Larry. Așteaptă aici până când vorbesc cu doamna Harris. N-aș încerca să fac nimic prostesc dacă aș fi în locul dumitale.

— Se pare că deja am făcut, spuse Dennis, în timp ce Larry o conducea pe Roxy puțin mai departe.

Auzindu-i amărăciunea din voce, Roxy se înfioră. Ca și cum i-ar fi ordonat să se uite la el, ea se întoarse înapoi. Privirile lor se întâlniră și se contopiră. Ea îi studie fața sumbră, linia fermă a buzelor și simți un val de compasiune pentru el. Privindu-l din nou pe Larry, ea îi povesti repede ce se întâmplase, făcând credibile spusele lui referitoare la ajutorul său.

Satisfăcut de explicația ei, Larry zise:

— Mă voi întoarce pe jos cu el.

Dar Dennis plecase deja.

Capitolul 2

În biroul său de la etajul al doilea, Dennis stătea cu spatele sprijinit de scaun și deschidea o mapă ce conținea un cec înscris pe antetul lui Roxy Harris. După felul în care îl tratase, ar trebui să fie supărat pe ea și chiar așa fusese înainte de a se calma. Ținând cont de episodul tensionat prin care trecuse, recunoscuse că îi crease un moment sau două de groază. Ea se temuse și pentru viața lui. Și apoi, dacă ea nu s-ar fi rostogolit din înaltul cerului, el nu ar fi întâlnit „îngerul de foc”. Își puse în gând să forțeze mâna destinului și să încline balanța în favoarea lui.

Avea deja două fărâme de noroc. În primul rând, îi aflate numele complet de la paznicul securității. În al doilea rând, recunoscuse în însemnul ce împodobește de o parte și de alta Pontiac-ul roșu, parcat lângă mașina lui pe aerodromul Alexandria, următorul enunț: „Adăposturi Sigure. Nu abuzați! Sunați la Roxy Harris”.

La câteva zile după întâlnirea lor inevitabilă și hotărâtoare, prietenul său, Jim Davis, îl sunase pentru a-i cere o favoare. Bucuros că-i fusese acestuia de ajutor, la rândul său, îl

rugă pe Jim să afle mai multe despre Roxy. Tatăl vitreg al lui Jim, Gerry Matson, era sergent la poliția statală a orașului New Jersey. Putea Gerry să afle mai multe despre Adăposturile Sigure și despre unul dintre proprietarii lor, Roxy Harris? Gerry îi promisesse că va vedea ce putea face, iar acum, după două săptămâni, Dennis citea câte ceva despre „îngerul de foc”.

Roxane Harris absolvise Colegiul de stat Glassboro, obținând cel mai mare calificativ în educarea preșcolarilor. Predase la grădiniță timp de un an. De ce plecase de acolo? se întrebă el.

Ea deschisese împreună cu o asociată, pe nume Nina Arnouth, Adăposturile Sigure, un refugiu pentru femeile distruse.

Părinții ei stăteau în Toms River. Sora ei, Alice, și soțul acesteia, Tom, muriseră într-un accident de mașină cu câțiva ani în urmă. Pragul alcoolic din sângele soțului ei depășise de trei ori limita normală.

Roxy pusese la un loc trei procese-verbale de contravenție: două în care se mersese cu patruzeci de mile la oră într-o zonă în care nu era permisă decât o viteză de treizeci de mile la oră și unul în care se ajunsese la șaizeci și opt de mile la

oră în loc de limita legală de cincizeci și cinci de mile la oră. Mai găsisese câteva notițe referitoare la faptul că lui Roxy îi plăcuse dintotdeauna riscul.

Se așteptase să citească despre ea că fusese votată ca fiind declarată Regina ținutului. În schimb, ea lucrase, după terminarea liceului și în timpul colegiului, la un centru de îngrijire.

Raportul despre ea continuă prin a certifica că ea participase la demonstrații făcute pentru cauze variate. Și-o imagina conducând una dintre acestea, cu părul ei roșu și strălucitor, agitând o pancardă. Râse amuzat.

Pentru a reuși să câștige banii necesari pentru Adăposturile Sigure, ea ținuse conferințe în fața unor grupuri de cetățeni.

Banii, se gândi el. Aici ar fi o porțiță. Având nevoie de un capital pentru Adăposturile Sigure, el i-ar putea oferi o sumă lunară, cu condiția ca ea să-l țină la curent cu modul în care distribuie, prin plăți, fondurile. Aceasta era chiar misiunea unui economist.

Se îndreptă spre telefon.

Cosând un petic la voalura parașutei sale, Roxy stătea la

masa din bucătărie. Când aflate cât de mult costa reparația parașutei, își reprimase orice sentiment de vinovăție referitor la faptei că l-ar fi tratat necinstit pe Dennis Jorden. Acum va trebui să aștepte până luna viitoare, ca să-și repare parașuta. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Dennis – și își dorea chiar să nu-l fi întâlnit, ea n-ar mai repara voalura parașutei. Ar fi parașutat încă. Ar fi fost liberă.

Termină de cusut și se autoservi cu o prăjitură de ciocolată aflată pe masă. Un brutar de-al casei vindea ieftin pâine învechită, la Adăposturile Sigure. Având guri de hrănit, el adăuga prăjiturile pe gratis.

— Bine. Ești terminată. Nina Arnouth era plină de vervă în bucătărie.

Era înaltă, mai înaltă decât Roxy, și cu trei ani mai în vârstă decât ea. Avea părul negru, ochii căprui și pielea fierbinte, plus o fire aprigă. Era în contrast cu Roxy care avea părul roșu, ochi verzi și o înfățișare mai curând fragilă.

— Ce crezi? continuă Nina excitată. Ai primit un telefon de la Dennis Jordan.

— Oh, nu! se tângui ea.

Povestea o fascinase pe Nina... Se agățase de fiecare

cuvânt, chiar cerându-i lui Roxy să repete anumite părți din ea, în special descrierea fizicului lui Dennis.

— De-abia aștept să-l întâlnesc pe bărbatul care a fost gata să-și sacrifice viața pentru tine.

Roxy se cutremură.

— Asta nu-i o glumă. Dennis mi-a produs doar o cheltuială în plus. Dacă cineva s-a sacrificat, atunci eu am fost aceea. Dacă nu închiriez o parașută, nu voi putea face salturi până când Clarrise nu se întoarce din Europa. Dennis nu a pățit nimic. Ce vrea?

— Eu simt că deja îl simpatizez. Are o voce minunată. Ce putea fi mai romantic ca întâlnirea voastră. Oftă.

— Nina! zise Roxy tăios. De ce a sunat?

Nina își înălță capul.

— Dacă nu reușești să iei legătura cu el imediat, căci i-am spus că ești aici, va considera că ai fost de acord să-l întâlnești mâine seară. Dar el vrea ca tu să știi că are de gând să-ți facă o propunere.

— O propunere de afaceri?

— În mod sigur.

Nina râse.

— A promis să nu ia în considerație comportarea ta nerecunoscătoare.

— E grozav din partea lui, având în vedere că nu i s-a întâmplat nimic.

— Asta e partea a doua a mesajului. E pregătit să plătească toate stricăciunile provocate de el, deși recunosc că nu părea să-i pară atât de rău de parașută. Îi este teamă de salturi, așa e?

Roxy râse.

— Insensibil. Poate să trimită un cec. O donație pentru Adăposturile Sigure.

— A spus că are de gând, cu condiția ca voi doi să vă întâlniți. Dacă refuzi, înțelegerea se suspendă. Și, înainte de a refuza, adăugă ea avertizată de privirea lui Roxy, pot să-ți amintesc că ne clătinăm mereu la un pas de faliment.

— Cu alte cuvinte „drag mi-e de tine, dar de mine mi se rupe inima”, rosti Roxy tăios. A lui.

— Tu știi, Roxy, că, într-o zi, va veni un bărbat și atunci dragostea te va pocni chiar între ochi. Când va veni ziua aceea, am de gând să readuc în discuție acest subiect și să nu zici că nu ți-am spus.

— Ai mult de așteptat, promise Roxy. Te asigur că Dennis Jorden nu este „Domnul Minunat”. Și voi începe cu faptul că nu-i place parașutismul.

— Parașutismul nu este un criteriu atotcuprinzător pentru căsătorie.

— E un început.

— Aiurea. Ce ai de gând să îmbraci?

Roxy se uită la blugii ei decolorați și la tricoul său.

— Asta.

— Vorbesc foarte serios, Roxy. Pune-ți în valoare toate însușirile tale prețioase. Distrează-te, pentru numele lui Dumnezeu. Știi, mama ta are dreptate. Parașutismul este un sport singuratic, îmbracă rochia verde cu șal. Se potrivește cu ochii tăi. Îi va plăcea.

— Nu încerc să fac o impresie bună, iar parașutismul nu este un sport singuratic. Și nici nu voia să-l vadă din nou pe Dennis Jorden, adăugă ea în gând. Și totuși el se oferise să facă o donație. Nu avea idee despre suma la care el se gândise, dar dacă trebuia să petreacă o seară cu el pentru a ajuta Adăposturile Sigure, atunci o va face. Și în acest sens, poate că era înțelept să arate cât mai bine. Pentru interesele promovării țelurilor

Adăposturilor Sigure, desigur.

— Iată numărul lui de telefon, spuse Nina, înmânându-i o bucată de hârtie. Sună-l.

Roxy se duse la telefonul din bucătărie și formă numărul, sperând ca el să fi ieșit. Dar răspunse chiar el:

— Dennis Jorden, zise el pe un ton impersonal.

Nu era nicidecum vocea lui profundă, care-i dăduse fiori pe șira spinării.

— Aici este Roxy Harris, spuse ea repede, înainte de a-și pierde răbdarea. E în regulă.

— Ce e în regulă? Întrebă el, iar acum vocea sa era moale și apropiată.

— Ne vedem mâine seară, spuse ea, și apoi închise telefonul.

În biroul său, Dennis râse tare. Făcea progrese mari.

Două ore mai târziu, în timp ce Roxy încerca să realizeze modul întâmplător în care-și ținea cărțile, Nina apărură în ușa biroului, cu un băiețel lângă ea.

— Bună, spuse ea. Fă cunoștință cu Louey. Numele lui întreg este Louis Miguel Esperanzo. Preferă să-i spunem Louley. Are cinci ani. Mama lui are o întâlnire cu funcționarul

ei de la serviciul social. Vor sta puțin.

Roxy înțelese că mai avea încă doi musafiri. Băiețelul avea părul negru, ochi mari și negri, purta pantofi roși, blugi uzați și o cămașă de bumbac spălată de atâtea ori, încât adevărata ei culoare rămăsese doar o părere. Roxy va găsi o îmbrăcăminte nouă pentru el, în cutia ei de haine. Deși, acum, el arăta de parcă ar fi avut nevoie de o îmbrățișare și de prăjiturile. Îi oferi o îmbrățișare și apoi spuse:

— Hai să mergem să vedem ce găsim în bucătărie.

În bucătărie se afla o masă în spatele ferestrei care dădea spre gardul din curte. Era încărcată de creioane și cărți colorate.

După privirea aprinsă din ochii lui, era clar că de-abia aștepta să folosească creioanele.

— Louey, zise Roxy, Nina și cu mine tocmai voiam să luăm o gustare. Vrei prăjiturile și lapte?

Louey dădu din cap afirmativ.

Puțin mai târziu el îi înmână un desen care-i umplu ochii de lacrimi. El vedea lumea în negru. Casa. Iarba. Cerul. Toate erau negre.

Își drese glasul și zise:

— Mulțumesc, Louey.

El atârna desenul pe ușa frigiderului și apoi o ajută să pună masa de prânz în sufragerie. Li se alăturară Katherine Creeger și Allison Bruce, care sosiseră cu o săptămână înainte cu copiii lor. Ambele mame erau implicate în acțiunea de acordare a custodiei. Cu Louey și Maggie casa era plină. Adăposturile Sigure aveau nevoie de ajutor. De aceea Roxy îl sună pe Bob, soțul Ninei, în seara aceea. Bob era avocatul ei, iar ea îi ceruse să-l verifice pe Dennis. El o ajutase și o sunase a doua zi. Dennis era domnul „Cetățean Bun” cu o reputație solidă. Cercetase tot ceea ce-i declarase el la aerodrom. Chiar și ce era mai rău, că atât casă, cât și biroul lui se aflau la zece minute depărtare de Adăposturile Sigure, timp parcurs cu mașina.

Și totuși ea pusese de multe ori mâna pe telefon pentru a-l suna, ca să anuleze întâlnirea. De fiecare dată când își retrăgea mâna, bunul-simț îi depășea sentimentele personale. Adăposturile sigure aveau nevoie de toate donațiile ce puteau fi obținute.

Având aceste gânduri predominante în minte, ea urmă sugestia Ninei referitoare la ce urma să poarte. Își alegea rochia verde, nu numai pentru că îi scotea în evidență culoarea ochilor,

ci pentru că aplicațiile cusute pe vertical îi accentuau suplețea liniei taliei. Își perie părul ondulat, lung până la umeri, lăsându-l liber. Acordă o atenție deosebită machiajului ei, nuanțându-și subtil obrajii cu fard, folosind rimei închis pentru gene și un ruj roșu, lucios, pe buze.

Dorea să atragă atenta lui asupra ei în timp ce-i explica despre necesitatea existenței adăposturilor care să ajute femeile disperate.

După ce se mai privi o dată în oglindă, se parfumă.

Dennis ajunse la ușa ei pe la ora șase, purtând pantaloni cafenii, un pulover pe gât, pantofi sport și având un zâmbet ucigător. Îi aruncă o privire incandescentă din cap până-n picioare, apoi își țuguie buzele și fluieră.

Înainte ca ea să realizeze intenția, el o dezarmă complet trecându-i ușor degetul peste buza inferioară.

— Aveam dreptate, spuse el în timp ce îi întindea un trandafir roșu. Petalele sunt tot atât de delicate ca și tine.

Ea înghiți în sec. Îi atrăsese bine atenția. Și, la naiba, și ei i-o captase pe-a ei! Încă o dată ea era impresionată de trăsăturile lui puternice și bărbătești. Dar nu avea încredere în niciuna din ele. Era interesată mai mult de inteligența lui, decât de trupul

care arăta minunat numai datorită hainelor elegante. Numără până la trei, ca să i se calmeze respirația.

— Roxy, arăți magnific! O adulmecă. Și miroși atât de bine! Data viitoare am să mă îmbrac la costum.

Roxy își reveni din zăpăceala ei.

— Nu există o dată viitoare. Te afli aici ca să-ți vorbesc despre Adăposturile Sigure. Pot face asta într-o singură ședință.

— Îmi pare rău. Într-o ședință mă informezi tu pe mine. Dar trebuie să văd și eu cum stau lucrurile. Nu uita, sunt un economist judiciar. Sunt cu ochii pe oameni. Dacă te plac, în sens afacerist, și dacă îmi convine lucrarea ta de prezentare în așa fel, încât să văd eu însumi că Adăposturile Sigure au nevoie de ajutor permanent, îți voi dona o anumită sumă pe lună.

Roxy fierbea. El se folosea de Adăposturile Sigure ca să ajungă la ea. Obrăznicie specifică bărbatului! Dar nu se lăsă și îl înfruntă:

— Trebuia să te las pe tine să conduci asta. În regulă, am de pus câteva întrebări clarificatoare. Ai putea să-mi spui de unde vine la tine acest interes spontan pentru Adăposturile Sigure? Din câte îmi amintesc, nu erai prea fericit în ziua în care ne-am despărțit.

Întrebarea nu-l luă prin surprindere pe Dennis. Se gândise la un răspuns pe care ea va trebui să-l accepte.

— De ce aş învinovăţi mesagerul pentru mesajul adus? Faptul că ne-am despărţit pe picior greşit nu mă depărtează de interesul meu de a ajuta femeile să-şi refacă vieţile lor distruse.

Roxy îl lovi uşor cu trandafirul în piept.

— Cum se face că nu te cred?

El îi opri mişcarea, acoperindu-i mâna cu a lui.

— Eşti dornică să-ţi asumi riscul de a nu fi serioasă? Vrei să pierzi o donaţie serioasă? Singura mea condiţie este să verific modul în care îmi cheltuiesc banii. Bineînţeles că nu te poţi opune unei cerinţe cinstite, nu? Sau poţi?

Ea îşi dădu seama că el îi mângâia palma, răspândind senzaţii delicioase şi ar fi dorit ca el să nu se oprească. Îşi retrase mâna.

— Nu este o cerere onestă.

El se apropie, închizându-şi ochii o clipă şi aspirând parfumul ei.

— De ce nu?

— Nu fac asta pentru nimeni. E prea mult timp pierdut.

El dădu din umeri şi se retrase.

— E alegerea ta. Nu mai este nimic de spus atunci, decât noapte bună.

Ea trase aer în piept și-i dădu drumul pufăind mânioasă. Dacă-l lasă să plece, îi alunecau printre degete banii pentru Adăposturile Sigure. El știa al naibii de bine că ea n-ar face asta, n-ar refuza ajutorul lui.

— În regulă, zise ea, dar să nu te gândești nicio secundă că nu te urmăresc. Nu mai rânji, escrocule! Te informez că sunt la capătul răbdării.

El își înăbuși un hohot de râs.

— Destul de cinstit. Oricum ești deja prea neprietenoasă cu mine. Oamenii cu care stabilesc întâlniri mă invită de obicei în casele lor. În caz că nu ai observat, eu sunt tot afară. Așa cât datorită firii tale suspicioase, vom trata afacerea noastră într-un timp scurt.

Ea își trecu mâna peste bărbie.

— Acum ești rezonabil. Și îți mulțumesc pentru asta. Putem merge la biroul meu. Îți voi spune acolo tot ce vrei să știi.

El se legănă pe călcâie.

— După-masă.

Încă două cuvinte și se întorceau din nou de unde

plecaseră.

— După-masă? repetă ea.

— Da, după-masă.

Ea își puse mâna în șold.

— Asta e o întâlnire! Știam eu, hoțule! Totul aici miroase a pește stricat. Ascultă, nu m-am născut ieri. De ce mă faci să-mi pierd timpul cu tine și nu recunoști că motivul real pentru care ești aici sunt eu?

— Ți-am spus de ce sunt aici. Ca să susțin opera ta de caritate.

Roxy scrâșni din dinți.

— Realizezi câte instituții filantropice cer bani? continuă el.

În vocea lui era o undă de reproș, suficientă pentru a o alarma.

— Desfășor o anchetă referitoare la instituțiile filantropice particulare spre binele clienților bogați, care au nevoie de reducerea taxelor. Nu pot să ofer cu bună știință o recomandare unui client dacă nu mențin controlul asupra instituției filantropice.

Sau referitoare la proprietarul ei, se gândi Roxy.

— Te aștepți ca toți clienții să plătească lunar?

Deșteaptă fată, se gândi Dennis. Simțea căldura sentimentelor ei, chiar dacă se lupta să le înăbușe.

— Eu nu fac nicio promisiune. Tot ce pot este să dau cel mai bun sfat. Evident, acesta se bazează pe o necesitate demonstrativă. Ea își dădu ochii peste cap.

— Bineînțeles.

— Mergem?

Ea își stăpâni râsul. Dennis o conducea spre o ieșire perfectă, un mod de a scurta seara.

— Vom mânca aici.

El clătină din cap imediat.

— Nu mi-ar plăcea deloc ca tu să gătești. Hai să mergem la un restaurant frumos și să ne întoarcem mai târziu.

— Aiurea. Am făcut tocăniță și sunt sigură că mai este destulă. Își puse mâna pe brațul lui.

— Și, datorită ție, asta este o idee mult mai bună. Se potrivește perfect cu planurile tale. În acest fel îți vei putea da seama de ce avem nevoie de bani. După-masă vei putea să le citești copiilor.

— Să le citesc copiilor?

— Da! Măine vei putea spune clienților tăi totul despre Adăposturile Sigure. Nu crezi că este o idee bună?

„Nu, nu cred!” se gândi el.

— Minunat. Eu nu m-aș fi gândit niciodată la asta.

„Bineînțeles că nu”, se gândi ea.

În drum spre sufragerie, Roxy se opri în fața unui panou atârnat la intrarea în hol.

— Asta îți va da o idee despre modul nostru de lucru. Eu mi-am pus orarul zilnic la panou. În afară de procurarea unui adăpost temporar, Adăposturile Sigure îndrumă femeile spre o stare socială adecvată, spre agențiile juridice și spre cele social federale. Uneori invităm psihologi și chiar artiști pentru a lua cuvântul.

— Majoritatea femeilor care vin aici sunt bătute rău. Doar fardul ascunde vânătăile. Eu păstrez o rezervă de mostre. O parte din îmbunătățirea stării emoționale se vede în tămăduirea fizică.

Dennis îi acordă o atenție deosebită lui Roxy, privind panoul cu anunțurile referitoare la servicii, cărți de vizită și nume de femei care căutau să-și împartă apartamentele. Ar fi preferat s-o privească pe Roxy în alt context.

— Sper că-ți place tocănița, continuă ea, îndreptându-se spre sufragerie. Uneori are mai mult sos decât carne și legume. Astă-seară suntem norocoși. Măcelarul ne-a dat oase cu carne.

— Îmi place tocănița.

Ea îl privi.

— Sunt atât de bucuroasă!

„Ai fi mai fericită dacă asta ar fi otravă”, se gândi el, zâmbind în timp ce o urma.

Zâmbetul ei dispăru când intrară în sufragerie. El fu surprins de liniștea deplină. Era clar că prezența lui le afectase pe cele două femei și pe copiii așezați la masă. Roxy îl prezentă unei femei blonde și subțiri, care se numea Katherine, apoi alteia care se numea Allison, fiicei ei, Bettina, și unui băiețel pe care-l chema Louey. Roxy spuse că mama lor li se va alătura mai târziu. La așezarea mesei se folosea o față de masă din olandă și lumânări, ca și cum femeile și copiii erau oaspeți de onoare. Candelabrul de cristal strălucea deasupra unui aranjament de flori, a unei supiere de porțelan, a unui coș de pâine și a unei tăvi cu legume.

Cinele familiale din casa să se constituiau mereu din mâncare abundentă însoțită de o conversație sinceră. Ele

însemnau rezolvarea problemelor, după servirea desertului, în timp ce tatăl își fuma pipa pe care o folosea drept baghetă cu care o liniștea pe sora lui sau pe el, dacă erau gălăgioși sau îi încuraja pe unul din ei să vorbească. El avea o familie deosebită, pe care se putea sprijini. Aceste femei și copiii nu o aveau.

Îi aruncă o privire lui Roxy, constatând care era mai minunată decât își putea el aminti. Privirile lor se întâlneau. Ochii ei străluceau de mândrie și curaj. El stătu nemișcat o clipă, privind surâsul delicat întipărit pe buzele ei. Cum se descurca ea cu poverile grele aduse de acești oameni, menținându-și pacea sufletească fără a face o pauză cât de mică?

— Tu ești un tată? Întrebă Louey, destrămând tăcerea.

Dennis se uită la băiat.

— Nu încă. Sper că voi fi într-o zi, spuse el întorcându-și privirea către Roxy.

Ea îi atinse brațul.

— O să vă lăsăm să vă terminați cina, spuse ea. Îl conduse în bucătărie. Când ușa se închise în urma lor, el o întrebă cu ce greșise.

— Cu nimic, spuse ea. Tu ești un bărbat. Un bărbat reprezintă un soț, un tată. Louey și Bettina duc dorul taților lor

și au nevoie de exemple pozitive cu rol bărbătesc. Îi poți ajuta citindu-le o poveste după-masă. Putem mânca aici, în bucătărie, dacă preferi.

El privi de jur împrejur. Roxy îi urmări privirea.

— Ca să zicem așa, scăpăm liberi stând pe aici.

— Câte femei vezi pe zi?

Ea scoase cu lingura tocănița și duse farfuriile la masă.

— Depinde, numărul variază. Multe mă contactează la telefon, în timp ce altele intră aici pur și simplu. Uneori vorbesc cu zece pe zi, alteori numărul lor poate ajunge până la cincizeci. În acest domeniu toți fac ore suplimentare. Fie că e vorba de consilieri din serviciu social sau dintre aceia de la agențiile particulare. Facem ceea ce putem, direct și pe calea explicației. Noi lucrăm și cu grupuri religioase. Suntem recunoscători pentru orice ajutor primit în mod direct sau indirect. Lucrul cel mai important este să efectuăm o transformare.

Dennis se gândea la propria sa slujbă. Și la stilul său de viață. Patricia, secretara sa, se ocupa de biroul său pentru a-l ajuta. Luna viitoare, un alt economist urma să se alăture firmei sale și vor angaja un asistent pentru a prelua o parte din greutățile aflate pe umerii Patriciei. El locuia într-o casă

spațioasă, pe care o transformase într-un paradis burlăcesc. Când era copil, distribuia ziarele în casă și nu se gândea niciodată că într-o zi o va cumpăra, la o licitație falimentară.

Pe de altă parte, Roxy avea puțin ajutor și niciun pic de intimitate. Locuia în casa ei mică cu diverși străini. Un refugiu era imposibil. Singurul loc interzis femeilor și copiilor era dormitorul ei de la mansardă.

El îi apucă mâna.

— Cum ai finanțat Adăposturile Sigure?

Simțindu-i strânsoarea fermă și magnetismul înăbușit ai privirii lui arzătoare, Roxy știa că Dennis se dovedea a fi o forță cu mult mai puternică decât soarta. Trebui să se străduiască să-și amintească ceea ce el tocmai o întrebase.

— Am moștenit bani de la sora mea Alice. În ciuda ei, ochii i se umplură de lacrimi.

— Cumnatul meu, Tom, s-a sinucis și a ucis-o și pe ea conducând în stare de ebrietate. Și, ca un fapt ironic ai dreptății, Tom a murit primul. Alice a suferit timp de o lună. Ca soție a lui, ea a moștenit suma provenită din asigurarea lui pe viață. Când ea a murit, eu eram singura ei moștenitoare. N-a fost o grămadă de bani, dar a fost suficient pentru mine ca să pun

bazele acestor Adăposturi. Ea zâmbi.

— Adesea îi spun mamei că mândria servește mult mai bine bogaților decât săracilor. Fac asta pentru a-mi testa temperamentul. Funcționează. N-aș cere nimic pentru mine însumi niciodată, dar voi cere cât de mult pentru femei și copii.

— Îmi pare rău de sora ta, zise Dennis. Și sunt mândru de tine pentru munca pe care o desfășori.

Simțindu-se puțin neliniștită din cauza apropierii lui puternice în acel moment, Roxy își retrase mâna dintr-a lui.

— Povestește-mi despre femeile care viii aici, spuse el, simțind că nu i-ar fi de folos să discute despre sora ei.

Vocea lui plăcută părea s-o învăluie. Se simțea atrasă de el din mai multe puncte de vedere, dar căsătoria surorii sale cu un bărbat samavolnic o determina să fie foarte precaută. Se hotărâse să rămână singură și să-și concentreze toată energia asupra adăposturilor, cel puțin până când ele dobândeau o bază solidă.

— Ele privind dintr-o secțiune transversală a nivelului intelectual. Singura lor trăsătură comună este rapiditatea cu care viețile lor se dezintegrează din punct de vedere emoțional și în unele cazuri și fizic. Bazele securității lor dispar. Fără o slujbă

sau fără sprijinul familiei, banii lor se duc. Copiii sunt derutați, prea mulți tați își tratează cu indiferență obligațiile. Legea din New Jersey emite popriri pe salarii, dar procesul este lung și mulți tați sunt greu de depistat.

— Cum îți mărești suma de bani?

— Dăm de știre tuturor, cum putem. În general, ne bazăm pe donațiile organizațiilor de femei, ale femeilor și bărbaților de afaceri, ale organizațiilor filantropice stabile și pe donațiile particulare, dar intenționăm să facem mai mult pentru a răspândi aceste știri și a soluționa problemele.

— Cum? La ce te-ai gândit?

— Nu știu încă. Lucrez la câteva idei, ca și Nina de altfel. Vom găsi noi ceva. Problema este că majoritatea oamenilor donează pentru niște operațiuni mult mai mari și mult prea cunoscute decât își poate permite poșta să scoată broșurile care solicită bani.

— Care sunt scopurile tale?

— Asta e ușor de spus! Îmi doresc să apuc o zi când nu va mai fi nevoie de adăposturi precum azilurile de protecție.

Dennis recunoștea cu claritate izvorul compasiunii care a determinat-o să dea un răspuns rapid.

Roxy era o tămăduitoare înnăscută, care dorea să vindece necazurile din lume. El își puse jos șervețelul.

— Vreau să plătesc pentru stricăciunile parașutei și a voalurii. Ele s-au rupt din cauza mea. Cât costă reparația?

Deși ea îi spusese Ninei că banii lui ar fi bineveniți, Roxy îi refuză oferta.

— Ascultă-mă, zise el. Dacă nu accepți banii, o să ies și-o să-ți cumpăr o parașută nouă. Așa că salvează-ți existența și contul meu din bancă, și ia cecul acesta.

Acceptă cecul fără nicio tragere de inimă și deschise ochii mari când văzu suma generoasă, în ciuda tonului său ferm, ea spuse:

— E prea mult. Nu pot să accept asta. Și apoi tu urăști parașutismul. Ți-e frică de el. Voiai să ști ce putem face împreună.

Realiză tardiv că tocmai repetase cu exactitate cuvintelor lui spuse la aerodrom. Un zâmbet răutăcios se întinse până la colțurile gurii sale. Ea se înroși.

— Eu, eu n-am vrut să spun asta.

Fermecat de manifestarea emoțiilor întipărite pe fața ei frumoasă, Dennis își dorea să-și lipească gura de a ei, s-o

strângă lângă el până când ar fi rămas fără suflare, dar asta ar fi o mișcare greșită.

— Recunosc că mai degrabă aş tăia bucăți din parașută pentru a face batiste, spuse el, sau aş vinde pătrățele pentru plăpumi. Te rog, nu-ți face o problemă din cauza banilor.

— În regulă, spuse ea, și apoi zâmbi fermecător. Te voi invita să privești viitorul meu salt.

El își înăbuși un hohot de râs. Dacă ar fi fost după el, ea nu și-ar mai fi strâns niciodată în spate echipamentul de salturi.

— Ți-ar plăcea să faci asta? întrebă ea.

— Nu-mi faci niciun favor. Tu știi părerile mele despre acest subiect.

Asigurându-se că ea și-a pus în buzunar cecul, el își trase scaunul în spate și se ridică să strângă masa. Roxy nu era obișnuită să i poarte de grijă și sări să-l ajute, dar el îi făcu semn cu mâna să se întoarcă la loc. Se simțea ca la el acasă în bucătăria ei, punând vesela în mașina de spălat vase și apoi turnând cafea pentru ei. După ce au terminat de băut cafeaua, Dennis a rugat-o să-i arate și restul casei.

Roxy ignora efectele neplăcute pe care apropierea lui le producea asupra ei. Nu dorea să-l încurajeze, dar, dintr-un

anume motiv, degetele ei ardeau de nerăbdare să-i ciufulească părul auriu, să-i simtă desimea și greutatea. Femeile ar fi teribil de dornice să aibă culoarea părului lui.

— De ce vrei s-o vezi? întrebă ea. Într-adevăr, de ce?

Dennis venise pregătit să folosească Adăposturile ca pe un mijloc de a intra în grațiile ei. Până acum, relațiile lui cu femeile fuseseră temporare și fără o mare apropiere sentimentală. Se vedea cu femei interesate de cariera lor, care, asemenea lui, doreau să aibă slujbe bune și să lase căsătoria pentru mai târziu. Dar Adăposturile Sigure făceau parte integrală din viața lui Roxy și numai în această seară el a înțeles că atracția lui pentru ea devenea mult mai puternică decât credea. Dorea să vadă cum locuia ea.

— Roxy, tu ai nevoie de bani. Eu cunosc oameni care ar putea să contribuie la cauza ta sau să te ajute în alte moduri. Dar nici ție nu ți-aș recomanda să cumperi ceva cu ochii închiși.

— Deci, nu încerci să te întâlnești cu mine, insistă ea.

El se uită în ochii ei frumoși. Era o femeie minunată, curajoasă! Voia s-o sărute, să facă dragoste cu ea, să înceapă o relație cu ea.

— Știi bine că asta fac, spuse el.

— Îți mulțumesc că ești cinstit. Voi fi și eu tot atât de directă. Cu o zi în urmă, spuneam că nu avem nimic în comun și încă cred asta. Nu avem, nu pentru a forma bazele necesare pentru...

Cercetarea amănunțită din ochii lui o opri să-și termine propoziția. El se concentra asupra buzelor ei, asupra pieptului și apoi își ridică ochii să-i întâlnească privirea.

— O relație intimă? Întrebă el cu o voce moale.

Ea închise ochii spunându-și în gând că sentimentul de topire pe care îl încerca nu era permis. Ea nu va fi atrasă în mrejele lui, indiferent cât ar fi fost de tentant.

— Corect. Munca mea are prioritate.

El se dădu puțin înapoi și o studie. Ar fi putut discuta despre vremea răcoroasă, dar nu despre focul generat de fiecare privire, de fiecare nuanță sentimentală.

— Continuă.

Ea tuși, dregându-și vocea.

— Asta e tot, cu excepția mulțumirilor mele. Îți voi accepta banii și orice ajutor pe care l-ai putea da Azilurilor de Protecție.

— Acum e rândul meu să-ți mulțumesc, spuse el,

potrivindu-și tonul formal cu al ei.

— Și, continuă ea ridicându-și vocea, ca și cum ar fi trecut printr-un botez cu focul, având conștiința curată, eu tot refuz să mă întâlnesc cu tine.

El își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

Privirea ei nemulțumită era atât de provocatoare, la modul inconștient, încât el ar fi vrut s-o tragă brusc pe micuța mincinoasă în brațele lui și să-i arate el ce ar putea să fie între ei.

— Ești un suport plin de anunțuri, nu-i așa? zise el. Așa că spune-mi, frumoasă doamnă, ce zici de destin?

— Fir-ar să fie de soartă!

Dennis se uită la ochii ei neastâmpărați, la nasul nostim, la linia elegantă a gâtului și apoi își fixă privirea asupra buzelor ei zâmbitoare și înnebunitoare.

Își trecu mâinile peste umerii ei, îndepărtând-o încet, în timp ce-și aplecă capul.

— Dacă aș fi în locul tău, n-aș socoti fără valoare puterea destinului.

Capitolul 3

Tocmai atunci Louey o împiedică pe Roxy să-i arate restul casei lui Dennis. El se repezi în bucătărie și se opri brusc, cu ochii la Dennis, ca și cum ar fi vrut să se asigure că el încă se mai afla acolo.

Era clar că voia să-i vorbească. Dennis stătea jos pentru ca astfel să pară mai puțin extraordinar.

— Tatăl meu obișnuia să-mi citească povești. Ce-ai zice dacă ți-aș citi ție și Bettinei o poveste? Ochii lui străluceau.

— Bettina face baie. O să-mi citești mie?

— Bineînțeles.

Luând copilul de mână, el o urmă pe Roxy într-o cameră retrasă. Îl invită pe Louey să aleagă o carte. Lui îi luă mult timp să cerceteze raftul de cărți pentru copii, decizându-se în final asupra titlului: „Frumoasa și bestia”.

Dennis îi făcu cu ochiul lui Roxy.

— Îmi place să citesc povești înainte de culcare. Își coborî vocea, transformată într-un glas răgușit și tulburător, și continuă:

— Femeilor. În special povești de dragoste. Să-ți citesc și

ție una mai târziu? Promit să-mi pun tot sufletul și toate sentimentele în ea.

— Sunt sigură că ai face-o, zise ea pe un ton aspru și mult prea ridicat, dar cred că mai bine ai citi povești copiilor. În acest fel este mai puțin probabil să intru în bucluc. Înțelegi ce vreau să spun? Îi zâmbi, apoi traversă camera și se așeză pe un scaun. Dennis râse. El stătea pe canapea și îl lăsă pe Louey să i se așeze în brațe. Sugându-și degetul cel mare, băiatul asculta fascinat și teribil de concentrat, cercetând cu atenție și pe îndelete imaginile alese și chicotind când Dennis vorbea în stil alert, atunci când interpreta rolul Bestiei. Dennis se aplecă la urechea lui Louey și-i șopti tare:

— Întreab-o pe Roxy dacă îi place cum citesc. Sau poate că ea crede că ar trebui să pun mai mult sentiment în ceea ce fac?

Precum un papagal mic, Louey repetă întrebarea. Roxy nu se putea abține să nu râdă. Privind camera de jur împrejur, ea se gândea că nu se simțise niciodată mai comod ca acum și pe deplin liniștită.

Louey se aprindea de bucurie când Dennis îi acorda atenție. Era cu adevărat un „ticălos” care folosea un copil pentru

a ajunge la ea.

— Spune-i lui Dennis, zise ea către Louey, că o să-i trântesc cartea în cap, dacă nu citește mai departe.

Înainte de a apuca să vorbească, Dennis acoperi gura lui Louey cu mâna și-și termină povestirea. Louey îl rugă pe Dennis să citească din nou. Roxy părăsi camera și se întoarse cu bebelușul lui Katherine, în vârstă numai de șase luni. Așezându-se pe scaun din nou, ea hrăni copilul cu biberonul.

Dennis se opri din citit ca s-o privească, iar Roxy simțea impactul privirii lui arzătoare asupra ei, în timp ce freca ușor bebelușul pe spate. El demolase barierele imaginii ei despre el. Urma să afle că era un om cu multe fețe. În timp ce el stătea liniștit, aparent fascinat de miracolul vieții, ea se întreba dacă era înțelept să hrănească copilul în fața lui, ca și cum participau amândoi la un spectacol de casă. Nu voia să cultive o relație cu el. Din mai multe motive. Louey îl trase de mână atrăgându-i din nou atenția asupra cărții. După ce a citit povestea pentru a treia oară, Dennis se plânse că-și simte gâtul iritat.

— O să-mi citești și mâine seară? întrebă Louey.

— Promit, zise Dennis. Louey îl luă de gât și Roxy îi puse bebelușul în brațe. După plecarea lui Louey, rămaseră

singuri. Dennis porni spre ea și o ridică din scaun.

— Mi-a plăcut asta. În special pentru că ai stat acolo liniștită. Ai nevoie de asta. Își plimbă ușor vârfurile degetelor pe obrazul ei, apoi i le trecu prin păr, numai din plăcerea de a-l atinge și de a simți unduleurile ușoare ale şuvițelor strălucitoare din părul ei. Apoi îi sărută ușor buzele.

— Nu toți bărbații sunt proști, spuse el. Cea mai de preț valoare o constituie familiile lor. Ei fac orice le stă în putere ca să le protejeze.

— Știu, șopti ea, rămânând nemișcată în urma mângâierilor sale delicate.

Erau atât de puține atingeri delicate, bărbătești, în viața ei de zi cu zi. Își ridică ochii spre el pentru a-l vedea cum o privea stăruitor, cu ochii gri, întunecați. Privirea lui spunea multe, era plină de înțelesuri și exista în el o fermitate care îi răzbătea prin fiecare por al pielii. Era de asemenea și dorința. Ea se retrase brusc. Mai bine ar face turul casei.

Partea de sus consta dintr-un hol central, din care porneau patru dormitoare curate. Paturile erau frumos aranjate. Prosoapele atârnav pe suporturile adăugate la mesele de toaletă. Un covor uzat, maroniu, acoperea podeaua. Fiecare cameră avea

un dulap de metal pentru haine și un pat pliant.

— Existența spațiului constituie o încurajare, explică Roxy. Noi încercăm ca totul să fie acceptabil, deși uneori e mai greu ca-n alte vremuri. Săptămâna asta suntem norocoși.

El nu putea concepe să-și împartă casa cu străinii.

— Câte săli de baie aveți?

— Două. Una sus și una jos. Nu se zăbovește prea mult în niciuna din ele. De aceea Allison i-a făcut baie Bettinei imediat după-masă.

— Aș vrea să văd camera ta.

— De ce? Eu nu caut fonduri pentru mine însumi.

El avea mai multe motive, care mai de care mai intime și mai personale decât cel din urmă.

— Dacă le spun clienților mei cum trăiești, la ce ai renunțat tu însuși pentru alții, toate astea îmi vor fi de folos în prezentare.

Roxy nu știa dacă să-l creadă sau nu. Fusesse convinsă că el o ispitise cu o donație pentru Adăposturile Sigure, ca o tactică pentru a o vedea. Gândise astfel până când l-a văzut alături de Louey.

— În regulă. Ai grijă la cap, adăugă ea, în timp ce urcau

scările ce duceau la mansardă. În spatele ei auzi o bufnitură și apoi o înjurătură nedeslușită.

— Asta nu este o idee foarte bună.

Dintr-un punct central, acoperișul mansardei se înclina în pantă, fiind vârat sub streșini. O rază slabă de lumină pătrundea de jos în cameră, iar ea aprinse lampa.

Dennis rămase unde se afla. Atingea doar cu capul tavanul, cu condiția ca să rămână în centrul camerei. Privind împrejur el observă că ea transformase acel spațiu într-un refugiu tihnit. Ferestrele din capetele opuse asigurau aerisirea de la un capăt la altul. Papucii ei se aflau la marginea patului dublu.

Mobila consta dintr-o măsuță de toaletă, o lampă, un dulap metalic de haine așezat pe verticală și un scaun în stilul reginei Ana, având pernița acoperită cu un material imprimat cu trandafiri mari. Scaunul arăta de parcă s-ar fi rupt dacă te-ai fi așezat pe el. Sub una dintre ferestrele care dădeau afară se afla un cufăr deschis, umplut ochi cu jucăriile copiilor.

— Astea sunt ale tale? o necăji el.

Ea își ridică bărbia.

— Fiecare copil primește un dar. Noi cheltuim cu frivolitate banii.

— N-am vrut să insinuez că ai fi făcut asta. Sufletele au nevoie de hrană.

El n-ar fi putut spune altceva mai frumos pentru a o dezarma. Zâmbi.

— Am o înțelegere cu proprietarul companiei locale de jucării. Astea sunt luate la mâna a doua. Copiilor nu le pasă.

— Există ceva ce nu ai face pentru ei?

— Cineva trebuie s-o facă.

El urmări cum privirea ei se fixă asupra fotografiei de pe măsuța de toaletă. Tânăra femeie păstra o asemănare cu Roxy.

— Acea este sora ta?

— Da. Te-aș ruga să coborâm.

— Aș prefera să vorbim aici.

— Eu nu distrez niciodată bărbații în dormitorul meu.
Nici chiar dintr-un sentiment de caritate.

Dennis era tentat să-i mărturisească că nu venise din motive caritabile ci pentru el însuși, din dorința de a o revedea. În schimb, el îi lăudă munca, abținându-se să adauge faptul că ea își ruina sănătatea. Probabil că ea i-ar fi vorbit disprețuitor, și ar fi avut dreptate. Din tot ceea ce-i spusese ea, reieșea că nu avea capital de exploatare pentru a plăti salariații sau pentru a

muta Adăposturile în locuințe separate, ceea ce ar fi avut ca urmare transformarea casei într-un cămin folosit doar de ea personal. Se gândea că era groaznic faptul că ea dormea la mansardă.

Ziua începea devreme pentru ea și uneori nu se sfârșea niciodată. O întrebase dacă în timpul nopții femeile o sunau. Ea îi spusese că ele făceau asta, dar recunoștea că nu-i plăcea deloc să conecteze robotul. Nina deținea partea cea mai bună din afacere. Respecta orele. Mergea acasă la un soț. Nu trebuia să fii expert în matematică ca să deduci că, cu cât Adăposturile Sigure aveau mai mult succes, cu atât se va mări numărul de femei și de copii care vor apărea la ușa ei, și cu atât mai chinuitoare va deveni viața lui Roxy.

O văzu cum îl privea. Recunoștea mesajul ochilor ei exprimând un amestec de mândrie și hotărâre. Ca și când i-ar fi înfruntat concluziile, dacă acestea ar fi fost exprimate cu voce tare? Dacă nu pentru altceva, Roxy, îngerul lui de foc, lupta pentru convingerile ei.

— Îți lipsește o baie aici, spuse el.

Ea râse.

— Mă descurc.

El era nemulțumit de faptul că o mică alunecare pe aceste scări ar putea-o face să-și rupă gâtul.

Se gândea la casa lui cu camere mari, la cele patru săli de baie, la căminele ridicate în biroul și în dormitorul lui, și la bucătăria modernă. Roxy putea să folosească o casă de dimensiunea casei lui.

— Ești norocoasă că nu te-ai împiedicat și nu te-ai rănit cățărându-se pe scările astea în toiul nopții. Căci atunci ce s-ar întâmpla cu opera ta de caritate?

— Eu sunt atentă. Nimeni nu este indispensabil.

— Tu ești pentru oamenii de care ai grijă și pentru cei pe care-i ajuți. E bine că o ai pe Nina să te elibereze de o parte din greutate.

— Știu, dar dacă va rămâne gravidă, va trebui să-și ia concediu.

Văzând expresia curioasă din privirea lui, ea îi explică că Nina pierduse trei sarcini. Doctorul îi spusese că la viitoarea ei sarcină nu va trebui să lucreze deloc.

Dennis își trecu mâinile prin păr.

— Roxy, tu ești o ființă nobilă. Dar chiar și oamenii onorabili, deștepți și generoși nu pot schimba singuri lumea. Ai

nevoie de ajutor. De ce nu le spui celor din comitetul de direcție? Cu siguranță ei te-ar putea ajuta să-ți fixezi câteva ore de lucru pe săptămână.

— Care comitet? Nina, Bob și cu mine conducem. Noi nu avem responsabilități formale. Facem ceea ce este necesar. Bob se ocupă de munca juridică. Apreciez timpul pe care îl consacră soților și taților, urmăriți pentru a-și plăti contribuția lor legală familiilor lor.

Dennis stătea pe pat simțindu-se frustrat tot atât de mult din cauza situațiilor descrise de ea, ca și de eforturile ei extraordinare. Înainte de a-și da seama ce se întâmpla, arcul patului sări pe podea și părțile laterale ale somierei țâșniră în sus. Fu înghesuit la mijloc.

— Ce dracu’?

— Este demontabil, zise Roxy, stăpânindu-și râsul.

El expiră puternic aerul din piept, luptându-se să se ridice. Neavând de ce se ține, nu reușea să facă asta.

— Uite, prinde-te de mâna mea, zise ea.

El o apucă și o trase puternic. Acum era rândul ei să fie luată prin surprindere, atunci când își pierde echilibrul și căzu. Ateriză peste el, făcând ca fețele lor să se atingă, unindu-și

răsuflările înfiorate de uimire. Părul ei îi înconjura față ca un vâl. Ea își ridică capul făcând ochii mari, șocată din cauza ciocnirii. Efectul asupra lui Dennis se manifestă imediat. Electric. Privirea lui se fixă pe buzele ei.

— Roxy, jur că n-am planificat asta.

Ea dădu din cap, înghițind cu greu.

— Știu. E din cauza patului.

El nu făcea niciun efort să se miște. Mâinile lui îi alunecau pe spatele ei.

— E soarta, șopti el.

— Te rog, nu spune asta.

— De ce? Este adevărat.

O dorință puternică îi era întipărită pe față. El părea s-o înghită din privire și Roxy închise ochii. Nu din cauza întrebării pe care i-o pusese el, ci pentru că se temea de răspuns. Pe lângă faptul de a fi precaută, se adăugă și acela că Nina ura să fie gravidă și responsabilitățile ei vor crește, luându-i mai mult timp. Adăposturile Sigure aveau nevoie de toată atenția ei. Să-i acorde atenție lui Dennis ar însemna să-l nedreptățească. Simțea cum el îi ciugulea buzele, simțea sărutul lui ușor ca o pană, tăria stăpânită. Trupul lui teribil de bărbătesc se afla pe aceeași linie

cu al ei. Oftând, ea își lăsă mâinile să alunece în jurul gâtului lui. Își spunea că nu avea un alt loc unde să le țină.

Mâna lui se curbă pe ceafa getului ei, determinând-o să-și lase capul în jos. Ea era copleșită de un sentiment cald de bunăstare și siguranță.

— Roxy! murmură el. Ar trebui să știi că vreau să te sărut. Dacă nu mă oprești acum, mai târziu nu vei mai putea.

Ea se uita fix în ochii lui. Cu un mic geamăt, ea își lipi buzele de ale lui, lăsându-l pe el să preia desfășurarea torentului senzual. Mâinile lui se plimbau pe spatele ei și apoi trecu pe deasupra brațelor. Trupul ei răspundea mângâierilor lui. Degetele ei se strânsă în părul lui; în cele mai adânci ascunzișuri ale minții ei, ea se întreba cum se putea întâmpla ceva atât de bun și de adevărat unei persoane precaute ca ea. Nu așa era ea. Apoi încetă să mai gândească. Tot ceea ce dorea era să simtă, să guste, să-și potrivească mișcărilor ritmice ale limbilor aflate într-un înflăcărat duci. Să-l savureze. Pe patul ei. Unde nu fusese niciodată un bărbat. Dennis își aluneca mâinile de-a lungul coloanei ei vertebrale. Trupul lui, care se încălzise din momentul în care o văzuse, se înfierbântase, fiind pe punctul de a exploda. Nu-și putea aminti că în toată viața lui să fi existat

vreodată o situație mai frustrantă.

Ținea în brațe o femeie plină de pasiune și, practic, nu se putea rostogoli pentru a se întoarce pe partea cealaltă. Cu o durere nemaipomenit de plăcută, el îi simțea pieptul apăsându-se pe pieptul lui. Respirația ei dulce și grea îi atinge fața ca o șoaptă. Soarta avea un ironic simț al umorului. Chiar dacă ar fi dorit să meargă mai departe, el nu putea. Cu părere de rău, el întrerupse sărutul.

— Sunt blocat. N-am fost niciodată prins de o somieră.

Cuvintele lui o readuseră la realitate într-un mod jenant și ea își dădu seama că trebuia să se miște imediat.

— O să mă sprijin de umărul tău, spuse ea.

Făcu întocmai și gemu. Gândindu-se că l-a lovit, ea își îndepărtă mâna. Deodată își pierdu din nou echilibrul.

Râzând, cu ochii strălucind de neastâmpăr, el o înlănțui cu brațele.

— Pe de altă parte, poate că am fost sortiți să stăm veșnic în pat.

Cu obrazii arzând, ea se învinovăți că l-a lăsat să gândească că era naivă. Pentru nimic în lume nu și-ar planifica să-l amețească puțin pe Dennis. Dacă el se gândea că ea îi va

oferi ceva mai mult, se înșela teribil.

— A fost o idee greșită să te aduc aici, murmură ea.

El râse tare și zarva produsă de el i se transmise și ei.

— Iubito, a fost o idee excelentă. Când te voi suna noaptea, mi te voi imagina închisă în patul tău ca într-o închisoare.

Ca și cum ar fi luat foc, ea se răsuci rostogolindu-se pe podea. El regretă imediat că îi pierduse căldura, dulcea greutate a trupului ei, dar își dădu seama că așa era cel mai bine. Simțindu-i furia sperioasă, el știa că trebuia s-o ia mai încet. Urmându-i îndemnul, se ridică la marginea patului. Partea din spate a somierei sări și-l pocni.

— Nimeni n-ar crede așa ceva nici într-un milion de ani, bombăni el.

Deși voia să-și mențină o urmă de demnitate, Roxy nu putu. Râse, în timp ce el se lupta să întindă somiera.

— Să chem ajutoare!

— Să nu îndrăznești!

El alunecă pe podea, stătu o clipă jos și apoi se ridică în genunchi. Dădu din cap, ca și când nu putea să creadă că se târa în centrul camerei pentru a se ridica, fără a se sinucide.

— Roxy, zise el, nu voi uita niciodată întâlnirea noastră și primul nostru sărut.

Deoarece era încă amețită de acel sărut, avu nevoie de un răgaz pentru a înregistra cuvintele lui.

— Primul?

Ea se ridica pentru a-l privi în față.

— Doar nu crezi că voi fi mulțumit să mă opresc aici, așa-i? Am fost rănit în timpul acțiunii. Mi-am izbit capul. Îi făcu cu ochiul. Dar meriți. Mă săruți ca să mă simt mai bine?

— Dennis, pentru tine totul este glumă, dar nu și pentru mine. Avem nevoie de ceva sincer. Noi suntem firi diferite.

— Slavă Domnului că este așa.

— Ascultă! spuse ea fierbând. Înțelegeți ce vreau să spun? Ești un mare sâcâitor. M-ai sărutat datorită unor împrejurări deosebite. Pentru mine, unul este destul.

— De cine te temi? De mine sau de tine? De unde scoți tu un număr arbitrar? Ți-a plăcut? Nu-mi spune că nu. Dacă vrei o demonstrație, vino cu mine acasă. Acolo nu vom fi întrerupți.

— În niciun caz. Nu am timp să mă implic în nimic. Nici cu tine și nici cu alt bărbat.

— Nu mă interesează ce faci cu alți bărbați. Când o să ai

timp? o întrebă el, fără a o mai necăji.

— Nu în viitorul apropiat. Spera ca el să nu vadă palpitația sălbatică a pulsului său. El îi puse degetul pe vena de la gât, care îi pulsa.

— Îngeraș, ai niște priorități nereușite.

Dennis îi înmână cartea lui de vizită.

— Astea sunt prioritățile mele. Nu eu ți-am cerut să intri în viața mea, eu sunt ocupată.

— Așa sunt majoritatea femeilor și a bărbaților. Nu te teme de mine. Nu toți bărbații sunt la fel.

Fără a-i da un răspuns, ea coborî scările de la mansardă și apoi pe cele de la primul etaj. În urma ei venea și Dennis. Se întâlneau cu Maggie, mama lui Louey. Era o femeie drăguță, cu o figură gingașă și cu ochii negri și însuflețiți, precum ai fiului ei. Își plimba nervoasă degetele pe reverul costumului cafeniu. Roxy o întâmpină.

— Maggie, cum a mers astăzi? Ai obținut postul de secretară?

— Nu, răspunse Maggie, luptându-se în mod evident, cu o puternică stare de deprimare. Au spus că am nevoie de experiență în muncă. Cum pot să capăt o experiență recentă,

dacă nimeni nu mă angajează? Alerg într-un cerc vicios. Unde o să mă duc eu cu Louey? Ce se va întâmpla cu noi? Eu trebuie să fiu independentă. Trebuie!

Dennis se băgă în convorbirea lor, ignorând strângerea de mână a lui Roxy pe brațul său, menită să-l prevină.

— Poate te pot ajuta eu, Maggie? într-o lună mi se va alătura un nou economist și voi avea nevoie de o asistentă. Știi să folosești un computer?

— Nu.

Îl privi nerăbdătoare.

— Dar dactilografiezi rapid și ortografia mea este excelentă. Pot să învăț.

— Bine. Referințele tale nu trebuie să fie recente.

Speranța lui Maggie se schimba în mâhnire. Ea își înghițea lacrimile.

— Aș putea încerca să obțin referințe, dar mi-ar fi imposibil. Vedeți, dumneavoastră, am pierdut urma șefilor mei anteriori când ne-am mutat din Tennessee aici. Oricum, vă mulțumesc.

— Vino mâine, la ora nouă. Dacă secretara mea, Patricia, va fi mulțumită, cu siguranță că Voi fi și eu. Ea are grijă de

birou.

Maggie se uita la el, de parcă ar fi fost Dumnezeu.

— De ce? De ce faceți asta pentru mine? Nu mă cunoașteți!

— Sunteți o persoană care merită. Așa că de ce n-aș face-o? Referințele sunt importante, dar tot la fel de mult ca și raționamentul. Louey a stat în brațele mele când i-am citit o poveste astă-seară. Trebuie să fiți o mamă bună, deoarece el este un băiețel drăguț.

Se simțea teribil de jenat văzând expresia ei luminoasă.

— Nu faceți din asta mai mult decât este! Nu vă promit mai mult decât un interviu și-l vom ține acolo.

Roxy fu impresionată de generozitatea lui.

— Nu știu nimic despre ea, spuse ea, după ce mai înainte își înăbușise cuvintele rostite acum, după plecarea lui Maggie.

— De ce a-i făcut-o?

El se muta de pe un picior pe altul.

— Sunt momente când e înțelept să faci cum îți dictează intuiția. Pat îi va revizui deprinderile, abilitatea. Ea e corectă.

Într-un gest spontan de mulțumire, fapt care o surprinse total pe Roxy, ea își aruncă brațele în jurul gâtului său și-l

sărută.

El îi cuprinse cu mâinile șezutul, stingând focul din trupurile lor într-o unire mistuitoare în timp ce își contopea gura cu a ei. Ea țipă când limba lui o invadează dulce.

— Roxy, spuse el în cele din urmă. Trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

— Ne aflăm în hol, pentru numele lui Dumnezeu, protestă ea slab.

El îi privi roșeața din obraji și ochii strălucitori, verzi ca marea. Întorcându-se, el o conduse în birou și închise ușa în urma lor.

— Acum nu mai suntem în hol. Tot ce poți face este să termini ce începi.

— Mai mult decât o mică trăncăneală, spuse ea. N-am idee de ce ți-am permis să mă săruți.

— Un cavaler n-ar trebui să sublinieze faptul că doamna a inițiat sărutul. Nu te scuza. Mi-a plăcut. Eu îmi ofer pe gratis trupul pentru a te distra, dar te previn că sunt un bărbat cu pofte sănătoase.

— Du-te acasă.

— Nu încă. Arată-mi registrele tale pentru a-mi face cât

de cât o idee despre suma de care ai nevoie lunar ca punct de plecare.

Bucuroasă că a schimbat subiectul, ea îi în mână cu nerăbdare câteva plicuri mari.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Evidența contabilă.

El răsturnă conținutul lor pe birou.

— Dacă n-aș cunoaște mai multe, aș jura că un economist amator ordinar a permis unui contabil amator ordinar să scape ușor de prostia asta. Ce se întâmplă dacă pierzi aceste bucăți de hârtie? Ele nu sunt capsate ca pagini de registru. Cum îți dovedești cheltuielile? Ascultă un sfat, Roxy. Dacă arunci sume de bani pentru a plăti persoana responsabilă de contabilitatea asta groaznică, concediază-l sau dă-o afară. Dacă e voluntar, scapă de el sau de ea. Asta te poate băga în mari buclucuri. Să presupunem că ai o revizie contabilă, vrei? Vei avea nevoie să procuri dovezi ale cheltuielilor, ale donațiilor tale, dovezi pentru toate.

Privirea îi lunecă departe și simți cum i se încălzesc obraji.

— Nu pot.

— Ce nu poți? Întrebă el mai ascutit decât ar fi dorit, dar era dezgustat. El înregistra totul cu meticulozitate.

— Nu pot concedia economistul sau contabilul. Vocea ei cobora din ce în ce mai jos.

El se încruntă.

— De ce nu? Nu-mi spune că acea persoană e tocmai o rudă de care-ți pare rău.

— Nu chiar.

— Atunci care-i situația mai exact, insistă el. Știu că ai o inimă de aur și cred că n-ai face rău nici unei muște, dar păstrarea cu grijă a unei evidențe contabile corecte este imperativă.

El găsi o notă de plată a telefonului.

— Cum poți să deosebești convorbirile personale de cele de afaceri?

— Recunosc numerele de telefon.

— Numere de acum cinci ani, de acum șapte ani? Asta m-ar înnebuni. Am vorbit serios când am spus că Garda financiară te poate verifica oricând. Lasă-mă să văd raportul referitor la impozitele de anul trecut. Poate atunci voi pricepe mai bine. Știu, există niște metode simple pentru transcrierea

cheltuielilor.

Ea trecu pe lângă el, ducându-se spre ușă.

— Eu nu vreau să te înnebunesc. Nu e necesar să te implici în asta. Știi deja ce facem. De ce nu ești satisfăcut?

— Roxy, încerc să te ajut.

Renunțând la hotărârea ei evidentă, ea se întoarse la birou, îl dădu la o parte și deschise un sertar.

— S-ar putea să fie aici.

El îi îndepărtă ușor dar ferm mâna, apoi trase sertarul afară și îl goli deasupra biroului. Pachetele de gumă de mestecat, suzete roz și albastre, fotografii la minut înfățișând copii femeii și dulăpioare de plastic păstrate cu sfințenie se rostogoliră afară alături de creioane, agrafe, semne colorate de carte, linii și un caiet de notițe. Ridică capacul unui dulăpior de plastic.

— Pentru ce este asta?

— Pentru dintele fermecat.

Ea deveni beligerantă când el își ridică sprâncenele și îi smulse dulăpiorul.

— Le dau copiilor un locșor aici când își pierde un dinte.

— Roxy; tu ești culmea! Te îngrijorezi când copiii își

pierd dinții, atunci când ai putea să-ți pierzi statutul de persoană scutită de impozite. Ești o femeie cu talente diferite, dar serios că nu mă îndoiesc că vei domoli Garda financiară, oferindu-le agenților un dulăpior de jucărie în care păstrezi dinții fermecații. Unde este raportul referitor la impozitele de anul trecut?

Ea strânse ce era pe birou, împingând totul înapoi pe dulap.

— Dennis, trebuie să fii obosit. Nu sunt în stare să parcurg rapoarte referitoare la impozite și nici să răspund la întrebări.

El deveni suspicios. Îi aruncă o privire serioasă.

— Roxy, cine îți ține contabilitatea?

Ea respiră adânc. Evitându-i privirea, ea mărturisi:

— Eu fac asta.

El zâmbi ca și cum ea i-ar fi înmănat un cadou.

— Cred că ești minunată. O să mă întorc mâine seară.

— Pentru ce? Ți-am spus că sunt ocupată.

— Mă voi întoarce, spuse el pe un ton hotărât, pentru a te iniția în utilizarea unui sistem de contabilitate. Când am timp putem schimba modul de păstrare al contabilității. Adăposturile Sigure este un dezastru financiar, aproape gata înfăptuit.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

Dennis îi puse brațul în jurul umerilor.

— N-o lua chiar în felul ăsta. Te voi ajuta. Exact așa cum am încercat să fac mai devreme. Exact felul în care intenționez s-o fac de acum încolo.

— Nu spune asta! țipă ea. Nu sunt neajutorată.

— Bineînțeles că nu.

Ea îi aruncă o privire dură. Dispoziția i se înrăutățea în mod vizibil. Știa că era deșteaptă, doar că nu suferea să-și piardă timpul ținând evidențe. Bob o avertizase să se descotorosească și de sistemul plicurilor, deși ei îi plăcea. O dată pe an, ea sorta chitanțele punându-le în grămezi pe categorii, plasându-le apoi în plicuri separate, însemnate și înmânând toată această chestie unui economist care, în mod invariabil, își dădea ochii peste cap.

Dacă ea îi permitea lui Dennis cu bună știință să înființeze un nou sistem, ea va trebui să-l folosească. Mai mult decât atât, în baza generoasei lui oferte de a-și asuma păstrarea unei evidențe, preluând această sarcină de la ea, el găsea o cale de a rămâne în viața ei.

— Sunt un fanatic al organizării, spuse el susținându-și punctul de vedere. Tu nu ești. Este o minune cum de ști unde se

află lucrurile.

— Eu mă sistematizez în felul meu. Mă simt jignită când spui că nu sunt organizată. Altminteri, nu puteam să-mi desfășor activitatea la Adăposturile Sigure. Doar că mai degrabă aş călca pe sticlă spartă, decât să-mi pierd timpul ținând evidențe.

El își ridică palmele în sus într-un gest de capitulare.

— Ușor. Eu nu voiam să te insult. Dacă urăști munca asta, de ce n-o face Nina?

— Ea mai degrabă ar sări pe fereastră. Nu știu cum oamenii pot să se spetească muncind la niște coloane de cifre în fiecare săptămână, când este atât de ușor s-o faci o dată pe an.

El râse.

— Uite, asta dovedește că e mâna destinului. Noi ne completăm unul pe altul. Eu am fost destinat să te inițiez într-un sistem mai bun de păstrare a evidenței.

— Cum faci asta? întrebă ea.

— Ce?

— Îmi răsucești cuvintele pe toate părțile pentru a face să iasă totul așa cum vrei tu.

El îi sărută vârful nasului.

— Vreau să fac totul în felul nostru, Roxy. Pe lângă asta

trebuie să le citesc copiilor. Intenționez de asemenea să pun bazele unei săli de gimnastică plină de vegetație arborescentă, așa cum am văzut că are cea de pe terenul din spate. Intenția mea este să-ți arăt că sunt indispensabil. Și aș aprecia ajutorul tău, în sensul de a lăsa această idilă să se desfășoare. Somn ușor, iubito!

Privind fix ușa după plecarea lui, ea își dădu seama că nu avea nevoie de niciun ajutor. El era bine mersi. Dacă cineva avea nevoie de ajutor, ea era aceea.

În dimineața următoare, când soarele abia se urcase pe cer, telefonul de lângă patul lui Roxy sună. Ea ridică receptorul după al treilea apel, sperând să nu fie vorba de o chemare urgentă. Părea să fie un vis de neatins, acela de a avea un somn de noapte neîntrerupt.

— Alo? răspunse ea.

— Bună dimineața, zise Dennis.

Vocea lui profund bărbătească o trezi imediat. Și-l imagină nebărbierit, cu părul blond, ciufulit, cu piciorul rezemat de un colț al patului. Înainte ca ea să-și completeze imaginea intimă mergând cu gândul mai departe, el o întrebă vesel dacă dormise pe podea.

— Nu. De fapt am dormit pe partea ta de pat, îl necăji ea.

— În cazul acesta, continuă el oftând exagerat, ai avut o noapte agitată. N-ai vrea să fii acolo, ca să te fac să te simți mai bine, sau să fii ca o pernă pentru corpul tău nemaipomenit, în caz că patul s-a rupt din nou?

Roxy își aminti de mâinile lui puternice și ferme, de respirația lui pronunțată, de pieptul puternic și de mușchii picioarelor tari ca fierul. Roșeața îi cuprinse obrajii și se aștepta deja să-l vadă lângă ea.

— Nu fi îngrijorat, spuse ea. E bine pentru coloana vertebrală să dormi pe podea.

— Eu personal aș prefera să te strâng în brațe.

Și-l imaginează ridicându-se din pat și gesticulând cu mâinile lui expresive pentru a se face înțeleș. Zâmbi, gândindu-se la insistențele lui.

— Nu renunți niciodată?

— Nu pot fi nepoliticos față de soartă. Acele trei zeițe au fost mult prea drăguțe cu mine.

Ea râse.

— Dar cu mine cum a fost? De ce n-au fost amabile și cu mine?

— Roxy, nu știi încă până acum că ești singura care poți răspunde la această întrebare? Cred că ai nevoie de un prieten, de un protector și, dacă îmi permiți, onoarea de a fi eu un iubit de-al tău.

Trecerea lui la seriozitate o uimi. Își imagina liniile de franchețe din jurul gurii lui. Inima îi bătea nebunește, ca și când ar fi vrut s-o avertizeze să facă conversația cu o ușoară tachinare...

— Dar tu, întrebă ea, neluând în seamă zgomotul clopoțelului prevenitor din adâncul ființei sale, tu de ce ai nevoie?

Chipul surorii ei o privea fix din rama de argint. Alice crezuse că s-a căsătorit cu un bărbat bun. Ea cunoscuse dragostea la începutul mariajului său, dar plătise scump pentru asta, când soțul ei îi arătase adevărata situație. Roxy nu va lăsa să i se întâmple și ei același lucru.

— Eu am nevoie exact de ceea ce ai tu nevoie, răspunse Dennis. Dacă doi oameni sunt binecuvântați să se contopească într-o singură ființă, un singur suflet, ei se alimentează unul pe altul.

El reveni la tonul său obișnuit de zi cu zi:

— Fiindcă veni vorba de alimentație, la ce oră să vin să te iau la masă? Tocana se servește la mine în seara asta.

— Sunt de acord să te văd diseară pentru afaceri. Dar nu pentru o întâlnire.

— Și ce trebuie să fac? Să sar dintr-un aeroplan?

Ea râse.

— Vrei să fiu antrenorul tău? Să te ajut când te afli în aer?

— Nu, nu sunt nebun.

Tonul lui era înfiorător de blând.

— Vorbeam despre lucruri abstracte. Ți-am spus că-mi curge sânge din nas, dacă sunt mai sus de etajul al treilea.

Ea se ridicase și stătea cu picioarele încrucișate.

— Cum îți vezi clienții care au birourile mai sus de etajul al treilea?

— Ne întâlnim la subsol.

Ea zâmbi.

— Și tot nu ies cu tine în seara asta.

— În regulă. Dacă asta te face să te simți mai bine, ne vedem după ce servim masa. Apreciez femeia care îmi economisește banii.

Ea auzi un fâșâit de hârtie și ceva ce suna precum închiderea unui dulap metalic.

— Unde ești?

— Sunt la birou. Am un caz important al unui client din California. Voi fi chemat să dau o declarație.

— Când te duci?

— Într-o săptămână sau două. Aștept telefonul. O să-ți fie dor de mine?

— Tu ce crezi? Îl necăji ea, evitând răspunsul și închise telefonul.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului de la biroul său, Dennis zâmbi. Îi plăcuse să vorbească cu Roxy, chiar dacă ea fusese de acord să-l vadă numai pe motiv de afaceri. Chiar dacă păstrarea evidenței sale contabile ar fi fost meticuloasă, el tot ar fi inventat un motiv ca să o vadă din nou. Încă îi mai vedea expresia mirată din ochii ei larg deschiși, atunci când căzuse peste el, cu o seară în urmă. Și apoi, momentul în care se întorsese să se sprijine de el fusese și mai și. Era o femeie curioasă și pasionată. Îl sărutase fie că era dornică s-o facă, fie din curiozitate. Pentru el nu conta de ce o făcuse.

Era un început. Ceea ce-l mirase și îl uluise fusese reacția

lui schimbătoare față de ea. Sărutase multe femei, dar niciuna dintre ele nu-l făcuse să ia foc.

Parfumul ei minunat îl învăluisese, atunci când părul ei formase deasupra lor o tentă de intimitate. Sărutul ei se apropia de perfecțiune. Ar fi fost esențial dacă el ar fi putut să se miște.

Ea îl sărutase impulsiv, atunci când el îi oferise o slujbă lui Maggie. Roxy fusese ea însăși surprinsă de ceea ce făcuse, la fel de uluită ca și el. El văzuse în ochii ei mirare și teamă, atunci când se depărtaseră. Apoi, încet, protector, ea își întorsese privirea, revenind la felul ei specific de a fi, azvârlindu-l în afara eului ei. Dar nu înainte ca el să-i fi observat confuzia.

Se îndoia de faptul că ea știa că, prin respingerea sărutului, îi furnizase lui informații nesperate. Îi dăduse speranțe, chiar dacă îl frustrase faptul de a ști că va trece de hotarul apărării lui Roxy numai dacă își va menține o atitudine obișnuită, neserioasă. Își jură să-și păstreze răbdarea.

De fapt, el nu avea altă alternativă. Credea cu sinceritate în soarta care le plănuise întâlnirea.

Roxy se grăbi să iasă din pat, având încă în urechi ecoul vocii lui Dennis. Simpla sugerare a destinului care îi determinase să cadă unul în brațele celuilalt îi provocă un lanț

de reacții din cap până în picioare. Când îl întâlnise pe Dennis, ea îl categorisise ca fiind nebun, un Don Quijote cu simțul umorului. Acum el făcea tot ce-i stătea în putință ca să-i schimbe părerea. Când nu da vina pe soartă, ei îi plăcea furia lui ciudată, capricioasă. Dar apoi strica totul spunându-i că ea trebuia să fie de acord cu faptul de a se lăsa în voia destinului împreună cu el și uite așa viața va fi minunată! Nu credea asta, dar fiind onestă, era necesar să recunoască că sărutările lor fuseseră minunate. Când ea căzuse peste el, brațele lui puternice o prinseseră cu forța lor plină de tandrețe. Tot ceea ce el făcuse pentru a aranja lucrurile era foarte bine. Prea bine. Trupul lui se întărise ca piatra și abia reușise să reziste atracției și farmecului său, așa cum se afla sub ea. El îi mozolise buzele, îi mângâiase gâtul, îi sărutase partea moale și sensibilă de sub urechi. Îi declanșase o avalanșă de emoții care-i vâjâiau prin tot corpul până la degetele de la picioare.

Ea îl sărutase pentru a-și satisface curiozitatea. Acum că o făcuse, putea să-și mențină o ținută profesională. Pe scurt, nicio mică cădere. Nicio idilă temporară. Oricât de atractivă. Își luă papucii din dormitor, își puse ceva pe ea și privi pe fereastră ca să-și dea seama cum era vremea în ziua aceea. Își alese să

îmbrăce în acea zi un costum cafeniu și o bluză albă, pentru a purta o discuție ce avea loc înainte de a merge la Asociația Internațională a Funcționarilor din Prestările de Servicii. În dimineața asta, ea își va confrunta notițele și-și va pregăti o schemă pe care s-o ia cu ea la prânz.

Funcționarii din prestările de servicii și alte organizații bine cunoscute susțineau de obicei instituțiile filantropice favorite lor, pentru că propaganda și educația erau importante.

După ce făcu un duș și se fardă, se îmbracă și-și puse în urechi o pereche de cercei cu perle. Se opri în fața biroului ei pentru a lua o placă de stejar, o linie și semne de carte colorate pe care le duse în sufragerie, ca să pregătească materialul didactic necesar ei pe parcursul discuției. O întâlni pe Maggie în hol, în timp ce pleca la biroul lui Dennis, urându-i succes.

— Nu-ți face griji pentru Louey. Va fi bine cu mine. Dacă nu te vei întoarce până plec, Nina va avea grijă de el.

Nina i se alătură în sufragerie o jumătate de oră mai târziu. Se așeză vizavi de Roxy, așezând în față un morman de cărți poștale. Ea le aruncă o privire și apoi începu să scrie adresele pe partea de sus a cărții poștale.

— Interviuul lui Maggie ar trebui să se desfășoare acum

sau poate chiar s-a terminat. Nu multă lume este atât de amabilă cum este Dennis cu ea. Noi amândouă știm de greu este să obții o slujbă bună. Când am intrat, te gândeai din întâmplare la el?

Roxy își ridică privirea din hârtiile ei.

— Asta este o ghicitoare sau se poate citi prin mine?

Nina, arătând superb, cu părul ei abundent legat cu o panglică, avea o expresie de veselie întipărită pe față.

— Puțin din amândouă.

Roxy își mușcă buza inferioară.

— Sper ca ea să reușească, dar ce ne facem noi. Trebuie să găsim niște modalități de a crește donațiile. Ai vreo idee?

Nina ar fi vrut să aibă.

— Ne străduim prea mult și ne-am ars creierii. Eu personal sper într-o soluție magică. Sau, îi făcu ea cu ochiul, îi putem cere lui Dennis să obțină un ajutor de la soartă.

— Vorbești ca el, murmură Roxy.

— Tot ce se poate, important este să iasă ceva.

Ce-a zis Dennis când i-ai mărturisit că tu ții evidența?

Roxy zâmbi.

— Credeam că o să facă o criză. Să vorbim cum să obținem ceva serios de la Dennis. A concluzionat că dosarele

sunt un dezastru. A spus că ar trebui să-mi schimb contabilul, apoi s-a oferit, în mod galant, să mă ajute.

— Trebuie să recunosc că e perseverent.

Nina se juca cu pixul.

— Îmi place când un bărbat știe ce vrea. Bob vrea să se întâlnească cu Dennis când va veni să se ocupe de evidența contabilă. Dar acestea sunt afaceri, nu plăceri. Sâmbăta viitoare vom da o mică petrecere. De ce nu-i ceri lui Dennis să vină cu tine? Din câte mi-ai spus despre el pare a fi bărbatul ideal.

— Pentru altcineva, nu pentru mine.

— De unde știi, dacă refuzi să-i dai o șansă?

— Nu trebuie să mă întâlnesc cu el ca să știu.

Nu mă interesează un bărbat cu care am interese comune. Sunt mulțumită de faptul că Maggie îl place. Mă înfioră plăcerea lui Louey când Dennis îi citește o poveste la culcare. Îl place pe Dennis. De fapt, nici nu e greu. Toți îl simpatizează, dar este o distanță considerabilă între asta și încurajarea unei relații cu un bărbat care crede că destinul ne-a unit.

— Roxy, nu e prima dată când spui că ești atrasă de el.

Nina puse o carte poștală adresată, într-o grămadă separată.

Roxy dădu din umeri.

— Bineînțeles că mă atrage. Și ce dacă? Mă atrage din punct de vedere fizic. Nu sunt oarbă sau imună la teribilul său farmec. Tipul are un trup grozav. Dar nu voi face aceeași greșeală ca sora mea, să mă distrug din cauza unui bărbat doar că acesta are un farmec deosebit.

Totuși nu erau sărutări acelea schimbate între ea și Dennis, ci senzații puternice de atracție senzuală, care căpătaseră aripi și zburaseră.

Bărbatul acesta era un nemernic, punându-și în aplicare planul de a o urmări încă de dimineață cu telefonul, pe care i l-a dat pentru a se asigura că ea nu-l uitase. Ea n-o va face nici chiar ținând cont de împrejurările fenomenale ale întâlnirii lor, dar va alunga efectele persistente ale sărutărilor lui.

Nina se ridică să plece. Menționează faptul că avea o întâlnire cu specialistul ei ginecolog și apoi întrebă:

— Dacă ți-e frică să-ți asumi riscul, cum îți vei găsi un soț?

Roxy verifică suma de bani, pe care o avea în portofel, necesară cumpărăturilor.

— Eu nu caut așa ceva! A mă implica în ceva e ultimul

lucru din programul meu. Adăposturile Sigure au prioritate. Odată ce ele vor avea o bază solidă și sigură, atunci mă voi gândi și la viața mea.

Nina deveni serioasă.

Roxy își strânse lucrurile.

— Nu fi ridicolă. Tu mă cunoști. Eu sunt tipul de om care face lucrurile pe rând și toate la timpul lor. Mințea doar parțial.

Secretara lui Dennis, Patricia, ciocăni la ușă și apoi intră. El puse jos creionul și se ciupi de vârful nasului.

— Se află ceva deosebit în tipăriturile alea? întrebă ea. Astăzi ești într-o dispoziție neobișnuit de bună.

Zâmbetul lui se accentuă. Era prieten cu Pat și soțul ei de ani de zile, așa că el și secretara sa aveau o relație de lucru lipsită de formalism.

— Nu e vorba de tipărituri, spuse el. E vorba de o femeie numită Roxy Harris. Ea se ocupă de azilul unde stau Maggie cu fiul ei.

— Ce a făcut Maggie? întrebă ea.

— E o ființă timidă, dar îmi place. A trecut cu bine testul de dactilografie și a dovedit ceva aptitudini pentru munca pe calculator. E grozavă!

— Dacă mă întrebi pe mine, eu îți spun s-o angajezi. Mi-a povestit câte ceva despre viața ei.

Dacă i se dă ocazia, va fi o investiție bună.

— Dacă pentru tine este bine, atunci îi putem împrumuta un calculator mic să exerseze acasă.

— E de-ajuns pentru mine.

Se plimbau pe hol, unde Maggie îl aștepta nervoasă la recepție. Oferta de serviciu a lui Dennis o eliberase de tensiune și îi adusese un zâmbet pe față. Apoi, copleșită de rapida întorsătură a evenimentelor care îi schimbaseră viața, transformând disperarea în speranță, ea începu să plângă.

Dennis protestă cu blândețe, asigurând-o pe Maggie că-și câștigase slujba în mod cinstit.

Se simțea neliniștit, căci nu era obișnuit să privească o femeie plângând. Cum rezista Roxy la toate astea?

Maggie își șterse fața, îndepărtându-și fără să vrea machiajul care acoperea vânătaia de pe obraz, provenită din loviturile primite de la soțul ei. Dennis și Patricia făcură rapid un schimb de priviri. El strânse din dinți, pentru a se abține să înjure cu voce tare. Nu e de mirare că inima lui Roxy se îndreaptă către aceste femei.

— Cine are grijă de Louey? întrebă el.

Menționarea numelui fiului ei îi readuse zâmbetul pe față.

— Roxy. Ea este atât de bună cu mine, de fapt cu toată lumea. Deși duce tot greul de una singură, am înțeles că face asta de mult timp. Dacă nu este atentă, treaba asta o va epuiza. El era de acord cu asta.

— Astăzi, de exemplu, continuă Maggie, Roxy are întâlnirea cu câțiva avocați de la Serviciul Forțelor de muncă. Apoi participă la un prânz oficial cu cei de la Asociația Internațională a Funcționarilor din Prestările de Servicii. Nici nu-mi amintesc ce altceva...

Dennis își ciuli urechile, deși își păstra expresia feței netulburată. Până ce Maggie să facă această remarcă, el își dorea să nu fi fost de acord să ia parte la prânzul oficial de la Asociația Internațională a Funcționarilor din Prestările de Servicii, deoarece primise invitații de la unul dintre clienții săi. Pe cât de nerăbdător era să plece să lucreze la un caz referitor la suma imensă de zece milioane de dolari, reprezentând profituri ascunse, pe atât de mult aștepta acum să meargă la prânzul oficial. Era interesant faptul că amândoi participau acolo...

Soarta!

Roxy ridică piciorul de pe pedala de accelerație. Nu putea suferi să se strecoare astfel, atunci când era grăbită. I se părea că toată lumea care șofa în acea zi, se afla acolo pentru a o împiedica să ajungă devreme la destinație; îi plăcea să aibă timp să-și revizuiască notițele. Încercă să se relaxeze, gândindu-se la altceva. Măine își va lua parașuta de la reparat. Parașutismul o va relaxa. Dar, cu condiția să n-o lovească din nou o foarfecă de vânt.

Ajungând la restaurant, își parcă mașina, își verifică coafura și rujul de pe buze, apoi intră brusc în restaurant cu schițele sub braț. Gladys Harter, o prietenă de-a ei care deținea în magazin de lenjerie, îi făcu semn cu mâna arătându-i un loc gol ce se afla la masa ei. Roxy dădu din cap afirmativ.

— Doar nu vrei să stai aici, îi șopti o voce bărbătească la ureche. Ți-am reținut un loc.

Dennis! Ea se întoarse brusc. Tresări când el o atinse, dar nu de spaimă, ci datorită magnetismului atingerii lui.

— Dennis, ce faci aici?

El părea teribil de sexy fiind îmbrăcat cu o cămașă albă, pantaloni gri și o jachetă roșie sport.

— Urmez destinul nostru, iubito. Ți-am spus eu că ăsta este destinul.

— Fir-ar a naibii de soartă! spuse ea, deși simțea în vocea lui o dulce convingere.

— Cine ți-a spus că o să fiu astăzi aici?

— Maggie. Eu sunt aici ca oaspete al lui Steven Ostner. Miroși nemaipomenit! Și costumul este drăguț. Stil profesional. Persoană importantă. În ceea ce mă privește, eu te prefer îmbrăcată în rochia de aseară. E un păcat capital să-ți ascunzi formele sub un costum.

Un val de plăcere o străbătu. Se simțea teribil de înfierbântată. Feminină. Atrăgătoare.

— Mulțumesc, dar i-am promis unei prietene că voi sta cu ea.

El se întristă.

— În regulă. Ne vedem mai târziu.

În timp ce ea se îndepărta, Dennis rămase în picioare privind-o apreciativ. Era fermecătoare. Era a lui. Ea încă nu știa asta. Se întoarse la masa sa și se așeză lângă Steven. Clientul și prietenul lui de ani de zile, Steven publica Ziarul Organelor Legislative ale Statului.

În timpul mesei, Roxy a desfășurat o conversație plină de vervă cu prietena ei. Dar adesea își înălța privirea pentru a se uita la Dennis care o fixa. Privirea lui era gânditoare, serioasă, lipsită de obișnuita strălucire a ochilor lui.

De fapt, Dennis fierbea de furie. Bărbatul solid care stătea la dreapta lui fu norocos că el nu i-a scos ochii. Înainte ca Roxy să-și fi terminat conversația, bărbatul îi spunea lui Dennis că Roxy era o femeie avidă de bani, care muncea pentru a-și atinge propriile sale interese. O escroacă care dorea să se întrețină singură, pe gratis, în baza donațiilor.

Bărbatul își întindea untul pe pâine.

— Și asta nu este tot. Dacă deschizi un azil într-un loc rezidențial, asta înseamnă că reduci valoarea acelei proprietăți. Asta atrage după sine o viață desfrânată.

Dennis își puse jos cuțitul. Se gândea la Maggie și la Louey.

— O cunoști pe domnișoara Harris? Sau știi ceva despre genul acela de bărbați care-și distrug soțiile? Întrebă el încordat.

— Nici nu-i nevoie să știu asta. Asta-i o treabă particulară. Totuși, știu ce fel de femeie este domnișoara Harris. Știu că ea e hotărâtă să-și atingă ținta.

Dennis scrâșni din dinți.

— Privește cum lucrează cu publicul, continuă bărbatul. Vorbește ca un predicator care ține discursuri publice.

Dennis nu avea deloc răbdare cu oamenii îngrămădiți, în special când aceștia implicau în discuția lor reputația lui Roxy.

— De ce nu asculți conversația ei înainte de a trece la judecată?

Alertat de tonul sever al lui Dennis, bărbatul se încruntă la el.

— Nu te-am văzut mai înainte pe aici. Ești cumva membru?

— Harvey, spuse Steven, înclinându-se în față. Dennis Jorden este oaspetele meu. Apropo, eu sunt de acord cu el.

Înainte ce Harvey să poată răspunde, președintele programului o prezentă pe Roxy. Având o voce fermă și puternică, ea menționa ca violența conjugală afecta nu numai femeile, ci și copiii. Informa publicul că mulți copii sfârșeau prin a fi dați în adopție, spunând că asta îi costau bani pe contribuabili.

— Noi, ca națiune, continuă ea, nu ne putem permite din punct de vedere moral sau financiar, să întoarcem spatele

copiilor și femeilor ultragiutate. Femeile nu greșesc cu nimic. Cu ajutorul dumneavoastră, le putem înapoia demnitatea și autoevaluarea. Mai greu este începutul. Ele nu doresc să fie o povară publică. Azilurile de protecție sunt devotate în acțiunea lor de a oferi ajutor și fac tot posibilul pentru a-și atinge acest scop. La rândul nostru, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Inima lui Dennis bătea puternic de mândrie. Ochii lui Roxy scânteiau de pasiunea cu care vorbea. Îl încânta. Se gândea la parfumul ei, la momentul în care se supăraseră vizibil pe ea însăși pentru că îl sărutase spontan, dând vina apoi pe el pentru treaba asta!

Surâse. El putea să-i formeze o deprindere din asta!

Roxy se așeză, însoțită de aplauze politicoase.

— Ea are o sarcină de neînvins, îi spuse Steven lui Dennis.

— Adăposturile Sigure necesită o anumită prezentare făcută de o personalitate, în stil profesional. Publicul este inundat de cereri pentru instituțiile filantropice. Ea conduce o operațiune cu sume mici.

— Ce-ai zice de un articol în ziar, care să povestească despre azilurile de protecție?

Steven se gândi o clipă la asta și apoi dădu din cap.

— O să aduc în discuție treaba asta când voi sta de vorbă cu redactorul-șef de la reportaje. E nevoie ca toți cititorii să se concentreze asupra unor personalități. Dacă am avea un aspect anume, o situație, asta ne-ar fi de folos.

— Roxy parașutează.

Steven ridică din sprâncene privind la Roxy cu un interes reînnoit.

— Curajoasă, nu-i așa?

Dennis se hotărî să nu răspundă. Întâlnirea de la prânz se apropia de sfârșit. Dennis o urmărea pe Roxy, sperând să-i vorbească înainte ca ea să plece. Ea deja se ridicase de la locul ei.

— Cât de importantă este ea pentru tine? Întrebă Steven, urmărindu-i privirea.

Dennis își frecă bărbia. După o clipă, el spuse:

— Nu sunt sigur. Tot ceea ce știu este că, cu cât o văd mai mult, cu atât îmi doresc să fiu cu ea.

— Asta este important, zise Steven. N-ar trebui să te gândești să vorbești cu ea, în loc să stai pe lângă mine?

— Sunt oaspetele tău.

— După câte văd, asta înseamnă totul pentru tine, spuse Steven, sec. Nu mai sta la ceremonie și găsește femeia înainte de a pleca.

Dennis n-avea nevoie să i se spună de două ori.

— Mulțumesc. Te voi suna.

O ajunsese din urmă în parcare.

— Hei, pleci fără să-ți iei rămas-bun. Voiam să-ți spun că ai fost grozavă.

Ea scutură din cap, cu mâna ridicată în semn de protest.

— Nu fi amabil. N-am fost grozavă. Nici chiar bună n-am fost. A fost ceva groaznic. Fără întrebări. Nimic. Ei m-au deranjat. Am eșuat.

Umerii i se prăbușiseră. Părea atât de copleșită de durere și atât de descurajată, iar vocea ei era atât de tristă, încât el îi spuse ceea ce îi zisese Steven pentru a-i ridica moralul.

— Voi crede asta când am s-o văd tipărită, zise ea. De două ori ne-au promis ziarele un reportaj. De două ori asta nu s-a întâmplat. Mulțumesc pentru încercare, dar trebuie să găsesc alte modalități de a atrage interesul publicului.

— Ascultă, asta nu sună ca vorbele cruciatei mele.

Roxy era conștientă că, având dispoziția de acum, putea

cu ușurință să vorbească lăsându-și capul pe pieptul lui, punându-și brațele în jurul taliei sale și hrănindu-se cu căldura lui.

— Dennis, eu nu reprezint nimic pentru tine.

Privirea lui coborî pe buzele ei.

— Sărutările tale spun o altă poveste.

— Ai nevoie de o schimbare. Vino puțin cu mine.

— Am de făcut cumpărături.

Refuzând să ia vorbele ei drept răspuns negativ, el o conduse la mașina lui și deschise portiera din spate.

— Urcă. Te rog.

El se strecură lângă ea și închise portiera. Ea oftă.

— Sunt terminată, înfrântă. Ce dorești?

El o trase în brațele lui.

— Nimic. Voiam doar să fiu aici cu tine.

Ea stătea liniștită, savurând puterea lui. După un timp, îl simți agitat, simți cum buzele lui îi atinseră ușor fruntea. O încordare de alt gen o cuprinse. O parte a rațiunii ei recunoștea că se topea.

— Nu face asta, murmură ea. Sunt vulnerabilă.

El zâmbi.

— Asta ne face să fim împreună.

O afluență de foc lichid i se răspândește în tot corpul.

— Dennis, trebuie să plec. Am să întârzii.

— Mmmmm. Ultima dată când am îmbrățișat pe cineva în mașină a fost pe când eram la colegiu.

Ea îi puse mâna pe piept.

— Noi nu ne îmbrățișăm.

El îi ridică bărbia și îi sărută obraji și colțurile gurii.

— Bineînțeles că asta facem. Suntem într-un colț îndepărtat al unui teren gol de parcare. Copacii ne ascund de stradă, iar pe partea cealaltă se află un câmp.

— Așa că, bineînțeles suntem pe punctul de a ne îmbrățișa.

O luă în brațe, susținându-i spatele cu mâna. Apoi, își coborî capul, apăsându-și buzele pe ale ei, iar Roxy, care fusese tensionată și supărată, încetă să mai gândească. Dennis îi oferea acel sărut pe care ea îl visase sau și pe care și-l imaginase. Sărutări de posesiune, dar și de promisiune bărbătească. Un geamăt moale de dorință îi scăpă, în timp ce se ținea de el strâns.

— Cred că va trebui să continuăm asta într-un pat, iubito, murmură el lângă gâtul ei.

Ea tresări îndepărtându-se, uitându-se fix la el.

Ochii lui se încrețeau amuzându-se tandru.

— N-ai niciun drept să faci asta, zise ea.

El îi sărută gura.

— La naiba, distrugi imediat această practică împământenită.

— Nu știi ce vrei să spui? Eu n-am profitat de tine. Tu ai profitat de mine.

El râse.

— Tot așa cum am profitat de tine în patul tău? Apropo, cum este sandvișul?

— Nu schimba subiectul.

— În regulă. Te-am sărutat, pentru că voiam să te fac fericită. Tot atât de fericită, pe cât de bine începusem noi să ne simțim înainte ca tu să mă oprești.

Ea își netezi ușor părul și își îndreptă fusta.

— Am de făcut o corectură. Amândoi am decis să ne oprim. Cât despre momentul acesta, tu ai vrut să te faci pe tine fericit.

Buzele lui se contractară de veselie.

— Adevărat. Să mai încerc o dată, să vedem dacă asta nu

este valabil pentru amândoi.

— Îți dai seama că nu avem nimic în comun? Dacă vei spune că ceea ce ne apropie este sexul, te bat cu cureaua.

— Am obosit ascultând mereu scuza asta. Încercăm alta. Cum poți fi atât de impetuoasă în aer și atât de a naibii de precaută pe pământ? Îți planifici fiecare zi cu multă precizie. Îți ascunzi emoțiile. Știu că mă dorești. O simt din răspunsul tău. În felul în care ți se accelerează pulsul.

Ea simți căldura trupului său, puterea lui și mângâierile amețitoare. Acum ea citea hotărârea din ochii lui.

— Nu voi lăsa ca asta să se întâmple, spuse ea, și ieși din mașină.

El o urmă și oftă, reușind ca vorbele lui să sune tot atât de neplăcut, pe cât de supărat era el.

— Ne vedem diseară pe la șapte. Să ai registrele sau aș spune mai degrabă plicurile, pregătite.

— Le voi răsturna pe birou.

— Ești minunată, spuse el, revenind la stare lui de amuzament oferită de obrăznicia ei.

— Asta spun toți bărbații, zise ea, întorcându-și capul peste umăr, în timp ce se îndrepta spre mașina ei.

— E soarta! strigă el.

— Fir-ar să fie de soartă, îi răspunse ea.

Cu inima bătându-i puternic, Roxy părăsi rapid terenul de parcare. Nu soarta o făcuse să-și piardă echilibrul. Dennis, fermecătorul distrugător de inimi, o atrăgea cum nu i se întâmplase niciodată cu un bărbat. Simțea o curată și naturală amețeaală sexuală pe care se gândea, prosteste, că o poate ține sub control.

Bunul ei simț îi dicta că trebuia să-l claseze cu statutul de fruct interzis. O mușcătură ușoară și atrăgătoare era suficientă ca ea să-și piardă bunul-simț, chiar și simțul bunei cuviințe. Îmbrățișarea din mașina lui, în plină zi, era un exemplu esențial, doveditor al faptului că ea trebuia să-l țină la distanță.

După ce se opri la magazinul de alimente, ea se îndreptă spre casă, având în minte încă noua ei hotărâre fermă. La câteva minute după ce ajunsese acasă, primi un telefon de la Shannon O'Brien, o văduvă, mamă a patru copii. Focul îi distrusese casă, iar Societatea de asigurări a ultimului ei soț îi reținea cererea în care pretindea plata daunelor. Avea unde să stea în noaptea aceea, dar rezervele ei de bani scădeau. O prietenă îi povestise despre Roxy.

— Știu că faptul acesta nu are legătură cu specificul activității dumneavoastră, dar ne puteți ajuta?

Roxy o invită la Adăposturile Sigure.

— Veniți mâine. O vom scoate cumva la capăt.

— Roxy, acesta nu este un caz de vătămare, îi zise Nina când Roxy îi povesti. Membrii familiei O'Brien trebuie să aibă familie, prieteni, pe cineva anume. Noi doar le indicăm ce să facă. Nu putem face totul pentru toți. Va trebui să fim mai afaceriști în domeniul nostru, iar tu te vei încadra într-un anumit program. După cum se vede, dacă continui așa, o să faci riduri.

— Sunt bine, zise Roxy. Și tu faci același lucru, încerci să rămâi gravidă, pentru că îți plac copiii. Poți să le faci vânt celor patru copii? Nu va dura mult. Vom folosi lista dată de biserică și-i voi găsi un loc unde să locuiască.

— Și până atunci, unde-i ții?

— Le voi oferi lui Shanon și unuia dintre copii patul meu. Bebelușul ei poate dormi într-un pătuț. Pentru ceilalți doi putem întinde un pat de campanie jos. O să meargă. Eu o să mă culc într-un sac de dormit, în biroul meu.

Nina dădu din cap.

— Mă faci să mă simt vinovată. La ce oră vine Dennis

diseară? Trebuie să-i spun lui Bob.

— La șapte, răspunse Roxy.

— În regulă. Mă duc să pregătesc masa de seară. Apropo, te-a sunat mama ta.

Mama lui Roxy avea un serviciu cu jumătate de normă într-un magazin de calculatoare. Cu părul roșu ca și fiica ei, ea avea ochi albaștri și strălucitori, și o fire optimistă. Interesele ei variau de la plantele japoneze până la pescuitul marin. Totuși, principala ei preocupare era fericirea lui Roxy, ceea ce însemna pentru ea întocmirea unui bun mariaj.

— Când vii să ne vezi? o întrebă mama ei pe Roxy, când ea o sună.

— Duminică, mamă. Între timp, încearcă tu și tata să descoperiți noi modalități de promovare a Adăposturilor Sigure.

— În regulă. Nina spune că muncești neîntrerupt, ore-n șir.

— Și ea face la fel.

— Ea merge acasă la Bob. Tu urci scările care duc la mansardă.

Capitolul 5

Roxy vorbea la telefon când sună soneria în acea după-amiază târzie. Louey fugi pe lângă ușa biroului ei ca să răspundă la ușă. Datorită faptului că Dennis îi citise o poveste și toți se agitau în jurul lui, el își mai pierduse timiditatea. După câteva secunde ea auzi un strigăt de veselie.

— Mămico! Baloane!

Roxy închise repede telefonul. Se uită în poșetă să caute mărunțiș pentru a-i da bacșiș vânzătorului și apoi păși în hol. Îl surprinse pe Louey strângând în mână un mănunchi de baloane cu felicitări, legate cu o uriașă fundă roșie. Baloanele se legăneau fluturând datorită agitației lui.

— Ai grijă! strigă Roxy. O să te împiedici.

Maggie coborî în fugă scările să vadă de ce era atâta zarvă. Katherine și Allison cu copiii lor li se alăturară.

Nina citi plicul atașat de funda mare, roșie.

— Sunt pentru tine, Maggie.

— Pentru mine? strigă Maggie. Cine mi-ar trimite mie baloane?

Scoase cartea de vizită și râse fericită.

— Sunt de la Dennis și de la secretara lui, Patricia. Mă felicită pentru noua mea slujbă. Încă nu-mi vine să cred.

Se întoarse spre Katherine și Allison.

— Dacă mie mi se poate întâmpla o minune, o să puteți avea și voi parte de așa ceva. Realmente nici nu știam încotro s-o apuc. Apoi o prietenă mi-a povestit despre Adăposturile Sigure și acum, datorită ție, Roxy, l-am întâlnit pe Dennis Jorden. El mi-a schimbat viața.

Roxy se gândea că el îi schimbase și ei viața. Gândul la el o stăpânea mereu. Timp de o clipă, ea și-l imagina cum era, adică cu pieptul larg, cu umerii proeminenți, cu coapsele puternice. Dar sărutările devoratoare și arderea chinuitoare nu-și aveau sens. Contrariile se atrag, dar nu conduc la o relație permanentă.

Cât despre neputința ei de a rezista sărutărilor lui, Roxy atribui acest fapt acțiunii hormonilor. Îi fusese ușor să păstreze bărbații la o distanță rezonabilă, după primul ei conflict care o decepționase.

Ea dădea vina pe tinerețea sa și pe hormonii ei pentru a-și explica prima ei nenorocire. Acești hormoni care, de obicei, zăceau, s-au trezit la viață odată cu apariția lui Dennis.

Antrenament! De asta avea ea nevoie. Să facă salturi cu parașuta în fiecare weekend când vremea îi permitea.

Vocea lui Maggie o readuse la prezenta realitate.

— Nu întâlnești des bărbați ca Dennis, spunea ea. Știu asta. Acum voi învăța să folosesc un calculator, voi câștiga bani și voi fi independentă. Voi fi capabilă să am grijă de mine și de Louey. Cum îți voi putea mulțumi vreodată, Roxy?

— Te rog, nu face asta, zise Roxy. Noi suntem profund emoționați pentru tine.

— Ne vom muta imediat ce vom găsi ceva de închiriat.

— Nu-i nicio grabă.

Cum putuse ea să uite să-l întrebe pe Dennis despre interviul lui Maggie? Roxy era uimită. Se întâmplase oare așa datorită faptului că el o ținuse într-o stare continuă de extaz, transmițându-i un fior pasional de plăcere în numai câteva clipe, ștergând din mintea ei totul, cu excepția persoanei lui?

Interviul lui Maggie era important. Trebuia să-și fi adus aminte.

Louey, ținând strâns într-o mână baloanele, se întoarse spre ea.

— Dennis a promis că-mi citește mai multe povești. O să

mă ducă și la magazinul de jucării. A spus că pot să aleg orice jucărie îmi doresc. Am făcut un desen pentru el. Vezi?

Cu fața strălucind de bucurie, el îi înmână desenul. Roxy se uită la familia din imagine, compusă din trei figuri ce stăteau pe loc, cu capetele formate din cercuri. Zâmbeau. El colorase cerul cu albastru și iarba cu verde.

— E minunat, îi spuse ea lui.

— Știu.

Alergă la mama lui să i-l arate și ei.

Roxy prinse privirea Ninei și râse.

În timp ce celelalte două femei vorbeau entuziasmate cu Maggie, Roxy se întoarse în biroul ei. Dincolo de fereastră apusul soarelui crea o umbră de lumină vie și inegală de un chihlimbar auriu ce strălucea precum părul lui Dennis, amintindu-i astfel de el. „Groaznic”, se gândi ea. Acum îl vedea reflectat și în natură! Cum putea ea, o femeie matură, să se agite precum o fată emoționată de întâlnirea cu o vedetă de cinema? Ea știa mai bine. Decât să-i stăruie în minte celelalte aspecte ale înfățișării lui robuste, mai degrabă să fugă din birou și să coboare scările ce ducea la pivniță. Pierduse noțiunea timpului, sortând, spălând, uscând și împăturind patru grămezi de lenjerie.

La al cincilea tur, în timp ce ridica coșurile cu rufe curate, Maggie o opri, luându-i din mâini coșul.

— Roxy, ai întrecut măsura. Voi strânge eu astea. Tu odihnește-te puțin. Te-ai agitat toată ziua.

Roxy nu avu nevoie să i se spună de două ori. Voia să fie ageră diseară. I s-ar interzice să meargă în rai, dacă ea nu ar fi atentă la noul sistem de ținere a evidenței contabile, prezentat de Denis. Mulțumindu-i lui Maggie, urcă scările să se spele, să se pieptene și apoi alunecă într-o pereche de blugi curați și albaștri și-și puse un pulover galben, strâns pe gât. Apoi se așeză jos să-și tragă puțin sufletul și să-și recapete respirația normală.

Visă o mână caldă care-i mângâia fața și apoi se lipi de ea.

— Mmm, drăguț, murmură ea pe jumătate adormită, cu ochii închiși.

Dennis urcase și o găsisese adormită. O privea fix, cu satisfacție, fascinat de fiecare mișcare ascendentă sau descendentă a pieptului ei, incapabil să reziste ispitei de a se așeza lângă ea. Era conștient de bătaile puternice ale inimii sale, de dorința lui de a-și pune trupul lui alături de corpul ei. De acum el va accepta zâmbetul ei, deoarece când se va trezi ea va

vedea că el era iubitul ei din vis.

— Îți place, nu-i așa? spuse ea răgușit. Mă rog, să nu se rupă patul. Dă-te la o parte.

Roxy deschise ochii. Fața lui Dennis, zâmbetul lui ștrengăresc se aflau la o mică distanță de ea. Ea îi simțise parfumul în vis. Îi întâmpinase cu plăcere mâinile care o atinseseră. Se dădu înapoi.

— Ce faci aici?

Întrebarea asta îi spulberă din temelii visul lui ca ea să-l tragă-n pat, se gândi Dennis.

— Pe cine așteptai? întrebă el.

Întrebarea se potrivea de minune cu firea lui Roxy.

— În regulă. Te sărutam. Acum, că te-ai trezit, aș dori o mică colaborare. Și puțină viteză. Sunt o sursă bine autorizată care poate afirma că acest pat are încorporat un regulator cu program sinucigaș.

El îi înmână un trandafir și înainte ca ea să-l poată opri, el îi atinse gâtul.

— Miroși bine. Într-una din aceste zile intenționez să te gust după placul inimii mele. Apropo, și după placul inimii tale.

Roxy oftă. Cum ar putea el s-o ia în serios vreodată dacă

în momentul când se văd, ei sunt nedezlipiți, fie în plan orizontal, fie în plan vertical? Toate orele petrecute cu munci casnice menite să-l alunge pe el din gândurile ei își râdeau de ea, căci efortul ei fusese zadarnic.

Îl împinse la o parte, înainte de a ceda impulsului de a-l trage în jos.

— Nu face asta. Ridică-te. Tu nu trebuia să te afli în dormitorul meu. Încetează să-mi mai faci cadouri. Asta implică o relație pe care noi n-o avem.

— Bine ai venit, bosumflato! Te plac mai mult atunci când dormi. Atunci nu trebuie să te aud vorbind. Nu-mi spune mie ce să fac. Ți voi oferi cadouri de câte ori simt nevoia s-o fac. Am venit aici să-ți vorbesc personal, lucru care este dificil de îndeplinit într-o casă plină de oameni. Nina și cu mine ne-am prezentat singuri și am avut o discuție. Mi-a spus că mâine așteaptă încă cinci oameni. Unde ți-ai programat să-i ascunzi? Sus pe acoperiș? în pivniță?

Roxy se dădu jos din pat, trăgându-și brusc puloverul.

— Am rezolvat problema asta.

Lăsându-se în jos, Dennis o urmă până în mijlocul camerei, unde ea stătea în picioare.

— E ridicol.

— Ai dreptate. Nu putem continua așa.

Dar el putea. O înlănțui deodată cu brațele, iar ea nu avea nicio dorință și nici puterea de a se rupe de el. O privi fix un timp îndelungat, cu ochii mai întunecați și mai arătători ca de obicei. Apoi, privirea lui căzu asupra pieptului ei strivit de el. Ea își simțea sfârcurile răspunzând atingerii lui, simțind cum trupul ei trădător ceda pas cu pas.

— De ce ești ipocrită? Întrebă el. Roxy, tu ești o femeie senzuală. De ce să pretinzi că nu-i așa?

— Eu... Vocea i se stinse.

Dennis devenea din ce în ce mai liniștit, sperând ca ea să mărturisească, să-i spună de ce îi opunea rezistență.

— Ce este? Ce nu vrei să-mi spui?

Ea își mușcă buzele.

— Nimic. Nimic, cu excepția faptului că nu am timp pentru o relație amoroasă. În special acum. În special cu tine.

— Explică-mi asta, spuse el ferm.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Îi era teamă să nu piardă dragostea lui, să nu sufere. Când îi vorbea pe un ton frumos și o privea cu tandrețe, ea își dorea să-i cedeze, să-i permită s-o ducă

departe de toate responsabilitățile ei și s-o iubească.

— Recunosc că arăți foarte bine și sunt atrasă de tine.

El își retrase brațele.

— Dacă acesta este un compliment, de ce oare sună ca o insultă?

Ea păli. Greșise în legătură cu totul. Ea nu voia să-l rănească. Ar fi fost altfel dacă ei ar avea mai multe în comun în afară de dorința lor explozivă. Erau ca două bombe incendiare, care se aprindeau odată. Dar dorința nu însemna dragoste.

— Nu e vina ta, spuse ea neconvingător. E vorba de felul meu de a fi.

— Eu nu sunt dușmanul tău. Nu ți-aș face niciodată vreun rău cu bună știință, dar nu pot dovedi asta dacă tu nu mă crezi, dacă tu nu mă vezi așa cum sunt. Ești atât de absorbită în munca de a ajuta pe alții, încât nu te ajuți pe tine însuși.

Ea se supără, trăgându-se înapoi brusc.

— N-am nevoie de ajutor. Nu am cerut asta. Trebuie să mă întorc la lucru.

Se priviră încordați în momentul în care Dennis blestemă toate povestirile mizerabile despre inimi distruse pe care ea le asculta zilnic.

El credea că teama ei provenea parțial și de aici, datorită exemplelor rele de bărbați legați de ideea căsătoriei pe care ea o privea acum prin prisma acelor femei. Dar nu putea fi numai asta. Trebuia să mai fie ceva.

— Locul ăsta nu este suficient de mare, continuă el, când văzu că ea nu-i răspunse, pentru ca tu să primești pe oricine vine cu o poveste tristă. Dacă insiști să găzduiești mai mulți oameni decât ești în stare să te ocupi, de ce nu primește și Nina câțiva în casa ei?

— Nu i-aș cere asta, spuse ea imediat. Adăposturile Sigure au început să existe aici. Dacă nu ne putem muta în locuri mai spațioase, poate lucrurile se vor schimba. Crede-mă, nu încerc să fiu o martiră. Doar că așa stau lucrurile. Nu pot lăsa să aștepte problemele oamenilor, amânându-le cu abilitate.

— Tu nu conduci un spital sau o închisoare. Nu ești o asistentă medicală sau un paznic. Blochează telefonul noaptea. Lasă robotul să-ți adune toate mesajele. De ce pot toți să doarmă într-un pat confortabil, să se plimbe pe hol, dacă au nevoie să meargă la baie, și tu nu? Tu însuți mi-ai spus că ți-ai dori să-ți petreci o oră neîntreruptă într-o cadă de baie. Când dracu' te relaxezi?

Ea privi furioasă la el.

— Încetează să spui asta în așa fel de parcă chiar n-aș face-o. Uiți că ne-am întâlnit când îmi luasem o după-amiază liberă ca să mă relaxez. Eu fac sport.

— Asta este o sfidare a morții, nu o relaxare.

— Nu ridică tonul. Sunt oameni jos.

El se uita fix la ea, cercetându-i buzele și apoi străbătând cu privirea în fugă trupul ei. Roxy nu avea tenul palid, specific roșcatelor. Ea avea o tentă roză a pielii, care își intensifica culoarea atunci când era nervoasă, așa cum era acum.

— Roxy, vino acasă cu mine în acest sfârșit de săptămână.

Inima lui Roxy tresări. Simți cum se înroșește când pasiunea din interiorul ei ieși la iveală.

Respirația i se opri, imaginile unei nopți petrecute cu el apărându-i de-a dreptul irezistibile. Totuși ea rezista, întorcându-se.

— Nu pot.

— Vrei să spui că nu vrei!

El îi prinse brațele forțând-o să-l privească în față din nou. Nu putea să-și stăpânească amărăciunea și dezamăgirea din

voce.

— Cum poate fi asta suficient pentru tine?

— Dennis, dacă nu încetezi să te gândești la asta fără a avea îndoieli, vei afla și tu asta. Eu sunt dezordonată și am o fire extrem de sensibilă. Sunt angajată în munca mea. Sar din avioane. Matematica mă plictisește. Pariez că tu niciodată nu ai mășăluit într-o demonstrație pentru o cauză socială.

— Nu, dar ce trebuie asta să dovedească?

— Asta indică, nu, asta arată că am dreptate.

El își trecu mâinile peste umerii ei și apoi pe spate, alunecând în jos pentru a-i cuprinde fesele.

— Dar ce spui de dorință? Dorința dintre un bărbat și o femeie? A ta și a mea.

El o întoarse cu fața.

— Asta dovedește că suntem foarte potriviți. Sărută-mă, Roxy. Dovedește că ai dreptate.

Ea icni, deoarece simțea dovada puternică a dorinței lui. Ca și când s-ar fi pus de comun acord, mâinile ei îi alunecară în sus pe brațele lui și dincolo de umerii săi largi.

Prea multe lucruri amenințau să-i scape de sub control, dacă ea nu era fermă, dar totuși nu voia ca el să se supere pe ea.

— Ce rău aş face, murmură ea, dacă ți-aş da un sărut de mulţumire pentru tot ceea ce ai făcut pentru Maggie?

El îi dăruie cel mai delicat sărut. Ea abia îl simţi. Când încercă să-şi apese buzele pe ale lui, el îi prinse mâinile pe umeri, menţinând o atingere nepăsătoare.

— De ce trebuie să ai mereu o scuză faţă de tine însuţi atunci când ştii că vrei să mă săruţi? Tu îţi programezi fiecare oră, din fiecare zi, şi afişezi programul la panou. Toată lumea ştie unde să te găsească şi să năvălească la tine zi şi noapte. Paraşutismul poate fi distractiv pentru tine, dar este o activitate desfăşurată în singurătate. Când îi incluzi şi pe ceilalţi? Sau menţinerea acestui stil de viaţă este exact ceea ce îţi doreşti, astfel încât să nu fie nevoie să-ţi asumi riscuri?

— Despre ce vorbeşti tu? Întrebă ea.

— Despre asta.

Respiraţia ei se accelerează când trupul lui se modelă după al ei, strângând-o între picioarele lui puternice.

— Vreau ca tu să îndrăzneşti să mă săruţi, aşa cum îţi doreşti. Fără nicio scuză.

— Astea sunt poveşti.

— Aiurea! Eşti speriată. Ți-e teamă că ai putea să săruţi

prea mult.

— Nu.

— Dovedește. Îndrăznește să-ți lași în voie sentimentele.

Ea era conștientă de parfumul lui bărbătesc, de vocea lui convingătoare. De furia lui. De dorința lui pentru ea. Cu o mișcare rapidă, înainte de a-și permite să se gândească la urmări, ea îi prinse capul și-l coborî la nivelul ei. Încercă să distrugă fiecare adevăr provocator, împingându-și limba în gura lui, dovedindu-i că ea greșea. Degetele ei se încleștară în părul lui! Mâna lui îi ridică tivul puloverului și se strecură înăuntru. Respirația i se accelerează și el scoase un murmur de satisfacție. Dennis preluă sărutul ridicându-l la stadiu de împletire a doua guri, la nivelul unei lumi senzoriale. Mansarda simplă, cu mobila ei rară și împrăștiată, ar fi putut fi cea mai grozavă garnitură de hotel. Deși lui Roxy nu i-ar fi păsat de asta. Tremurând din cauza profunzimii emoțiilor sale, ei îi păsa doar de acțiunea, de a descoperi. Buzele lui lipite de ale ei, era tot ce conta pentru ea. Trupul ei strâns lângă al lui reprezenta singura ei realitate.

Limba lui îi invadează gura cerând un răspuns. Ca și mai înainte ea cedă automat, întorcându-i sărutul cu o pasiune

arzătoare. Când el o eliberă în cele din urmă, ea era amețită și slăbită, iar ochii ei străluceau extraordinar. Ea îi simțea căldura vibrantă chiar și prin haine. Fiecare din ei îl privea pe celălalt copleșit și mirat încă o dată de reacțiile lor furtunoase.

— Răzgândește-te, Roxy, șopti Dennis. Petrece sfârșitul de săptămână cu mine. Nu te păcăli. Oamenii muncesc. Oamenii se joacă. Oamenii iubesc. Este evident faptul că nu ne putem afla în aceeași cameră, fără să ne dorim unul pe altul. Lasă-mă să-ți arăt că nu ai de ce să te temi.

Exceptând suferința ei.

— Mă duc la părinții mei duminică.

— Lăsăm asta atunci pentru vineri seară, sâmbătă și duminică seară. Roxy, vreau să fac dragoste cu tine, să te mângâi și să te iubesc. Fără a avea un public, pe un pat care nu se izbește de podea. Vreau să te aud gemând de plăcere și rostind numele meu când ne sărutăm de noapte bună. Vreau ca tu să mă scoli, să mă trezești în mijlocul nopții căutând o repetare a lucrurilor pe care ni le oferim unul altuia. Vreau ca tu să mă dorești în interiorul tău, căci eu doresc să fiu o parte din tine.

Arzând numai imaginându-și ceea ce cuvintele lui

punctaseră, ea tremură când el o mângâie pe păr. Pieptul o durea la atingerea lui. Greutatea puloverului ușor pe care îl purta, o apăsă parcă deodată.

Cu o voce profund feminină, ea tânjea să spună da.

— E greșit să dorești? Întrebă el.

Buzele lui îi atinseră tâmpla.

— Pentru mine, da, spuse ea, luptându-se să îndepărteze imaginile devoratoare zugrăvite de el. Ți-am spus că Nina și cu Bob speră să aibă un bebeluș. Dacă ea nu este deja gravidă, va fi curând. Dificil pentru ea este să ducă sarcina până la termen. Ai văzut starea în care se afla Maggie înainte de a o salva tu. Înmulțește disperare ei cu fiecare femeie care vine la ușa mea, căutând ajutor și-ți vei face o idee despre ceea ce eu și Nina trebuie să înfruntăm zilnic și ceea ce trebuie să duc eu singură pe umeri. Ele au nevoie de mine. Asta este viața mea. Nu le pot întoarce spatele.

— Ți-am cerut eu să întorci spatele Adăposturilor Sigure? Întrebă el, dorința sexuală înfierbântându-i firea. Asta n-are nimic de-a face cu presupusa sarcină a Ninei sau cu femeile pe care le ajuți. Îți voi spune ceea mă miră cel mai mult, Roxy. Îți petreci viața spunându-le femeilor să înfrunte adevărul despre

greutățile care le-au adus acolo unde se află astăzi și totuși tu te minți pe tine însuți.

Gura ei se usucă și mușchii abdomenului i se strânseseră. Simțea că el îi pătrunde până în adâncul sufletului, căci știa că motivul real pentru care ea opunea rezistență nu era frica. Teama că, asemenea femeilor pe care le ajuta, ea îi va dăruia lui Dennis nu numai trupul său, ci și inima ei, și tot ceea ce însemna ea, riscând astfel să piardă totul. La înmormântarea surorii ei, ea făcuse un jurământ sacru. Nu fusese capabilă s-o ajute pe Alice, dar jurase să ajute cât de multe femei putea, asemenea ei, folosindu-și toată energia pentru Adăposturile Sigure. Cum ar putea ea să le ajute pe altele, dacă aceste energii sunt epuizate într-o aventură fierbinte?

Îl privi fix pe Dennis, incapabilă să-i răspundă. Din fericire, nici n-a trebuit s-o facă. Nina țipa în timp ce urca scările, spunând că Bob sosise.

— Trebuie să coborâm, spuse Roxy și se îndepărtă repede.

Folosind drept scuză dorința de a face o cafea, ea scăpă în timp ce Dennis i se alătură familiei Arnouth în birou. Mai întâi, ea fugi în baie, încuie ușa și se privi în oglindă. Își perie repede

părui răvășit și apoi își puse pe buzele umflate o batistă umedă.

— Dracu' să te ia, Dennis Jordan. Nu suntem potriviți. Să te ia naiba pentru că ai intrat în viața mea și m-ai amestecat și pe mine în situația asta neplăcută.

Când intră în birou, ducând tăvița încărcată cu cești, ibricul de cafea și o farfurie de prăjituri, Dennis îi luă tava din mâini și o așeză pe birou. El observă roșeața aprinsă de pe fața ei, felul în care ea îi evita privirea.

— Roxy, spuse Bob, atrăgându-le amândurora atenția, Dennis și cu mine am descoperit că avem cunoștințe comune.

— Cred că e teribil, spuse Nina. Dennis, noi vom organiza o petrecere sâmbătă seara. Vei veni și tu? Roxy o să-ți arate drumul.

— Mulțumesc. Mi-ar face plăcere, spuse el, întorcându-se spre Roxy.

Ea nu-l privea. Știa că, dacă se ducea cu ei, asta ar fi mai mult decât o întâlnire. Ar fi de acord, în mod tacit, să aprofundeze relația lor. Era pe deplin conștientă că toți erau cu ochii pe ea. Simțind un gol în stomac, ea refuză.

— Îmi pare rău, dar plec la sfârșitul săptămânii. Mă duc sâmbătă să-mi văd părinții.

Obrazul lui Dennis se încleștă. Acesta era felul său de a arăta că știa că refuzul ei i se datora lui. Își bău cafeaua și apoi, cu o voce calmă, implacabilă, discută despre recente schimbări ale legilor privind impozitele, așa cum se aplică instituțiilor filantropice în general și Adăposturilor Sigure în particular. În termeni concisi, afaceriști, el îi aduse cu totul la realitate, explicându-le apoi despre sistemul de înregistrare a evidenței contabile.

Roxy tremura de nervi. De-a lungul expunerii lui, ea se retrase în sine, perfect conștientă de tensiunea și tristețea ce pluteau în atmosfera acelei camere.

Veselia plăcută de la început se destrămasese, fiind înlocuită de dezaprobarea Ninei și de nemulțumirea lui Dennis. Dispăruse și strălucirea ștregărească a privirii lui, ca și umorul care-i făcea vocea mai plăcută. Acum, el îi părea un străin.

Își spuse că avea dreptul să-l refuze. N-avea nicio îndoială că ei ar putea face ca planetele să se învârtă, deplasându-se de pe orbitele lor dacă ar face dragoste, dar greșeau unul față de celălalt.

— Roxy, ai vreo întrebare de pus înainte de a pleca?

— Poftim? Ea aproape că sări în sus, tresărind.

— Am întrebat dacă ai înțeles.

Ea își pierdea controlul. Nu auzise niciun cuvânt din spusele lui. Îi putea spune să înceapă din nou, să recunoască că nu fusese atentă la discuția lui despre cifre, coloane, legea de stat și federală? Asta ar dovedi punctul ei de vedere referitor la faptul că nu putea amesteca afacerea cu plăcerea.

— Nu, spuse ea în schimb. Am înțeles perfect. Mulțumesc pentru că ai venit.

Își dădu seama cu tristețe că prețul independenței, urmărirea și atingerea unui scop, era plătit cu o nemulțumire nestăpânită.

Privirea Ninei oscila de la o expresie mohorâtă de pe fața lui Roxy la trăsăturile dure de pe chipul lui Dennis.

— Dennis, ești liber să inviți pe cineva sâmbătă seara.

— Mulțumesc, așa am să fac. Roxy, condu-mă.

În fața ușii, el își băgă mâinile în buzunare și o privi în față.

— O să-i cer lui Maggie să meargă sâmbătă cu mine. M-am gândit că ar trebui să știi, întrucât tu ești stăpâna casei și mama tuturor.

Roxy trase repede aer în piept. Simțea că-i picase un

bolovan în stomac. Cum o zăpăcise el cu farmecul său! Plăcuta lui chemare! Avea dreptate să nu aibă încredere în el. Vocea se auzea în continuare, iar ea era atentă la tonul batjocoritor și fals, la cuvintele care o loveau precum lama unui cuțit.

— Nu trebuia să minți în legătură cu motivul pentru care nu poți să vii. Dar, nu-ți face griji, n-o să mai ai nevoie de bariera ta protectoare pentru a mă ține departe de tine. Am înțeles mesajul tău spus clar și cu voce tare. Ești liberă acum.

Culoarea i se scurse încetul cu încetul din obraji, căci fără a mai spune niciun cuvânt, el plecă. Ea se întoarse în camera de lucru.

— Ce crezi tu că faci? o întrebă Roxy.

Nina o privi.

— Pun pe tavă vasele murdare.

— Știi că eu vorbesc despre Dennis. Cum l-ai putut invita să aducă pe cineva? Ce te-a determinat?

— Bob, dă-mi, te rog, ceașca aceea. Nu exagerezi, Roxy? Ce-ți pasă ție dacă eu prefer ca numărul de oaspeți de la cina mea să fie cu soț?

— Ești tâmpită, Nina. Tâmpită. O va ruga pe Maggie să vină cu el. Nina, verifică dacă a mai rămas vreun vas murdar în

cameră...

— Îmi place Maggie.

Roxy își puse mâinile în șold.

— Asta-i tot ce ai de spus? Că îți place?

— Ce altceva ai vrea să spun? Tu nu-l vrei. l-ai arătat clar acest lucru și chiar în fața noastră, aș adăuga. De ce te superi pe el dacă tu ești cea care l-a respins? Dacă n-o invită pe Maggie, sunt sigură că există multe femei care ar sări de bucurie **dac-ar** avea o șansă să aibă o întâlnire cu el.

Este energic, atrăgător, inteligent, are un plăcut simț al umorului și chiar tu ai spus că este frumos. Din punct de vedere fizic, el întruchipează genul de bărbat care îți place. Cu Maggie alături o să arate mai rău. Transmite-le salutări părinților tăi. Sunt bucuroasă că, în sfârșit, ți-ai luat liber în weekend, acum când îți rezolvi singură problemele.

Roxy se lăsă pe un scaun. Își dădu seama că numai el însuși putea să-i mulțumească pentru asta. Nina avea dreptate. Ea îi înțelesese dorința. Va avea acum tot timpul la dispoziție pentru a se ocupa de Adăposturile Sigure, deoarece Dennis n-o va mai deranja pe viitor. Înțelesese asta.

Ea îl aruncase în brațele lui Maggie.

După ce termină curățenia, Nina își luă geanta și jacheta.

— Ne vedem dimineată, Roxy. Poate că până atunci o să-ți revii și o să-l suni pe Dennis. El nu a invitat-o încă pe Maggie. Dar o va vedea la birou. Ea vrea să te vadă fericită. Și eu îmi doresc același lucru. Noi ținem la tine, zise Bob.

Roxy se uită în sus la el. Bob era un bărbat drăguț, cu păr castaniu și rar, cu ochi căprui. Dar chipul lui îngeresc ascundea o minte teribil de ascuțită. Ea își arătase tendința de a fi independentă în beneficiul lui.

— Voi fi bine dacă oamenii ar înceta să-mi conducă viața.

În spatele ochelarilor, ochii lui Bob ardeau de neliniște și erau plini de subînțelesuri.

— Atunci ar trebui să te bucuri că Nina i-a sugerat lui Dennis să invite pe cineva. Apropo, n-ai auzit niciun cuvânt din spusele lui, atunci când ne-a explicat sistemul de înregistrare a evidenței contabile, nu-i așa?

Ea zâmbi cu prefăcătorie.

— Atunci, împușcă-mă.

După ce familia Arnoyth plecă, Roxy încuie ușa casei și urcă scările ce duceau la mansardă, își scoase sacul de dormit să-l aerisească înainte de a o lăsa pe Sharon să folosească

camera.

Privea abătută patul unde Dennis înlănțuise trupurile lor într-o îmbrățișare arzătoare. Cu toată onestitatea, numai patul rupt îi refuzase îndeplinirea dorințelor carnale. Încă câteva minute mai ademenitoare în plus, asemenea celor trăite de ea mai devreme, când se afla într-o stare de vis, și cine știe la ce ar fi consimțit ea. Trebuia să aprecieze un singur lucru la Dennis. El conducea, nu cerea. El o seducea cu cuvinte frumoase și o lăsa să-și imagineze scene erotice. După ce stimula o femeie, el o lăsa să se decidă. Cine i-ar blama tehnica? Statisticile îi garantează succesul. Dar nu cu ea.

Enervat de capacitatea lui Roxy de a-i trânti ușa în nas, după tot ceea ce se întâmplase între ei, Dennis șofa spre casă, fierbând de furie. Lui Roxy îi era teamă să se încurce cu el, dar nu exista nicio implicație.

— Cum ar fi putut să existe?

Patul ei îl oprise să facă dragoste cu ea, iar ea îi spusese că nu avea loc pentru el în viața ei. În special pentru el. Trecu ca fulgerul pe lângă o mașină, apoi observă o mașină de patrulă și își redusese viteza menținându-se între anumite limite legale. Cum putea ea să creadă că dreptul de a face dragoste cu el însemna să

piardă timpul ei prețios și să-i distrugă energia? Femeie proastă. De ce nu înțelegea că le putea avea pe amândouă.

Se opri la un stop.

Locuitorii permanenți de la Adăposturile Sigure nu aveau nevoie de un supraveghetor tutelar ca Roxy. Ele făceau curat în urma lor și a copiilor lor. Ele își împărțeau muncile casnice și gătitul. Ele aveau nevoie de Roxy să le ofere un adăpost temporar, să le dea sfaturi și recomandări cu caracter juridic, să le ofere protecție și o slujbă. Și o cazare permanentă. Lumina semaforului se schimbă-n verde. Mașina patrulei se afla chiar în spatele lui și Dennis șofă prudent.

Precauția! Cuvântul important al lui Roxy. Ce o determina să fie atât de precaută, încât să te scoată din fire? Ținând seama de ce se întâmplase între ei, din punct de vedere fizic, luând în considerație faptul că ea era cea mai sensibilă femeie pe care o ținuse în brațe vreodată, el nu putea s-o înțeleagă. Îi simțise răspunsul trupului ei. Ea putea fi totodată tandră, distractivă și vibrantă. Cum stăvilise ea arzătorul șuvoi sexual? Opri în parcare din fața casei. Lumina din verandă strălucea în întâmpinarea lui. Își dorise ca Roxy să-i vadă locuința. Casa lui, veche de cincizeci și cinci de ani, avea tavane

înalte, ornamente în relief, gravate amănunțit, parchet de stejar pe podea. El avea chiar și o surpriză pentru ea. Acum nu se va mai bucura de ea.

Dennis nu era obosit, așa că aprinse lumina în birou, acolo unde-și ținea computerul Compaq. Își puse haina pe un scaun negru de piele, își lărgi cravata și aprinse computerul, aducând în discuție cazul de fraudă la care lucra pentru un client de al său din California, care era scriitor. Omul semnase un contract pentru a scrie scenariul unui film, negociind un târg cu un profit net. După ce filmul a fost lansat, i s-a spus că nu a existat niciun profit, deși filmul câștigase milioane.

Profiturile erau alcătuite din cheltuieli pentru a ascunde mai multe milioane, toate tănuite sub aceeași mască a cheltuielilor. Suma în discuție i-ar fi suficientă lui Roxy să conducă Adăposturile Sigure pentru totdeauna.

Roxy! O dorea. Ea îl dorea. Îl irita faptul că ea se simțea mai în siguranță sărind din avioane, decât riscând să-și încerce norocul, ascultând glasul inimii. Ce era mai rău decât o aventură trăită doar de o singură parte, care nu ducea nicăieri? Nimic. Dezgustat, el închise computerul.

Luând-o pe scări în sus, se dezbracă, făcu un duș și se

strecură în patul său împăărătesc. Deasupra lui se afla un baldachin cu luminatoare care dădeau la iveală o imagine dumnezeiască, la atingerea butonului care controla tavanul retractabil.

Spațioasei garnituri principale i se transformase mărimea prin unirea a doua camere, permițând astfel ochiului să-și plimbe privirea de la locul de dormit la camera de zi și mai în spate la o punte retrasă din lemn roșu.

În seara asta totuși gândul lui Dennis era ca o cometă de foc insensibilă. După o jumătate de oră, el închise tavanul, se întoarse pe o parte și adormi blestemând soarta.

Capitolul 6

După o noapte de neodihnă, Roxy se trezi în fața unui fapt incontestabil: oboseala și nervii ei uzați se luptau cu ceva mai puternic decât o simplă extenuare. Dennis era cauza. Cu două săptămâni înainte, nici nu știa că el exista. Acum ea nu și-l putea scoate din minte. El scosese la iveală latura pătimășă și slabă a firii ei. Și el știa asta. Conta pe asta. Acesta era motivul pentru care refuzul ei din seara trecută îl surprinsese, făcând-o să pară crudă și lipsită de sensibilitate în fața celorlalți. Ea nu intenționase să-l jignească. Ea pur și simplu ascultase de vocea sa interioară plină de bun-simț, care o îndemna să fie precaută și să nu se lase dusă de glasul inimii. Și după cum spunea Nina, de ce i-ar păsați dacă Dennis ar invita pe cineva? Nu-i păsa. Îi era indiferent cum își petrecea el timpul liber. Sau cu cine. Cu excepția lui Maggie. În starea ei vulnerabilă în care se afla, o întâlnire cu Dennis era ultimul lucru de care Maggie avea nevoie. Mai întâi, Maggie trebuia să înțeleagă și să se descurce cu acele forțe care îi dirijase viața până în cel mai mic moment al prezentului. Ea trebuia să-și reclădească singură o reputație. Maggie se afla într-o stare foarte fragilă. Putea deveni puternică

și independentă câștigându-și încrederea în propriile sale forțe sau se putea distruge din punct de vedere emoțional, zdrobită de o forță pe care n-o putea controla.

Roxy trebuia să-l vadă pe Dennis. Nu că ar fi dorit asta bineînțeles, dar simțea că avea o datorie față de Maggie, deoarece Roxy fusese cea care i-l prezentase pe Dennis. El trebuia să înțeleagă că ea nu putea să asigure un oficiu de întâlniri la Adăposturile Sigure. Ea trebuia să-și înfrâneze mai degrabă mândria și să-l convingă să invite pe altcineva la petrecerea Ninei, decât să riște să distrugă restabilirea lui Maggie. Dennis era pur și simplu prea atrăgător. Știa asta foarte bine. Niciun alt bărbat nu fusese atât de expert în a-i analiza hotărârile. O singură atingere a lui o trimitea în stratosferă.

Camera deveni deodată plină de amintiri. În timp ce se ridica, ea rezistă să-și întoarcă privirea spre pat, unde Dennis îi oferise mai multă plăcere fizică decât cunoscuse ea vreodată. Nu s-ar fi temut atât ca să-și piardă cumpătul din cauza lui, dacă o voce mică din interiorul ei nu i-ar fi șoptit acest lucru. Roxy ignoră imediat micuța voce. Ei nu-i era teamă, ea era prudentă. Și deșteaptă.

Își trase rochia peste veșmântul scurt de noapte, apoi se

uită pe fereastră la cerul înnourat. Tatăl ei pretindea că privitul pe fereastră era atât de bun sau chiar mai bun decât ascultarea informațiilor date de meteorologii care făceau previziuni greșite.

Și-l putea imagina pe Dennis fiind de acord cu tatăl ei. Tatăl ei l-ar simpatiza pe Dennis. Și el dezaproba salturile ei din avioane. Mama ei l-ar plăcea în mod sigur pe Dennis. Și asta pentru că încă o dată ea dorea s-o vadă pe Roxy măritată. Mama ei o ruga să fie rezonabilă, să facă o alegere bună. Așa că era firesc ca ea să presupună că Roxy știa tot ce-i posibil despre Dennis și l-ar fi primit cu brațele deschise. Dacă ar arunca o privire la părul lui, la ochii săi gri și strălucitori, la fizicul lui puternic, ea ar concluziona că orice copil făcut de Dennis și de fiica ei ar fi minunat. Și ar avea probabil dreptate.

Roxy privi cu un ochi critic toată camera. Casa nu fusese făcută pentru a fi folosită ca adăpost al mai multor familii. Ea încerca să nu invidieze femeile și copiii care aveau nevoie de ea și care dispuneau de spații mai confortabile și de un acces liber la baie, în timp ce ea era blocată în micuța cameră de la mansardă.

De când Dennis spusese să aibă grijă și de ea însăși, ea își amintea cu plăcere cum ar fi să aibă propria ei casă și să aibă

posibilitatea să stea în cada de baie ore întregi. Și să doarmă noaptea liniștită! Noaptea trecută din nou primise un telefon urgent în jurul orei trei dimineața.

Roxy nu se gândea să renunțe vreodată la Adăposturile Sigure. Dar era posibil ca Dennis, Nina, Bob și părinții ei să aibă un pic de dreptate? Coborî scările de la mansardă și găsi, din fericire, baia goală. Privind zgârieturile de picioare făcute pe cada din baie, ea își promise că într-una din zile o să agațe un bilet pe ușa de la baie, având înscrise cuvintele „NU DERANJAȚI”, pentru a-și putea asigura și ei luxul unei băi parfumate. Totuși, în această dimineață ea făcu rapid un duș și apoi îmbracă iarăși veșmântul de noapte și rochia înainte de a coborî să bea o ceașcă de cafea. Când ajunse în hol, cu părul încă ciufulit și umed din cauza dușului, ea se opri brusc. Dennis era ultimul om pe care s-ar fi așteptat să-l vadă în casa ei! rămase cu gura deschisă, cu ochii mari, cu inima ca un purice. Arăta nemaipomenit de frumos în costumul lui gri-închis. Brațele lui erau încărcate cu un computer acoperit pe deasupra și o cutie cu manuale de operare. Louey era lângă el, ducând cu el noul său desen. Fața lui era plină de zâmbete, zâmbete pe care le oferea în primul rând lui Dennis și apoi ei. Băiatul îi arătă noua

lui cataramă de cowboy.

— Dennis mi-a dat asta. E frumoasă!

— De îndată ce Dennis duce asta în camera mamei, noi o să luăm micul dejun. Grăbește-te să te îmbraci, Roxy. Vii și tu.

Dennis o salută cu un „bună dimineața” formal.

— O conduc pe Maggie la serviciu.

În acel moment Maggie cobora repede scările. Roxy era mirată de transformarea ei. Părea radioasă în costumul ei albastru și bluza albă, cu cercei mici, albaștri, în urechi. Se fardase din nou pentru a-și acoperi vânătăile, iar ochii ei de căprioară străluceau de fericire și, ca și fiul ei, ea își îndreptase întregul șuvoi de bucurie către bărbatul responsabil de această stare a ei. Dennis!

Roxy îi făcu complimente lui Maggie la apariția sa, iar Dennis o imită. El o întreabă pe Maggie unde dorea să pună computerul și cărțile. Aceasta îi răspunsese cu timiditate să le pună în dormitorul ei. El aprobă și urcă scările. Roxy rămase ținută locul pe podea. Louey o trăgea de mână.

— Vino, Roxy. Nu vrei să vii cu noi? Mie îmi place de tine.

— Și eu țin la tine, dar nu pot să vin. Nu sunt îmbrăcată.

Louey dădu din cap.

El apelă la puterea de convingere a lui Dennis, când acesta se întoarse.

— Tu vrei ca Roxy să vină, nu-i așa?

Peste capul băiatului, Dennis îi aruncă lui Roxy o privire care putea să înghețe întregul lac Erie.

La rândul ei, ea își încleștase pumnii la ambele mâini. Dennis avea ocazia perfectă de a-i plăti cu vârful și îndesat felul în care ea-l tratase în fața familiei Arnouth cu o seară înainte.

El se uită în jos la Louey și apoi își ridică privirea spre Roxy. Cu privirea lui dură părea s-o dezbrace din ochi, s-o vadă așa cum era, dincolo de barierele ei de apărare, direct în sufletul ei. Buzele lui se subțiară și ea ghici că lui nu-i plăcea ce vedea.

— Vă voi aștepta în mașină, spuse el. Nu întârziați.

Louey îi prinsese pe amândoi. Roxy alergă repede pe scări, se schimbă într-o rochie moale, galbenă, care-i cădea ușor pe umeri, își luă o jachetă și fu afară în zece minute.

Maggie și Louey stăteau pe locurile din spate ale mașinii. Nici nu închisese portiera bine, că el și pornise pierzându-se în depărtare. Louey a întreținut o conversație, în timp ce Roxy nu se putea abține să nu-și amintească ultimele ei clipe petrecute

anterior cu Dennis în mașină. Ei se îmbrățișaseră pe bancheta din spate! Privirea ei alunecă pe chipul lui dur, văzut din profil și apoi se îndreptă în altă direcție. Văzu un restaurant.

— Aici vom fi serviți mai repede.

— Îmi place locul acesta, spuse Louey, în timp ce gazda îi conducea într-un chioșc. El se așează pe bancă lângă mama lui, lăsându-i pe Roxy și Dennis să stea împreună pe banca de vizavi. Dennis deschise cartea de meniuri imediat ce se așează. În cabina îngustă, coapsa lui era apăsată de a ei. Roxy își ridică meniul, prefăcându-se că-l citește. Căci, dacă ar mânca, probabil s-ar îmbolnăvi.

Dennis comandă o mică porție de șuncă cu ouă deasupra și cafea. Roxy comandă iaurt simplu, sperând ca enzimele din compoziția acestuia să-i calmeze stomacul. Se minună de capacitatea lui Dennis de a se întări, de a-și reface forțele. După presupusa mare jignire suportată cu o seară înainte, el nu numai că era interesat de o altă femeie, ci avea și o mare poftă de mâncare.

În timpul mesei, el nu-i adresa niciun cuvânt lui Roxy, cu excepția momentului în care-i ceru sarea și piperul. Toate remarcile sale se îndreptau spre Maggie și Louey, până când

Roxy începu să se simtă în plus. Sau ca o damă de companie.

— Trebuie să merg la baie, spuse Louey, după ce consumase jumătate din porția lui.

Maggie își ceru scuze pentru ea și Louey și se ridicară amândoi de la masă.

Roxy stătea atât de aproape de Dennis, încât îi putea simți căldura trupului. Chiar dacă asta o descuraja și o stârnea în același timp, slăbindu-i forțele, ea trebuia să-l prevină că s-ar juca cu focul dacă ar invita-o pe Maggie la petrecerea Ninei. Acum putea să i-o spună fără a-l supăra?

— Dennis, începu ea, n-am vrut să vin aici, dar pentru că mă aflu aici, trebuie să vorbim.

El își puse jos furculița și-și întoarse fața către ea.

— Dacă Maggie n-ar fi avut nevoie de computer și de cărți, aș fi așteptat-o afară. Nu-mi fac un obicei din faptul de a mă afla acolo unde nu sunt dorit. Cât despre faptul de a purta o discuție, nu e nimic de spus. Ai spus totul aseară. Eu nu sunt bucuros, pentru că ești aici. De îndată ce terminăm de mâncat, te voi duce înapoi la Adăposturile Sigure.

Vocea lui era joasă, deși avea ecoul unui tunet.

Timp de o clipă nesfârșită ei se priviră reciproc cu atenție,

exprimându-și sentimentele ce clocoteau. El se uită fix la ea cu o expresie pe care ea n-o va putea uita niciodată. Exprima respingere, abandon. Preferând lumina caldă și jucăușă din privire lui în locul celei respingătoare, Roxy se întristă când îi văzu această schimbare. Și această schimbare i se datora doar ei.

Louey se întoarse repede la masă, urmat de Maggie, oprind-o astfel pe Roxy să mai vorbească. Ea pierdu ocazia de a-l convinge pe Dennis că n-ar trebui să se întâlnească cu Maggie.

— Sunt atât de norocoasă, spuse Maggie. Voi doi formați cel mai frumos cuplu pe care l-am cunoscut vreodată. Nu cred că vă puteți gândi la lucruri rele.

Roxy luă paharul cu apă în mână.

— Îți mulțumesc pentru faptul de a spune că suntem oameni drăguți, spuse Dennis, eliminând din cuvintele lui termenul de „cuplu”. Dar acest bărbat grozav și noua lui secretară frumoasă trebuie să meargă la serviciu. Așa că, e cazul să terminați de mâncat.

Pe Roxy începu s-o doară capul.

Când Dennis o lăasă pe ea și pe Louey acasă, le adresă doar un bun-rămas superficial, rapid. Maggie le făcea semn cu

mâna în timp ce se așeza pe bancheta din față, lângă Dennis.

Roxy zâmbi fals și le întoarse salutul, fluturându-și mâna. Apoi se năpusti ca o furtună în casă. Ziua ei începuse prost și acum se înrăutățea. Tot ce era mai rău se întâmplase. Completă greșit formularele oficiale ale unor femei și trebui să repete această îndatorire plictisitoare. Își petrecu o oră căutând un dosar și-l găsi apoi ascuns pe biroul ei sub o altă mapă. Uitând de faptul că-și făcea ceai, ea își arse ibricul de email. În cele din urmă ieși din casă ca să facă cumpărături de la magazin.

De îndată ce ajunse acasă, aruncă pe podeaua din bucătărie sacoșa ce conținea o pungă de făină și un carton de ouă. Punga de făină se sparse și făina se împrăștie, prăfuind podeaua și acoperind duzina de ouă murdărite.

Nina o găsi curățând bucătăria, sprijinită în genunchi și în mâini. Soarele de după-amiază înlocui norii de dimineață. Razele lui se revărsau prin ferestre pe podeaua de linoleum, luminând mizeria.

Nina clătină din cap când Roxy îi spus cât de post îi mersese în acea zi, incluzând chiar și imposibilitatea de a vorbi cu Dennis despre Maggie.

— Ce ai să faci? o întreabă Nina.

Roxy își dădu părul din ochi.

— Dacă vrei să mă întrebi dacă renunț ori nu, răspunsul e negativ. Nu pot. Maggie se află într-o stare emoțională instabilă. Doar tu nu crezi că Dennis ar trebui să se întâlnească cu ea, nu-i așa?

Nina își stăpâni râsul.

— Nu, nu cred, spuse ea solemn. E înțelept din partea ta să te gândești la ea. Și la Louey.

Roxy stoarse apa din spălător, dând din cap aprobator.

— Câte au sunat azi-noapte?

— Niciuna.

— Încă sunt de părere că ar trebui să pui în funcțiune robotul. Aș dori să înțelegi că nu-i nimic atât de urgent de făcut în toiul nopții, ca să nu poată aștepta până la ivirea zorilor.

Continuă prin a spune că o prietenă de a sa, de la Centrul districtual al persoanelor periculoase, găsise un psiholog care să conducă sesiunile de consiliere ale grupului săptămâna viitoare. Roxy se bucură că subiectul deviasse de la persoana lui Dennis la alte probleme mai importante.

Când soneria se auzi la ușă, ea presupuse că venise! Shannon O'Brien. Și așa era. Shannon se afla în ultima perioadă

a vârstei sale de treizeci de ani, o femeie subțire, cu părul întunecat și ochii albaștri. Ea ducea-n brațe un bebeluș și arăta de parcă avea nevoie de o masă și de un somn de douăzeci și patru de ore. Ceilalți copii ai ei, doi băieți își o fetiță, stăteau tăcuți lângă ea. Niciunul dintre ei nu părea fericit că se află acolo. Roxy nu-i putea învinui. Erau puternic șocați de pierdere tatălui lor, a căminului lor și a tuturor lucrurilor ce le aparțineau.

— Intrați.

Roxy păși lateral.

— Putem discuta după prânz.

Băiatul cel mare se prezintă sub numele de John.

— Am doisprezece ani. Ellie are trei luni. Felicity are nouă ani. Aaron are patru ani. Mulțumim pentru că ne-ați găzduit. Vă pot spune ce s-a întâmplat. Mama este obosită.

Lui Roxy îi plăcu tânărul care-și asuma rolul de cap al familiei.

— Mulțumesc, John.

Nina și Roxy făcură rapid o mulțime de sandvișuri. John mănca repede, spunându-le că un fir electric declanșase focul ce le distrusese casa.

— Noi aveam o afacere acasă, adăugă Shannon. Am

început-o când soțul meu s-a îmbolnăvit. Copiii mă ajutau după ce-și terminau orele de școală.

Louey chiar atunci dădu buzna în bucătărie și Roxy îl prezentă. Apoi ea sugeră ca el să-i invite pe Aaron și pe Felicity în camera de lucru pentru a se uita la televizor împreună. Cei trei copiii dispărură rapid în acea direcție, lăsând-o pe Shannon cu John și cu bebelușul.

La întrebarea Ninei, Shannon răspunse că ea confecționa ghirlande și rozete pentru Crăciun, streșini și abajururi la ferestre pentru a ține departe frigul provenit de la curent și păpuși-clovn. Copiii ajutau la atașarea tăieturilor din postere, la mingile de burete pentru a forma fețele clovnilor păpușă. Ei își vindeau produsele cu ajutorul cataloagelor sau la consignații.

— John se ocupa de împachetarea și de punerea lor la poștă, continuă ea. El lucra la sfârșit de săptămână și după orele de școală. Dar acum s-a dus totul. A ars. Mașina mea de cusut, materialele, totul.

Ea își șterse ochii.

— Chiar și listele de poștă s-au dus.

— Dar ce puteți spune despre asigurarea pe viață a soțului dumneavoastră și a proprietarului casei? întrebă Roxy. Ați depus

o plângere? V-a spus funcționarul de la asigurări când vă puteți aștepta să vă ridicați cecul?

— Avem necazuri. Soțul meu a fost bolnav timp îndelungat, iar Societatea de asigurări de viață pretinde că nu am completat cum trebuie formularele. Ei exagerează teribil de mult cu birocrăția ca să mă obosească pe mine. În mod normal, mă pot descurca, dar acum mă simt copleșită.

Nina și Roxy spuse că ele înțeleg situația, apoi Nina se întoarse spre Roxy.

— De ce nu-l rogi pe Dennis să-i ajute? sugeră ea. El știe cum să se descurce cu treburile astea de rutină și cunoaște regulamentele.

Roxy dădu din cap. Indiferent de relația dintre ei, ea credea că, dacă Dennis afla despre încurcăturile cumplite ale lui Shannon și despre problemele ei, ar ajuta-o. Scuzându-se, ea se duse în birou să-l sune. Mâna îi tremură când îi formă numărul de la serviciu. Telefonul sună de două ori, înainte ca Maggie să răspundă:

— Roxy! Ce drăguț! Dennis va fi atât de încântat să aibă vești de la tine.

Roxy se îndoia de asta. Maggie o lăsă să aștepte puțin și

apoi se întoarse pe linie în mai puțin de un minut.

— Roxy, îmi pare rău. Dennis este ocupat. Vrea să știe de ce l-ai sunat.

— Spune-i, te rog, că-i vorba de afaceri.

De dragul lui Maggie, ea-și păstră tonul vocii plăcut. Așteptă o perioadă de timp ce i se păru interminabilă și apoi Maggie îi transmise următorul mesaj ce suna mai puțin vesel:

— Dennis a zis că ți-a explicat totul ieri-seară. Dacă mai ai încă necazuri privind înțelegerea sistemului de ținerea evidenței contabile, el a spus să folosești plicurile.

Roxy era gata să trântască receptorul. Cu mare efort ea își păstră calmul în voce:

— Spune-i, te rog, lui Dennis că-i o treabă personală. N-am vrut să discut despre ea la micul dejun, pentru că știam că era nerăbdător să ajungă la serviciu.

Iar așteptă un timp. Roxy se plimba prin birou, ținând receptorul în mână.

— Roxy! Vocea lui Maggie părea confuză și neliniștită. Dennis spune că nu poate veni la telefon acum.

„Vrei să spui că nu va veni să vorbească cu mine?” se gândi Roxy.

— Bine, Maggie. Îi spui tu că o să-l sun mai târziu?

— Se pregătește pentru o ședință, spuse Maggie când Roxy sună o jumătate de oră mai târziu.

— Vai, Roxy, Dennis este minunat! E atât de atent și de politicos.

„Atâta timp cât tu nu te numești Roxy”, se gândi ea tristă.

— Tu meriți considerație, Maggie. Transmite-i lui Dennis un mesaj, te rog.

— Dă-i drumul.

„Ce idee bună, se gândi Roxy. Dar ea își reveni și spuse numai:

— Spune-i că o să trec pe acolo mai târziu.

— Ei bine? Întrebă Nina când Roxy năvăli ca o furtună pe ușa biroului.

— Îl omor, spumegă Roxy. Face asta în mod special, dar nu renunț. Femeile astea depind de mine.

Chiar și Dennis nu putu să continue această șaradă, fără ca Maggie să nu înțeleagă situația.

După încă două telefoane, date mai târziu, el fu de acord să-i vorbească. Înainte ca ea să scoată un cuvânt, el o repezi brusc:

— Aceasta este prima zi de lucru a lui Maggie. Nu vreau ca tu s-o superi.

Roxy strânse din dinți ca să-și poată ține nervii în frâu. Avusese dreptate când dorise să înceteze să se mai vadă cu ele. Crezuse că e un tip drăguț, dar era groaznic. Groaznic! În apărare, ea îi zise toate astea.

— Eu? zise el tăios. Micul dejun a fost destul de rău, dar n-am avut încotro. Oricum, nu eu am sunat la birou.

— Nu eu am trimis mesaje prin Maggie. Tu ai făcut asta. Dacă ai fi avut decența să-mi accepți convorbirea fără să mă faci să trec prin toate prostiile astea, n-aș fi necăjit-o pe Maggie.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ce vrei?

Roxy respiră adânc, își înghiți mândria și încercă să-și onduleze vocea:

— Ți-am spus, vreau să vorbesc cu tine.

— Și eu ți-am spus că nu mă interesează asta. Mi-ai zis tot ce aveai de zis ieri-seară. Cu martori. M-am săturat să fiu ca o bilă norocoasă în lume, care aduce câștig, Roxy. Dacă ai necazuri cu noul sistem de păstrare a evidenței contabile, aruncă-le la gunoi, sau lasă-l pe Bob să se ocupe de asta. Sau întoarce-te la sistemul plicurilor tale.

Știa că el avea motiv să fie furios pe ea. Cu o jumătate de oră înainte de a-l respinge fățiș, ea se topise-n brațele lui, întorcându-i sărutările și unindu-și limba cu a lui, răspunzându-i în cel mai elementar fel la contactul corpului lui de al ei. El fusese stârnit, iar ea se frecase de el ca o pisică-n călduri. Apoi își schimbase radical și pe neașteptate atitudinea, rănind mândria și delicatețea unui bărbat care nu-i făcuse nimic altceva decât s-o facă să se simtă mai vie decât se simțise vreodată mai înainte.

— Te rog, Dennis. Nu-i vorba de asta. Sunt sigură că sistemul tău e minunat.

— Un sistem nu e minunat, șuieră el. Nu e o persoană cu sentimente. Este o unealtă folositoare. O să te descotorosești de el, când n-o să mai ai nevoie.

Nu vorbea despre sistem, el se referea la felul ei crud de a-l trata. O întărită, arzând de nerăbdare să se certe cu ea.

— Este important, Dennis, altfel nu aș fi insistat să te sun. El se arăta nemulțumit.

— Ai două minute la dispoziție. Ceasul merge.

— Nu la telefon, spuse ea cu atenție, încercând să restabilească o undă de pace. Mai degrabă îți explic personal.

— Față-n față, vrei să spui?

— Da. Poți să vii la mine diseară? Să zicem în jurul orei șapte?

— Nu. Spre deosebire de tine, eu mă distrez seara. Spre deosebire de tine, eu nu sunt bolnav de muncă. Am o întâlnire. Dacă insiști să mă vezi, vino tu la mine.

Ei i se strânse stomacul.

— În regulă. Ne vedem la tine-n birou.

— Nu, nu aici. Trebuie să vină niște clienți.

Roxy numără până la zece.

— Atunci, unde?

Linia era încărcată de tensiune, după care el spuse:

— La mine acasă.

— Bine. Nu eu îți cer asta, tu o faci. Ești liber să te răzgândești. Te pricepi la asta.

Era prea supărată ca să mai pună întrebări, dar se forță să-i amintească de ce-l sunase.

— La ce oră?

— Să zicem pe la miezul nopții.

Ea depărtă receptorul de ureche, privindu-l.

Nu creștea iarba sub picioarele lui Dennis. Se aștepta ca

ea să șofeze până la el acasă după ce el se întâlnise și fără îndoială, făcuse dragoste cu altă femeie!

— Da sau nu? întrebă el. Timpul meu e prețios.

Își dădu seama că el spera ca ea să refuze, și așa și dorea, dar datoria ei față de Maggie și Shannon erau primele de luat în considerație.

— Care este adresa ta? întrebă ea.

— Sunt trecut în cartea de telefoane.

— Ești groaznic! țipă ea într-o izbucnire de furie.

— Dur!

Firul era mort. Convorbirea se terminase. Intrând ca o furtună în bucătărie, Roxy dădu jos ziarul de pe scaun și se așeză.

— Ce ai rezolvat? o întrebă Nina.

Roxy gâfâia.

— E nebun! Nebun.

— E nebun dement sau nebun de furie?

— Ambele. N-are minte. Nu și-a risipit timpul ca să-mi lase adresa, dar mi-a zis să-l caut în cartea de telefon. Numești asta un act demn de adult? E copilăros.

— Numesc asta drept gest al unui bărbat care jighește.

Privește acum lucrurile și din punctul lui de vedere, Roxy. Aseară l-ai jignit de moarte. Mi-ai zis că te-a întrebat ce faci la sfârșit de săptămână, așa că știa că sâmbătă ești liberă. Nu trebuie să-mi spui ce făceați voi doi în cameră înainte de a coborî. Era scris pe fețe voastre. Vă înmuiați cu totul când vă priveați reciproc. Cîstit vorbind, sunt mirată că a mai consimțit să te vadă totuși în seara asta.

Roxy fu făcută praf, căci acuzația Ninei își atinse ținta, lovind-o în inimă. Ea nu voise să-l rănească pe Dennis. Se autoapăra, își proteja inima. Acum, el o detesta, iar ea nu-l putea învinui pentru asta. Nina întinse cartea de telefon. O răsfoi, găsi adresa lui Dennis și și-o notă.

Lui Dennis îi clocotea sângele-n vene când închise telefonul. Era sătul și obosit de condițiile nenorocite ale lui Roxy. De ce hotărâse ea deodată că trebuia să-l vadă? Și încă personal. Îi fusese destul de greu s-o vadă în acea dimineață aproape dezbrăcată, acoperită de fleacul ăla de lenjerie de noapte și de rochie. La micul dejun fusese și mai rău. De fiecare dată când el se mișca, coapsa lui o atinge pe a ei. Și, ca să evite agravarea acestei situații, el îi pusese special toate aceste condiții stupide când ea voise să-l vadă. Acceptarea ei îl uimi.

Râse. Cel puțin găsisese, în sfârșit, o modalitate de a o determina să conecteze robotul pentru primirea telefoanelor din timpul nopții. Și totuși era supărat pe el însuși, pentru că fusese de acord s-o vadă. Se strădui să-și stăpânească enervarea și gândurile tulburate, după ce o informă pe Pat să nu-l dea la telefon dacă suna Roxy, ci să-i spună că ieșise de la birou.

— Dar vezi să nu te audă Maggie.

— Credeam că-ți place Roxy. Maggie mi-a povestit ce bine v-ați distrat toții la micul dejun.

El îi adresează o privire aspră. Faptul că ea se gândea că el dorise s-o protejeze pe Roxy, demonstra că este capabilă de a fi tandră și înțelegătoare.

— Nu ne-am distrat deloc. Închide ușa. Am de lucru.

În seara aceea, Dennis s-a întâlnit cu Steven Ostner pentru a lua cina la un restaurant italianesc. Îl cunoștea pe proprietarul restaurantului, Charles Marino, tot atât de bine pe cât îl cunoștea și Steven. Când ei se așezară, Steven îl întrebă când urma să se întâlnească cu parașutista lui. Dennis se blestemă, pentru că vorbise prea mult înainte, iar acum nu răspunse.

De-a lungul serii, toată conversația lui Steven fu

întâmpinată cu o tăcere deprimantă din partea lui Dennis. Editorul, care era un specialist în a face oamenii să vorbească, își sprijini spatele de scaun și își fixă privirea asupra prietenului său mut.

În toți anii aceștia, de când îl cunoștea pe Dennis, îl știa că judeca întotdeauna cinstit ambele cinci fețe ale unei probleme. Întotdeauna menținea o atmosferă veselă. Ceea ce îl preocupa în seara asta implica o femeie și Steven putea să ghicească numele ei. Când îl informase pe Dennis că redactorul-șef de la ziarul lui fusese de acord să scrie un articol despre Roxy în suplimentul de duminică, Dennis schimbase subiectul.

Când el îl anunțase că angajații săi suplimentaseră cecul destinat Adăposturilor Sigure și că Roxy și partenera ei se bucurau de o reputație excelentă, Dennis îi făcu semn ospătarului să-i umple din nou paharul. Când îi spusese că soția lui era nerăbdătoare s-o întâlnească pe Roxy, Dennis îi răspunsese că aceasta poate s-o sune direct pe Roxy. În cele din urmă, când ei terminară cina, Steven se decise să afle ce nu mergea.

— În regulă, Dennis, ce-i cu tine? Ai răspuns urât tuturor

în seara asta, inclusiv mie. Nu ești potrivit să ții companie unei ființe omenеști. De-abia te-ai atins de mâncare. Și am crezut că vei fi încântat de articolul scris despre Roxy și Adăposturile Sigure.

— De ce ai crede asta? întrebă Dennis tăios.

— Nu ai fost tu bărbatul care a spus că soarta v-a determinat să vă întâlniți?

Dennis își aruncă șervețelul de pânză jos.

— Numai un prost crede în soartă. Eu am încetat să fiu un prost.

— Observ cât de fericit te face noua ta credință, spuse Steven cu prefăcătorie. Atât de fericit, încât îți taie pofta de mâncare.

— O să trec și peste asta.

— Dennis. Tu ești unul dintre tipii cu adevărat drăguți. Cel puțin erai. Dacă tu și Roxy aveți vreo problemă, sfatul meu este s-o rezolvați.

Dennis scrâșni din dinți.

Steven atinsese fără să-și dea seama o coardă sensibilă. Pe cât de furios era pe Roxy, pe atât de absurd se simțea înșelat pentru faptul că nu făcuseră niciodată dragoste. Nu putea păstra

nicio amintire legată de faptul de a fi împărțit cu ea acel minunat și uimitor moment de extaz. Ea îl înșelase, așa cum se mințise pe ea însăși. Singurele lucruri la care se gândea erau serviciul și parașutismul.

— **Între noi** nu există o problemă. Între noi nu mai există nimic. Am terminat.

Steven ridică din sprâncene.

— Deci, asta e. Între tine și Roxy a fost ceva mai mult decât o simplă ceartă.

— Am terminat, repetă Dennis.

— În regulă. În legătură cu motivul care v-a adus aici, intenționez să presupun că a fost vina ta.

— A mea!

— Tu nu știi nimic despre asta, Steven. E mai bine c-am terminat cu ea. Roxy este curajoasă pentru alții. Ea va rezolva problemele tuturor. Dar cine are nevoie de o femeie care se teme să aibă încredere în propriile ei sentimente? Cum de ți-a venit ideea de a mă învinui pe mine?

— Ceea ce vreau să-ți spun eu, spuse Steven pe un ton conciliant, este că dacă Roxy înseamnă pentru tine tot atât de mult pe cât bănuiești eu, nu cred că ar trebui să renunți fără a lupta.

Vei reglata asta tot restul vieții tale, dacă faci așa.

— Singurul lucru pe care-l regret este faptul că noua mea secretară își pierde timpul cu convorbiri fără rost. Și pentru asta, tot lui Roxy trebuie să-i mulțumesc.

— Vai, vai, Râse Steven. Lucrurile s-au înfierbântat între voi doi, nu-i așa? Dacă ești marele susținător al destinului, de ce nu-i acorzi ursitei o altă șansă? Cine știe? Poate că ea ți-a rezervat ceva grozav.

Fiind încă înfierbântat, simțindu-se pătruns încă de o revoltă puternică și jignitoare referitoare la faptul că fusese luat drept prost, Dennis murmură o înjurătură în timp ce-și trăgea respirația. Era un idiot! Un idiot, al dracului de prost! Cum altfel poți numi un bărbat care se agită numai auzind vocea unei femei la telefon?

Durerea dorinței îi necăjea rațiunea. Dar el o distrusese tot atât de repede, pe cât ea se ivise.

— Nu-mi spune mie prostii, Steven. Pentru un bărbat deștept ca tine toate astea n-au niciun rost, nicio valoare.

— Poate că așa e, dar eu am o căsnicie fericită cu Antonia care, după cum știi, este o roșcată impulsivă. Ca și Roxy a ta.

— Ea nu este Roxy a mea.

— Nici pentru mine și Tonia nu a fost neted de la început, continuă Steven, devenind serios. Au existat trei puncte, anumite probleme, cărora a trebuit să învățăm să le facem față. Noi comunicăm. În mod intim sau altfel. Cea mai bună parte a actului de iubire este să știi că totul va continua.

— Deci, spune-mi, dacă eu nu sunt deștept, tu cum ești?
Dennis dădu pe gât ultima înghițitură de băutură.

— Norocos!

Capitolul 7

Pentru încă o dată în viața ei, menținerea unei ocupații permanente n-o ajuta pe Roxy. Dennis spusese clar că nu voia s-o mai vadă, atunci când ea voise să-l întâlnească. În acest timp Nina se pregătea să plece, iar Roxy tremura de frică la modul cel mai serios. Încerca s-o convingă pe Nina să vorbească ea în locul ei cu Dennis.

— Nu contează care din noi vorbește cu el, Nina. Și el va fi mult mai înțelegător, dacă îi faci tu propunerea.

Nina refuză categoric:

— Nu. În primul rând, nu-i voi spune pe cine poate sau nu să aducă în casa mea. În al doilea rând, am o întâlnire peste câteva minute. În al treilea rând, singurul bărbat cu care mă întâlnesc la miezul nopții este Bob. Ideea a fost a ta. Tu ai făcut aranjamentele, tu le duci la bun sfârșit.

Pe la ora unsprezece, în acea noapte, gradul de iritabilitate ajunsese la punctul maxim, făcând-o pe Roxy să fiarbă. În timp ce Dennis ieșise la o întâlnire cu o femeie încântătoare, ea privea cum trecea timpul, urmărind acele ceasornicului.

„Cam pe la miezul nopții”! Ea avea vești pentru Dennis.

După lista ei, miezul nopții urma să fie la 12,30. Sau mai târziu. Își rezervă timp suficient pentru a se farda și își perie părul până când străluci, pregătindu-se de întâlnire. Se îmbracă cu o fustă de doc, puțin mai scurtă, și o bluză de bumbac de culoarea piersicii. Dacă ar purta una dintre rochiile ei frumoase, Dennis s-ar gândi că venise pentru el. La ora 12,35 Roxy cuplă robotul. Toate paturile erau ocupate, inclusiv al ei, unde dormea Shannon cu Felicity. Bebelușul era în coș, lângă pat. John și Aaron dormeau pe paturile pliante de jos. Roxy își scoase mașina din pasaj. Fiind prea îngândurată, se lovi de bordură. În general, considera șofatul ca fiind relaxant, deoarece îi oferea timp de a fi singură. Dar nu în seara asta. Murmurând o înjurătură, scoase mașina pe stradă și porni. Cum îndrăznea Dennis s-o scoată afară din casă la o oră atât de nepotrivită?

Era teribil de tentată să-și ia o cameră la un hotel, să pună receptorul lângă telefon, întrerupând astfel orice legătură și să se cufunde într-o cadă de baie, în timp ce Dennis ar aștepta-o!

Luna strălucea pe cerul înstelat, luminându-l.

Cunoștea zona rezidențială, liniștită, în care locuia Dennis și găsi cu ușurință casa lui. Se afla pe o întinsă proprietate înconjurată de arbuști maturi, având o pajiște care era frumos

îngrijită. Intră în zona carosabilă și opri motorul. De ce nu-i lăsase nimeni o lumină aprinsă afară? se grăbi să înainteze pe potecă. Și casa era întunecată. Era posibil ca Dennis să nu fie acasă? Sună la sonerie și auzi sunete muzicale înăuntru. Așteptă un interval de timp rezonabil. Neprimind niciun răspuns, sună din nou. Bătând nerăbdătoare din vârful piciorului, sună a treia oară. În cele din urmă se aprinse o lumină și ușa se deschise. Ea se uita fix la Dennis. Părea îngrijorat, iritat, ca și cum l-ar fi deranjat într-un moment nepotrivit. Purta un halat albastru de catifea, lung până la coapse, care se deschidea în față dezgolindu-i pieptul. De la chiloți în jos era gol.

Ea avea profundul sentiment că-l întrerupsese în mijlocul unui moment foarte intim. Privirea ei se opri la ochii lui gri, enigmatici.

— Ai spus asta aseară? întrebă ea cu o voce joasă.

Dennis îi întoarse privirea. O așteptase blestemându-se pentru faptul că verifica cât este ceasul foarte des. Când decisese că ea nu avea să vină, stinsese luminile și plecase sus. Când auzise soneria de la ușă, a înțeles că ea venise târziu pentru a-i mai da încă una din lecțiile ei.

— Nu, răspunse el, tu ai spus astă-seară. Eu te găzduiesc.

Intră.

„Atât de multe remarci glumețe”, se gândi Roxy în timp ce îl urmă înăuntru.

Dennis îi spusese că reface treptat vechea sa casă. La stânga holului central, ea văzu o cameră de zi decorată cu mult gust, completată de un pian mare pentru copii.

Pe marginea de marmură a căminului recunoscuse o pereche de vase, model Steuben.

— Vii? întrebă el.

Ea privi înapoi la el.

— Da.

Își dorea ca el să-și strângă halatul.

— N-am știut că tu cânti la pian.

El ridică din umeri.

— Tu nu știi o mulțime de lucruri despre mine.

— Ai o casă foarte frumoasă! Foarte odihnitoare!

— Exact așa am vrut să fie casa mea.

El începu să urce o scară în spirală.

— Stai! strigă ea alarmată. Cum rămâne cu întâlnirea noastră?

El se uită în jos spre ea. Expresia de pe fața lui era de

nepătruns. Deodată, ea simți marea dorință de a putea întoarce timpul înapoi pentru a șterge cu buretele toată seara trecută.

— Ai întârziat patruzeci și cinci de minute, spuse el, așa că nu mai există nicio întâlnire. Dacă vrei să-mi vorbești, va trebui s-o faci sus.

— Unde?

— În dormitorul meu.

Ea clătină din cap enervată.

— Eu nu merg acolo.

— Fă cum vrei. Poți să pleci sau poți să ții. Eu mă întorc în cada mea fierbinte.

Dennis continuă să urce scările, cu marginile halatului fluturând.

Amintindu-și de Shannon și Maggie, și fiind plină de curiozitate, ea urcă după el, aruncând câte o privire spre tablourile moderne, care atârnau pe pereți. Dormitorul lui Dennis putea fi cel mai bine descris, ca fiind o cameră de zi elegantă, care conținea un pat de mărime împărătească. Și ca un adaos necesar unui centru de distracții, aici se mai aflau o canapea, scaune, un bar de băuturi spirtoase și un cămin în care ardea focul. Ea își ridică în sus privirea și văzu tavanul deschis

deasupra patului.

— Uimitor!

Dennis o privea atent, amintindu-și cât de mult își dorise el să-i arate casă, în special dormitorul său. Își simțea trupul sensibil la apropierea ei. Era atât de frumoasă și de dezirabilă! Revoltându-se împotriva dorinței sale, își încleștă maxilarul.

— La baie se ajunge din hol, spuse el.

Roxy nu rezistă să nu arunce o privire pe furiș. Pe lista dorințelor ei, ea visase la o cadă imensă, în care să te afunzi, prevăzută cu robinete ce aruncă jetul de apă de la înălțimi diferite, pentru a masa corpul.

Dennis era proprietarul celei mai luxoase băi din câte văzuse ea vreodată și era atât de încăpătoare, încât bănuia că, inițial, aici fusese două camere. El îi atinse umărul. Ea își roti capul de jur împrejur și privirile lor cercetătoare se întâlniră ca doi oameni care tânjeau să fie mai mult decât doi străini și care erau mai puțin decât doi iubiți. Simțeau flacăra dorinței lor arzătoare, pe care o reprimară cu forța.

— Scuză-mă, murmură ea, îndepărtându-se de atingerea lui magnetică.

El își dresă glasul și zise:

— Nu trebuie decât să treci de ușile astea deschise pentru a ajunge la punte, când ești pregătită.

— Nu, e-n regulă. Vin cu tine.

O conduse afară către o punte roșie, de lemn, ascunzându-l de privirile curioase, unde își scoase halatul, iar lui Roxy i se uscă gura. El se adânci în cada fierbinte. În apa sclipitoare de luminile ce se reflectau de la distanță, el apărea ca un tot alcătuit din aur topit și mușchi care formau valuri.

— Eu beau sifon, spuse el privind-o. În frigiderul acela mic se află vin și căpșuni. Servește-te.

Deasupra frigiderului se afla o vază cu trandafiri roșii denumiți „Frumusețe americană”, parfumând încăperea.

Roxy fu uimită de faptul că Dennis se înconjurase cu flori. Răsucindu-se mai încordată decât un șarpe, ea își turnă singură un pahar cu vin.

— Este delicios, spuse ea după ce luă o înghițitură.

Rămase în picioare, ascultând un cântec al lui Billy Joel.

Ea bău vinul mai repede decât o făcea în mod normal, sperând să-și potolească nervii. Apa spumoasă era tentantă, iar ea își dorea să se cufunde în ea până la gât. Își termină vinul.

— Ceea ce voiam să-ți spun este... începu ea în timp

ce-și turna un alt pahar.

— Stai jos, zise el brusc.

— Unde?

El își scoase afară un braț, indicându-i un scaun acoperit cu o căptușeală albă, care susținea o grămadă de haine.

— Acolo.

Dorindu-și mult să facă pace cu el și încrezătoare în faptul că el face un efort în acest sens, ea întrebă dacă era posibil să-și lege picioarele în apă.

Dennis știa că ea încerca să aranjeze totul în așa fel de parcă ei s-ar fi aflat în termeni prietenești.

— Ești invitata mea.

Își scoase pantofii și ciorapii. Strângându-și într-o mână tivul fustei, ea îi oferă o priveliște rapidă a unor coapse netede și a unor picioare lungi, bine proporționate, frumoase. Se așeză, băgându-și picioarele în apă. Își legăna tălpile înainte și înapoi lovind apa cu degetele picioarelor. Se simțea minunat și îi spuse asta. Tăcere.

— Ceea ce am încercat să-ți spun astăzi, începu ea, este că am nevoie de o favoare.

Fața lui indica faptul că el era atent.

— Sunt pregătit să elimin favorurile.

Ea își studie mâinile.

— Nu e pentru mine. Știu ce simți în legătură cu mine.

N-aș fi cerut ceva, dacă ar fi fost pentru mine.

Urmă o pauză.

— Dar ai cere dacă ar fi vorba de alții.

— Da.

Privirile lor se întâlniră.

Dennis își păstra o ținută distantă, cu o expresie dură, în totală contradicție cu căldura care creștea în interiorul său. Timp de un moment scăpat de sub control, privirea lui Roxy tânjea, după care ochii ei își schimbă brusc direcția. Ea nu voia! Ea doar își balansa tălpile și dădu drumul unui oftat din inimă.

— Of! Pentru numele lui Dumnezeu! rosti el scurt. De ce nu faci ceea ce de-abia aștepti să faci și anume să intri în cadă?

Inima lui Roxy tresări. Asta era o nebunie. El era furios pe ea. Și totuși o invitase. Și ea era nerăbdătoarea, așa cum îi spusese el. Trebuia doar să-și amintească că se afla acolo din două motive serioase.

— Presupun că este o regulă, spuse ea după o clipă, chiar dacă nu am costum de baie.

El îi aruncă o privire batjocoritoare, plină de dispreț.

— În Japonia, Suedia și alte țări civilizate, asta nu ar fi o problemă.

Ea își lăasă fusta să cadă, bucuroasă căci bluza era lungă și îi acoperea șoldurile, după care acceptă mâna lui întinsă și pași grațioasă dincolo de marginea băii. Imediat, bluza ei se udă îmbibându-se cu apă.

— Asta a fost o tâmpenie, murmură ea privind îngrijorată în jos la ea.

— Nu am fost de acord asupra adâncimii apei.

Dennis își încrucișă brațele pentru a se abține să-i atingă coapsa lucioasă.

— Scoate-o! Am să ți-o pun în mașina de uscat.

— Mă simt bine.

— Fă ce vrei.

Pe cât de relaxantă era apa, pe atât de tare apropierea lui Dennis o enerva, neliniștind-o puternic. Luă paharul de vin, sorbind cu înghițituri mari, în timp ce Dennis o privea. Era ca un motan, se gândi ea, gata să se năpustească când îi convenea.

Căldura vinului se răspândi în interior, așa cum apa fierbinte o încălzea în exterior. Luptându-se cu nervii pe care îi

avea, încercă să-i arunce lui Dennis o uitătură. Privirea lui era mohorâtă, dezinteresată. Ea se gândi că îi trebuia mult ca să arate sexy în ochii lui. În afară de faptul că-l înfuria, era clar că farmecele ei feminine nu-l impresionau. De ce să nu intre și ea în cada fierbinte, fără bluză? își dădu jos bluza, lăsându-se numai într-un sutien de dantelă și chiloței de mătase.

Ea îl privi din nou. Ochii lui erau pe jumătate închiși acum, ca și când ar fi lăsat-o pe dinafară, interzicându-i accesul la persoana lui. Ea îi perturbase liniștea, îi deranjase adăpostul și, în mod evident, el resimțea acest lucru.

— Faci asta în fiecare noapte? întrebă ea.

— Cât de des pot.

Ea dădu din cap, ca și cum el spusese ceva important. Continuând pălăvrăgeala asta fără sens, ea îi răspunse:

— Eu aș face-o zilnic dacă aș avea așa ceva. E minunat! îmi pare rău că te-am făcut să-ți scurtezi întâlnirea.

— Nu ai făcut asta.

Roxy își ținu gura închisă și se uită la balustrada de vizavi.

Dennis avea posibilitatea s-o studieze. Pielea lui strălucea. Aburul crease o abundență de bucle în părul ei roșu.

Scăldați de lumina lunii, ochii ei verzi erau teribil de luminoși. Se gândise că se va simți mai bine dacă o va lăsa pe ea să creadă că ieșise cu altă femeie. Dar nu era așa. Roxy nu arătase niciodată mai tensionată, mai dezirabilă sau mai frumoasă, iar el n-o dorise niciodată atât de mult ca acum. Nu se mai gândise la altă femeie de când o întâlnise pe ea. Era al dracului de excitat și această situație ridicolă nu-i era de niciun folos. Stăteau unul lângă altul în cada fierbinte, sumar îmbrăcați atingându-și reciproc picioarele, brațele și umerii. Se aflau în spatele casei, izolați de privirile curioase, de o balustradă mare și de copacii înalți. Era locul perfect pentru stabilirea unui interludiu romantic, completat cu vin, muzică și lumina strălucitoare a stelelor. P pulsația din vene se agrava. Nu-l ajuta deloc priveliștea pieptului ei mare, îmbietor. Și mai rău era faptul că dorea să-i atingă sânii cu gura și să le guste dulceața.

Roxy se lupta să se gândească la cea mai bună cale de a aduce în discuție motivul pentru care se află acolo. Având emoții contradictorii și oscilante, se hotărî la o simplă întrebare:

— Nu putem fi prieteni?

Ea se retrase vizibil, ca și cum ar fi fost lovită. Ochii îi înotau în lacrimi, iar supărarea lui dispărea treptat. Ea era un

oaspete în casa lui, iar el făcea situația și mai grea.

— În regulă. Suspendăm ostilitățile. Armistițiu.

Roxy oftă ușurată.

— Sunt fericită, spuse ea simplu. Și-ar fi dorit ca el să spună că puteau fi prieteni, dar înțelese de ce el n-o făcuse. Ea înghiți restul de vin.

— N-ai spus niciodată că ai o cadă cu apă fierbinte. Bănuiesc că femeile cu care te întâlnești adoră acest lucru.

— N-aș putea spune. De-abia a fost instalată. Tu ești prima.

Ea se înfioră la cuvintele lui. Undeva, în străfundul minții ei, știa că de fiecare dată își căuta un motiv pentru a-l suna. Lumina lunii aruncă o văpaie argintie, iar vântul fredona încet o sonată dulce. Apa fierbinte se învolbura în jurul lor. În cele din urmă, ei cedară cerințelor trupurilor lor. Capul ei își găsi cumva un loc de odihnă în îndoitura brațului lui. Zâmbind, ea se cuibări lângă el. Buzele lui îi atingeau ușor obrazul. Îi plăcuse să-l audă pe el spunând că nicio altă femeie nu stătuse cu el în cada cu apă fierbinte, chiar dacă, concret vorbind, ea nu se întâlnea cu el. Dennis îi atinse o buclă de păr ce se afla pe frunte. Roxy se uită în jos la sfârcurile ei agitate, care erau vizibile prin sutienul de

dantelă. Putea tot atât de bine să fie și goală, căci se simțea tot atât de naturală și bine, acolo cu Dennis.

— Ar trebui să vorbim, spuse ea.

Buzele lui îi atinseră obrazul umed și moale.

— Așteaptă până când se termină cântecul acesta.

Cerul nopții era vast, străbătut de o mare întinsă de constelații. Ea asculta cum cei din formația Judd cântau „Dragostea poate construi un pod”. În alte împrejurări, aceste cuvinte ar fi putut fi scrise pentru ei. Când cântecul se termină, ea întrebă:

— Poți să mă mai servești cu puțin vin, te rog?

— Cred că ai băut destul.

El își încrucișă picioarele pentru a-și ascunde erecția uriașă.

— Ești obosită și va trebui să conduci.

Ea îi atinse mâna privindu-l cu o timiditate inconștientă.

— N-ai vrea să mă conduci acasă?

El zâmbi ironic, deoarece se gândea la o altă sugestie, dar după aceea se stăpâni.

— Nu. Dacă aș face asta, cine m-ar conduce pe mine acasă.

— Nu m-am gândit la asta. Ea făcu o pauză.

— Dennis?

— Da.

— E minunat aici.

El privea mișcarea suplă a sânilor ei, când ea își ridica brațul să-și dea părul pe spate. Atmosfera era încărcată de tensiune. Ei se umplea de dorință și când ea se lovi ușor de el, își ridică fața privindu-l. El vedea în ochii ei ca două oglinzi sentimentele pe care le trăia. Voia să-i ceară să rămână, să le mai dea o șansă, dar cuvintele îi mureau pe buze nerostite. Nu se va umili cerându-i asta, chiar dacă se va îneca în dorința sa. Minutele se scurgeau, lumina lunii se strecura strălucind deasupra lor, iluminându-i de parcă ar fi fost actori într-o piesă de teatru, care își uitaseră momentan replicile. De fapt, Roxy nu le uitase. Era însă prea nervoasă și prea temătoare, ca să le rostească și, pentru că în general era onestă, știa de ce se află în apă lângă el, de ce se dezbrăcase. Nu trupul lui o ispitea în mod special, ci bunătatea lui o atrăgea. Îl așteptase toată viața, înfrunta adevărul, sentimentele care se nășteau înăuntrul ei.

Ziua de astăzi fusese una dintre cele mai proaste zile din viața ei. Chinuită de sentimentul de culpabilitate, nu observă

zâmbetul sarcastic al lui Dennis, iar ea știa că el nu va veni spre ea, nu după modul în care își călcase mândria în picioare. Plină de nerăbdare, ea își propuse să riște, să treacă dincolo de această prăpastie.

Dacă nu se agăța de acel moment, se ducea totul. Pentru totdeauna și totuși înfruntând reala posibilitate a unei respingeri, ea ezita. Nu era mai bine să-și trateze părțile sale demonice singură, în particular? Aparent insensibilă la dezbaterile ce se petreceau în mintea ei, mâna ei se cobora peste a lui pentru a se odihni.

Dennis simțea că se înăbușe. Trecu cu privirea lui bănuitoare peste fața ei. Își ținu în frâu pornirea de a o întreba ce farsă pregătea, când mâna lui, acționând din propria-i inițiativă, o acoperi pe a ei.

Roxy tremura. El o ajuta și dorea ca ea să-și găsească curajul de a face ca lucrurile să meargă bine între ei. Ea își dresе glasul și, uitându-se la el, spuse:

— Dennis, îmi pare rău că te-am jignit aseară. Știu că poți să crezi despre mine că sunt o persoană sâcâitoare, dar nu sunt așa. Tu n-ai făcut niciodată altceva decât să fii drăguț cu mine. Dacă asta te consolează, să știi că m-am rănit și pe mine.

El rămase tăcut, iar Roxy își dorea ca el să-i spună ceva, orice, să spargă atmosfera tensionată dintre ei. Nu făcu asta. O făcea pe ea să spună totul. S-ar fi oprit dacă degetul mare al mâinii lui nu i-ar fi traversat ușor palma. Apoi, ei îi deveni clar că atingerea lui avea un sens. El îi vorbea. Fără a scoate un cuvânt, el comunica cu ea, spunându-i că dacă ea i-ar spune ce este în inima ei și nu s-ar teme de asta, atunci totul ar fi în regulă. Cu un puternic oftat ce exprima abandonul, ea lăsă la o parte teama și își ridică mâinile pentru a-i mângâia obrajii.

— Nu vreau să mă duc acasă, spuse ea Nu suport să văd cum am ajuns doi străini. Am urât micul dejun de dimineață, când am stat acolo cu Louey și Maggie, și n-am putut să vorbesc cu tine. Am încercat atât de mult să evit atingerea trupurilor noastre. Vreau să rămân aici cu tine, pentru tine. Doresc să faci dragoste cu mine.

Dacă încă mă mai vrei, cam asta este. Voi înțelege dacă mă refuzi.

Incapabilă să continue, tăcu. Razele lunii străluceau pe fața ei. Uitându-se la lacrimile care-i pluteau în ochi, la buzele tremurătoare, Dennis încetă să-i mai reziste. Îi luă în mână bărbia.

— Chiar dacă crezi c-am avut o întâlnire astă seară?

Ea își strânse ușor buzele, dar dădu din cap afirmativ.

— Da.

Spusese acest cuvânt cu o neplăcere atât de evidentă, încât el **râse**. Apoi el îi acoperi gura cu un sărut atât de lacom, încât atunci când acesta se termină, amândoi tremurau.

— Astă-seară am luat cina cu Steven Ostner, spuse el. Mă tem că nu am fost cea mai bună companie pentru el.

— Am crezut că ai ieșit cu o altă femeie.

— Știu.

Ea își șterse lacrimile. Zâmbind, spuse:

— Unul Asta a fost cea mai grea cuvântare pe care am ținut-o în viața mea.

— Și cea mai binevenită.

O sărută din nou.

— Nici eu n-am suportat dimineața asta.

— Dennis, îți aminti ultimele lucruri pe care mi le-ai spus în mansardă?

El o privi adânc în ochi. Cu o voce încărcată de emoție, zise:

— Fiecare cuvânt. Ți-am spus că vreau să fac dragoste cu

tine.

O copleșea cu sărutări.

— Vreau să-ți văd chipul lângă al meu când mă trezesc.

El îi dăruie un sărut delicat și fierbinte pe buze.

— Vreau să-ți petreci noaptea în brațele mele. Toată noaptea. O să stai o noapte întreagă?

Ea îi citea îndoiala tristă în ochi. Nu exista cale de întoarcere. Vor petrece toată noaptea împreună. Așa cum promisese el.

— Da.

Dennis nu ezită. O ajută să iasă din apă, apoi se înfășură pe el și apoi pe ea într-un halat de prosop. O duse în dormitor, unde o ajută să-și scoată ultimele articole de îmbrăcăminte.

Își dădu jos costumul de baie și i se alătură în pat, strângând-o aproape de el. Își înclină capul pentru a linge ultimele picături de apă aflate pe gâtul ei și în delicata curbură dintre sâni ei. Îi sărută vârful rozaliu al unui sân și apoi al celuilalt. Se îndepărtă apoi pentru a-și lăsa privirea îndrăzneată să-i alunece pe tot trupul ei.

— Ești frumoasă.

— Și tu ești, replică ea.

Era, se gândi ea, mai mult decât grozav. Era cel mai splendid bărbat din lume. Ea nu cerea niciun cuvânt de dragoste, nicio promisiune pentru ziua de mâine. Noaptea asta era a lor.

— Poți să vezi Steaua nordului dacă retrageți tavanul deasupra? întrebă ea.

El apăsă pe un buton, dând la iveală ceva mai mult decât o noapte de catifea. Îi arată Steaua nordului.

— Uite asta, și înaltul cerului. Le vom vedea împreună.

Ochii ei străluceau precum stelele. Apoi genele ei tremurară când închise ochii, căci momentul magic începea...

Dennis o făcu să plutească în extaz, cu mâinile și buzele lui iubitoare și prin cuvintele lui de dragoste care o slăveau. Îi sorbea trupul, de parcă ar fi fost cel mai grozav vin. Ea i se abandonase total, știind că mintea și corpul ei formează un tot împreună cu al lui. Pieptul o durea, tânjind după atingerea lui. O ridică pe o culme arzătoare, atunci când îi prinse cu gura sfârcul încordat și-l trase ușor. Mâna lui poposi în locul ei intim, îndepărtându-i picioarele și invadând-o cu blândețe. Apoi, puse stăpânire pe ea, nu cu blândețe, ci, cu măiestrie. Ea se arcui și se răsuci la atingerea lui, sporindu-i starea de excitație la maximum. Mâinile lui mângâietoare rățăceau pe dosul ei,

netezindu-i curba șoldurilor, pentru a o trage mai în față, să fie gata de a întâlni trupul său puternic și dornic. O dorea atât de mult, încât asta îl durea și voia să facă, încet și languros, dragoste cu ea. Dar, pentru că mâinile și buzele ei febrile îi dublau fiorii, sporind puterea de seducție asupra lui, stimulându-l, respirația lui se transformă într-o răsuflare întretăiată și chinuită. Privind la îngerul de foc, el se rostogoli peste ea și îi desfăcu coapsele. Gura ei era umflată de sărutările lui.

— Deschide ochii, Roxy.

În momentul în care ea făcu asta, el intră în ea, îngropându-se în căldura ei fierbinte și umedă. El îi atinse fața cu mâna, în timp ce privea cu adorație în ochii ei. Încet, începu s-o pătrundă ritmic. Își împlânta organul din ce în ce mai adânc, descoperind miezul ființei ei, în timp ce trupul ei se arcuia tot mai sus. Ritmul lor se accelerează. Singurele sunete care se auzeau în cameră erau cele izvorâte din pasiune. Respirații întretăiate și șoapte murmurate, declarații de plăcere împrăștiate. Conduși de soartă, de forțe ce se desfășurau deasupra lor, ei încă se înălțau tot mai sus. Deasupra patului stelele străluceau în înaltul cerului. O pulbere magică se așternu peste ei. Încet ajunseră la fericirea

supremă, scoțând amândoi, la unison, un strigăt de extaz. Fericiți de împlinirea acestui miracol al unirii, ei se aflau într-o stare de toropeală, sărutându-se și murmurând șoapte de mulțumire. Apoi, încolăcindu-se peste ea, el trase pătura peste umerii ei. Adormiră cu mâna lui făcută cupă în jurul pieptului ei.

Câteva ore mai târziu, Roxy se trezi brusc. La început, fiind dezorientată, nu știa unde se află. Știa doar că nu putea să se miște și că se simțea mai bine decât se simțise în toți anii. Un braț și un picior o împiedicau să se ridice. Își întoarse capul, iar obrazul ei întâlni o bărbie țepoasă. Zâmbi, reamintindu-și că Dennis o dusesse în pat și după ce îi asigurase protecția, făcuse înflăcărat dragoste cu ea. Își mișcă mâna de-a lungul unei părți dezgolate aparținând trupului lui Dennis.

— Dennis?

El chicoti, atingându-i cu vârfurile degetelor pielea dezgolită.

— Dar cine te așteptai să fie?

— Te rog. Îmi amintesc că am băut mai mult vin decât de obicei, la miezul nopții. Nu-mi aduc aminte când am adormit.

El simulă un șoc.

— Îți amintești că am făcut dragoste a doua oară, nu-i

aşa?

Ea se înroşi.

— Desigur. A fost minunat.

El sărută locul moale din spatele urechii ei. Mâinile lui coborâra pe abdomenul ei, urmărindu-i forma zveltă.

— Eşti binevenită. Îţi voi da o carte de vizită, incluzând orele la care mă poţi vedea şi onorariul. De câte ori eşti încordată, mă suni.

— E posibil să fac asta, glumi ea.

Aburul albăstrui al zorilor pătrundea prin fereastră. Ea îşi puse capul pe pieptul lui şi trăgea alene de firele de păr auriu.

— Dennis?

— Mmmm?

Ea îşi freca piciorul de pulpa lui.

— Îţi aminteşti ce altceva mi-ai mai spus atunci în mansardă?

— Spune-mi tu, zise el, sperând ca şi ea să-şi amintească.

Se întinse peste el. Dennis era puternic. Şi frumos. Aceeaşi dorinţă care o făcuse să ardă mai înainte, era gata să izbucnească din nou.

— Dacă îmi amintesc corect, murmură ea, ai spus că vrei

să te trezesc.

— Pentru ce?

El îi luă capul în mâini, aducând-o aproape de el pentru a inhala parfumul amețitor.

— Cred că pot găsi un motiv bun.

Stând cu picioarele desfăcute peste el, ea i se potrivea ca o mânășă. Râzând ușor, ea începu să se legene senzual.

Trăgându-i șoldurile, el și le ridică pe ale lui mai sus, intrând în ritmul ei.

— Sunt sigur că poți...

Capitolul 8

Razele soarelui pătrundeau prin ușa glisantă, aruncând o lumină scânteietoare în cameră. Roxy se întoarse pe o parte, având părul încolăcit între degetele lui Dennis, în timp ce el o asculta în ce stare disperată se afla Shanoon.

— Nu este acesta un caz excepțional pentru tine? Întrebă el. Din tot ce spui reiese că ea nu face parte din rândul femeilor distruse, bătute.

— Are patru copii, dintre care unul este bebeluș. Este prinsă între moartea soțului ei, focul care i-a distrus casa și afacerile, și Societatea de asigurări care o face să-și târască mereu picioarele pe acolo pentru a-și cere drepturile. Viața asta o distruge. Poți să-i ajuți? Biata mamă e mai mult decât obosită. John, cel mai mare dintre copii, încearcă să fie capul familiei, dar ea are nevoie de ajutorul tău, de harul tău special, nu de cel al unui copil.

Dennis **râse**.

— Ești de acord că am talente speciale?

Roxy îl amenință cu degetul. Talentele lui speciale îi menținuseră trează dorința toată noaptea, determinând-o să fie

mereu nesătulă și vulnerabilă. O făcuse să se simtă ca o zeiță, nu ca o femeie obișnuită.

— Tu ce crezi?

Mâna lui se abătu asupra pieptului ei tare și apoi coborî în jos pe șoldul rotund și moale.

— Cred că mi-aș putea face din asta un obicei plăcut.

Oftă.

— În regulă. Să ne întoarcem la afaceri. Am câțiva prieteni care pun la punct asigurările. Ea poate să angajeze pe unul dintre ei să-i prezinte pagubele. Bineînțeles că Societatea de asigurări are propriii ei reglari. Având însă omul ei, îi face pe ceilalți să fie corecți cu ea. Va avea nevoie și de un contractor independent, care să-i estimeze valoarea reînnoirii casei, incluzând și interiorul ei. Va trebui să se bazeze pe memorie în legătură cu anumite lucruri, dar se rezolvă și asta. Cât despre declarația de renunțare la primele de asigurare provenite din asigurarea pe viață a soțului ei, dacă ea obține o declarație sub jurământ de la doctorul care a semnat documentul original privind prejudiciile medicale, o voi lua eu de acolo, în ceea ce privește pierderile ei legate de afacerile susținute, ea știe cine-i sunt furnizorii. Vom obține copiile notelor ei de plată pentru a

se constata pierderile. Sunt de întocmit o mulțime de acte, dar nu este ceva de neînvins.

Roxy zâmbi.

— Tu faci ca totul să pară atât de ușor! Știam că ești omul potrivit pentru asta.

— Accept să împart cu tine în mod egal mulțumirile, spuse el cu nerușinare.

— Vai, îl necăji ea, răspunzând atingerii mâinii sale subtile.

Cu o șoptă ușoară, ea îi sărută umărul și apoi se sprijini pe spate pentru a-i admira linia lungă și viguroasă a coapsei sale puternice.

— Și cum anume te aștepti ca Shannon să-ți plătească?

Dennis se gândi mult la răspunsul pe care avea să-l dea, în tot acest timp plimbându-și mâinile într-o mângâiere peste pielea ei delicată. Buzele lui găsiră o fisură sensibilă la baza gâtului ei și apoi ele urcară atingând și sărutând fiecare parte găsită în drum, până ajunseră la urechea ei. Ea gemu.

— Trebuie să vorbim.

Mâna lui se curbă în jurul cefei ei.

— Mai târziu.

— Nu. Te rog, Dennis, acum vorbim. Voi pleca curând.

El se opri și se ridică.

— Nu te duci nicăieri. Poate că tu ești satisfăcută, dar eu nu sunt. Noaptea trecută ai folosit robotul telefonic și n-a fost sfârșitul lumii. Zici că Nina știe că te afli aici. Ei bine, dacă ar fi vreo urgență, te-ar suna aici. Dar ea n-a făcut asta, deci nu e nevoie de tine, acolo.

— E adevărat, zise ea fiind de acord cu el.

— Bine, deci sun-o pe mama ta și spune-i că ți-ai schimbat planurile. Anunț în mod solemn că acest weekend liber este numai pentru noi doi.

Ea nu se gândea să-l refuze.

— În regulă, dar tot am nevoie să fac niște verificări. Pe lângă asta, mai am nevoie și de un schimb de haine.

— Destul de cinstit. În timp ce tu faci asta, eu voi vorbi cu Shannon și o voi pregăti pentru ceea ce trebuie să facă. Putem să-l sunăm pe reglorul de la asigurări. Lucrează sâmbătă acasă. Apropo, se opri el, aplecându-se s-o privească lacom, între capriciile mele se include și acela de a face baie și de a fi frecat pe spate de tine.

Roxy nu-și putea permite să fie avertizată. Își temperă

impulsul de a-i explora din nou trupul. Ceea ce avea de spus despre Maggie însemna acum mult mai mult decât ar fi fost ieri-noapte, înainte ca ea și Dennis să fi făcut dragoste. Împărțiseră cel mai intim act în care doi oameni ar putea fi angajați, experimentându-l împreună, într-o armonie perfectă, și totuși ea nu-și putea imagina care va fi reacția lui când ea îi va vorbi despre Maggie. Ea strânse între degete pătura. Dennis se încruntă.

— Roxy, încetează să mai răsucești pătura. Care e problema?

— Sunt îngrijorată în legătură cu Maggie.

— De ce? Are un serviciu acum. Ea și Louey o vor duce bine.

Roxy sări în întâmpinarea cuvintelor lui Dennis, arborându-și cel mai profesional ton cu putință:

— Ai dreptate. A început cu ceva. Un pas mic într-o direcție bună. Pentru ea și pentru Louey.

— Asta am spus și eu. Și atunci care e problema?

Ea respiră adânc.

— Nu cred că este înțelept să te întâlnești cu ea.

Dennis își ridică sprâncenele atât de sus, încât ele

întâlniră linia părului.

Luând în considerație locul unde se aflau, precizarea ei îl luă prin surprindere. Precaut și optimist, el bănuia motivul din spatele întrebării ei.

— De ce?

„De ce?” Coborându-și privirea, Roxy nu văzu strălucirea de umor din ochii lui. Ea ar fi trebuit să știe că lui nu-i plăcea amestecul ei în treburile lui personale. O clipă, se simți cumplit de chinuită și aproape că bătea în retragere. Dar o durea gândul la Dennis și Maggie, căci asta era prea mult pentru ea ca să poată suporta. Dennis nu-i vorbise ei de iubire. Și, dacă ar fi făcut-o, ea nu l-ar fi crezut. Pasiuni nebune se dezlănțuiseră cu viteza luminii. Dar nu dragostea. Pasiunile de obicei aveau limite în timp, urmând drumul orbitor de foc al unei comete. Dennis era un amant minunat și provocator. O femeie putea cu ușurință să creadă că generoasa atenție pe care el i-o acorda era dragoste. Fiind matură, discretă și neîncrezătoare, Roxy nu credea asta. Bănuia că nevoia lui flămândă pentru ea era o combinație de dorință și de pasiune nebună. Chiar dacă noaptea aceea fusese atât de magică, ea nu putea să-și piardă capul.

— Doar că eu nu cred, îi răspunse ea, că Maggie este

pregătită să întâlnească un bărbat ca tine.

Dennis se propti într-un cot, răsucind pe deget o buclă din părul ei. Ea încercă să se ridice, dar el o trăgea înapoi cu un braț ferm. Când se așează din nou, el îi mângâie pielea, repetând cuvintele după modelul oferit de ea:

— Un bărbat ca mine?

— Da, murmură ea. Hai să lăsăm baltă subiectul ăsta acum.

— Nu, nu-l lăsăm baltă. Tu l-ai început, nu eu. Nu numai că practic un sex protejat, dar îmi și dau toată silința ca să satisfac o femeie.

El de-abia putea să-și păstreze o expresie fixă a feței.

— Ai fost satisfăcută? N-ai simulat asta, nu-i așa?

— Nu, mormăi ea. Adică vreau să spun că da, am fost satisfăcută și nu, nu am simulat.

— Ai fost satisfăcută mult sau puțin?

Se simțea caraghioasă și își dorea în mod sincer să nu fi adus în discuție acest subiect.

— Mult de tot. Ești foarte sexy. Și foarte delicat.

El suspină ușurat, cu voce tare.

— Nici nu știi ce bine mă faci să mă simt. Mai ales că pot

să-ți întorc acest compliment. Ești un exemplar destul de fierbinte. Știai că atunci când ai un orgasm îți încordezi mușchii într-un fel care mă înnebunește?

Ea nu-i putu răspunde, căci se înroși la față.

— Referitor la întrebarea ta, continuă el, dacă îmi dai un motiv rezonabil pentru a nu mă întâlni cu Maggie, voi lua în considerație cererea ta.

Simțindu-se umilită și înțelegând complet greșit cele spuse de el, se uită mânioasă la el. În mod evident, el nu intenționa să-i dea ei papucii.

— Asta n-ar fi greu pentru o femeie sinceră ca tine, spuse el prompt. Continuă, iubito. Spune tot ce ai în cepușorul tău micuț și drăguț.

Ea se încruntă.

— Îți scot ochii dacă o atingi. Uite așa! Sunt destul de sinceră cu tine?

El zâmbi.

— Chiar atât de mult îți pasă de Maggie?

— Nu. Da. Nu. Vreau să spun că da. Of, la dracu'!

— Care din ele.

El se întinse să-i sărute buza inferioară, trecându-și limba

de-a lungul ei. Știind cât de sensibili îi erau sânii, el își frecă repede degetul cel mare de la mână de sfârcul ei și apoi își coborî capul pentru a-l săruta. De aici el trecu s-o muște delicat de abdomen.

— Nu mă ține în suspans. Care e răspunsul?

— Încetează, gemu ea. Vorbesc serios.

— Sunt sigur de asta. Nu mă învinovăți pentru faptul că sunt curios. Vreau să știu de ce o menționezi pe Maggie acum, după ce ai petrecut o noapte întreagă, făcând sex cu mine și după ce în acest moment stai întinsă în brațele mele, dezbrăcată!

Roxy răsuci pătura în sus, pregătindu-se pentru ce avea de spus:

— Maggie este vulnerabilă. Înainte de a se gândi să înceapă o relație intimă cu un bărbat, ea o să se reîntoarcă din nou la viața de dinainte.

Dennis trase în jos pătura și-și plimbă mâna de-a lungul coapsei ei.

— Mai înainte, repetă el pe un ton indiferent. Tu singură ai calculat toate astea, nu-i așa? Tu ți le-ai închipuit așa.

— Cineva trebuie să protejeze femeile acestea.

Se simțea groaznic.

— Bine. O să mai aștept câteva luni. Atunci Maggie nu va mai fi fără apărare, susceptibilă sau cum ai spus tu, vulnerabilă la farmecele mele. Viața ei se va normaliza. Va fi gata atunci să mă întâlnească. Asta te mulțumește?

O privi atent.

Obrajii îi ardeau, iar ochii ei scoteau scânteii. Da, se gândi el. Roxy era sigur geloasă.

— Ei bine? Întrebă el. Asta te mulțumește, Roxy?

Ea explodă.

— Nu, la dracu'! Asta nu mă mulțumește!

Incapabil să-și ascundă bucuria, el conduse discuția către o victorie plăcută.

— Ce te-ar mulțumi?

Prea mânioasă pentru a-i răspunde, ea își strânse buzele.

El zâmbi.

— Nu te aud. Oricum, o las pe Maggie în pace, dacă asta te-ar face mai fericită. Îmi voi îndrepta atenția către femeile care, după cum spui tu, sunt pregătite să mă întâlnească. De fapt, dacă îmi dai o listă cu femei cu care pot să ies, voi fi bucuros să mă întâlnesc cu ele. Asta te-ar mulțumi?

Ochii lui Roxy se umplură de mânie.

— Ei bine, nu-i așa.

— Potolește-te, potolește-te, o muștră el. Este adevărat ce se spune despre roșcate. Tu, iubito, ai un temperament periculos. Singurele momente în care sunt sigur că te porți frumos sunt acelea în care dormi sau faci dragoste.

— Lasă-mă să mă ridic.

— Nici gând. Chiar dacă va trebui să te leg de pat, o să te fac să recunoști adevărul. Încetează să mă minți pe mine și indirect pe tine.

Ea încercase să se elibereze, împingându-l la o parte, dar el nu se clintea.

— Recunoaște, spuse el.

Ea îl privi fix.

— În regulă. Dacă vrei să-ți spun adevărul, trebuie să știi că nu vreau să faci pe nicio femeie să se simtă așa cum mă simt eu, când te afli în interiorul meu.

Dennis râse. Nici nu putea să-l întâmpine cu un compliment mai plăcut. Roxy, îngerul lui sălbatic de foc, nu putea recunoaște, dar era al naibii de geloasă. Se întoarse spre vaza de trandafiri, pe care o adusese înăuntru de pe punte, și o puse pe noptiera de lângă pat. După ce rupse rând pe rând

petalele unei flori, el i le răspândi pe piept.

— Mulțumesc, spuse el blând. Nu voi mai ieși cu alte femei. Tu îmi ești mai mult decât suficientă. Și apoi, ai venit prea târziu cu aceste cereri. Eu i-am telefonat deja Ninei și i-am spus că n-o să vin la petrecere.

Roxy făcu ochii mari.

— Chiar ai făcut asta?

El o sărută pe vârful nasului.

— Da, am făcut-o.

— Și atunci de ce m-ai lăsat să spun toate astea degeaba? întrebă ea.

— N-a fost degeaba. Draga mea, ce te face să crezi că aș dori pe altcineva? Ursitoarele s-ar supăra pe mine. Acum, bineînțeles, putem merge împreună.

Convorbirea lui cu Nina din ziua precedentă, indusese de asemenea și gândurile referitoare la adăpost. Ea repetase ceea ce constituia visul lui Roxy și anume faptul de a asigura o protecție pentru un număr cât se poate de mare de femei. Cu cât numărul de femei sporea, cu atât sporea și numărul de ore de angajare și sacrificiu. Ea menționase ineficacitatea unei munci prestate de un personal ineficient, având un buget de nimic și

imposibilitatea găsirii unor fonduri, într-o economie deficitară. Ajunsesse la concluzia că ele aveau nevoie ori să câștige la loterie, ori să găsească o nașă cu chip de zână care, printr-o simplă fluturare de mână, să ridice clădiri mai mari.

— Sper că astfel se încheie acest subiect de discuție, referitor la alte femei, îi spuse el lui Roxy.

— Ce-o să mă fac? șopti ea. Precauția fusese un timp îndelungat a doua ei trăsătură caracteristică dominantă. Nu știa cum să se descurce cu reacția ei tumultuoasă față de Dennis și cu dorința trupească ce o făcea să-și piardă controlul.

— Într-o clipă mă înfurii și în clipa următoare îmi faci inima să-mi bată puternic ca o tobă.

Dennis nu împărtășea confuzia lui Roxy. Ceea ce ea numea pasiune nebunească pentru el era cu adevărat dragoste. El intrase deja în treaba asta. Profund. Din cap până în picioare. Roxy îl captiva. Făcea ca visele lui să devină realitate. Când se gândise că o pierduse, ajunsesse la o suferință aproape catonică. Ea era epicentrul vieții lui, dar el nu era pregătit să spună asta. Nu până când ea nu se cunoștea mai bine pe sine însăși. Ar fi uimită să afle cât de repede se îndrăgostise el de ea. Până acum îi era destul de recunoscător pentru faptul că avusese încredere

să-și dăruiască trupul lui. Pentru a câștiga încrederea inimii ei, va avea de susținut o altă bătălie.

— Presupun, murmură el, în timp ce continua să exploreze cu buzele trupul ei suplu, că există o singură cale de a rezolva problema ta.

Și, spre infinita ei plăcere, el urmă acel drum împlinind-o.

Dormea pe când el cobora scările să aducă ziarul. După ce dăduse câteva telefoane, aranjând o spectaculoasă și memorabilă noapte pentru el și Roxy, se așează la masa din bucătărie, lângă o ceașcă de cafea. Încercui câteva apartamente ce puteau fi închiriate de Maggie.

Când termină, își folosi acest avantaj al singurătății pentru a se gândi la roșcata miloasă ce dormea în patul lui. Din multe puncte de vedere, ea avea o fire contradictorie și treaba asta năștea întrebări în mintea lui. De exemplu, de ce și-ar ascunde ea propriile ei dorințe sănătoase și s-ar dedica într-un tot servirii altora? Moartea lui Alice era cheia la această întrebare. Simțea asta ori de câte ori Roxy menționa numele surorii ei. Ceea ce-l făcea pe el să-și pună o mulțime de întrebări în legătură cu Alice. De ce nu activa Roxy într-o organizație care scotea în relief pericolele ce se pot ivi în urma conducerii sub influența

alcoolului? De ce o organizație care să se ocupe de femei disperate? Și de ce un devotament atât de total?

N-avea nimic împotriva loialității față de o cauză, cu condiția să-ți mai rămână ceva timp și pentru viața particulară. Deci, unde îl conducea întrebarea asta? Ce voia el? Tot trupul său putea răspunde la această întrebare.

Înainte de apariția lui Roxy, el se mulțumise întotdeauna să-și caute plăcerea lângă femei care îi satisfăceau trupul, mulțumindu-le și pe ele. Nu se implica sufletește. Noaptea trecută îi arătase că nu se putea întoarce niciodată la obiceiurile de mai înainte. Roxy era viitorul lui. Ea trezea în el fiecare por al ființei sale la o nouă viață și conștiință, și acest fapt se datora iubirii. Roxy însemna culoare și pasiune.

Dennis își amintea mirarea ei copleșitoare din privirea sa adâncă de smarald, după ce făcuseră dragoste. Deci, ce voia el cel mai mult? Voia ca ea să se mute la el, astfel încât ei să-și poată construi împreună un început de relație, să continue să se iubească reciproc și tot atât de important era și faptul de a comunica unul cu celălalt. Să vorbească despre orice. Despre viețile lor. Despre evenimentele zilei. Despre speranțele lor. Despre spaimile lor. Nu putea savura viața departe de ea, chiar

și dacă ar fi fost vorba de câteva zile. Dorea ca ea să meargă cu el când depunea mărturie în procesul din California. Ea putea să facă o schimbare oricum. Aveau nevoie de timp petrecut împreună, timp valoros într-o atmosferă care duce la intimitate și participare.

Deși îi plăcea să facă lucrurile pe moment, prin firea lui era un făuritor de planuri. Ceea ce făcuse ca întâlnirea lui cu Roxy să fie cu totul și cu totul neobișnuită. Un zâmbet i se întipări pe buze. Ar trebui să aducă omagii parașutei ei, deși prefera să facă lucrul acesta în timp ce ar fi strâns-o definitiv. Ea devenise atât de repede o parte esențială a vieții lui. Fericirea creștea în el. Dădu din cap uimit și se întoarse la îndatorirea lui de a-i găsi lui Maggie un apartament.

Plutind într-o mare de amintiri senzuale, Roxy se ghemui sub pătură. Se simțea atât de liniștită, încât nu-i plăcea să se ridice din pat. Scormoni în spatele păturii și apăsă pe butonul care retracta tavanul. Noaptea trecută Dennis o înălțase până sus la stele și dincolo de ele. Tremura de plăcere și privea un nor alb și pufos care se mișca pe deasupra imaginii din fața ei. În spatele lui soarele strălucea pe un cer acoperit cu pulbere albastră. Privirea ei se opri pe ceasul de pe toaletă. Fu șocată să vadă cât

de mult dormise. Plină de regrete, se dădu jos din pat și făcu un duș.

Când nu-și găsi hainele, ea împrumută halatul de catifea al lui Dennis. Materialul încă mai purta parfumul masculin și ispititor. Suflecându-și mânecile și cu stomacul chiorăindu-i de foame, coborî scările în căutarea lui. Aromă cafelei o conduse la bucătărie.

El avea o expoziție de vase de bucătărie, incluzând multe oale și crătiți, care atârnavă de cârligele de deasupra tejghelei izolate, specifice unui artist culinar. Decorul modern din camera imaculată dădea chiar spre casă și grădină. Nu era ca bucătăria ei imaculată, dar înghesuită, cu tejghele pline de o mulțime de lucruri așezate claie peste grămadă.

Inconștient de faptul că era observat, Dennis se sprijinea de frigiderul deschis, cu un braț atârnat deasupra părții de sus a ușii. Din profil, trăsăturile lui erau puternic reliefate.

— Bune chifle.

El se roti cu un zâmbet larg pe față.

— Dacă memoria nu mă înșală, te asigur că exprimarea tentantă a dezaprobării tale e tot atât de gravă ca și restul ființei tale. Ai dormit bine?

— Minunat.

— Ești binevenită. O luă în brațe și o sărută, după care își linse buzele savurând gustul lor.

— Mmmm, al naibii de delicioase.

El își frecă nasul de gâtul ei.

— Miroși frumos. Cu ce te-ai dat?

— Este mirosul meu de bază. Laptele cucului. Ulei de perișor și cuișoare, aplicate în strat subțire în locuri strategice.

— Toate astea! Ar trebui să le îmbuteliem în sticlute și să le vindem ca parfum. Amestecul ăsta e destinat să aibă succes.

Ea oftă profund.

— N-ar fi trebuit să mă lași să dorm atât.

Colțurile ochilor lui se încrețiră datorită zâmbetului satisfăcut și infatuit.

— Aveai nevoie de somnul ăsta.

Obrajii ei se înroșiră. Modul lui entuziast de a face dragoste și participarea ei înflăcărată la acest act o doborâseră.

— Am nevoie de hainele mele.

— Pe mine nu mă auzi văitându-mă. Roxy, stai jos. Să fim oameni rezonabili. Mi-ar plăcea să avem o discuție.

— Despre ce?

— Despre sora ta. Despre ceea ce nu mi-ai spus încă.

Evitând privirea lui, ea se așeză la masă.

— Sunt o umbră dacă nu beau cafea.

Îi turnă cafea într-o cană.

— Roxy, tot ce știu despre ea se referă doar la cauza morții ei. Ceva legat de persoana ei te-a determinat să renunți să predai?

Degetele ei se strânseseră pe cană.

— De unde știi că am predat în școală? Ți-a spus Nina?

Cu o oarecare șovăială, el îi spuse despre cercetarea vieții ei făcută cu ajutorul tatălui prietenului său. Sfioasă, ea recunoscuse că și ea îi ceruse lui Bob să-l verifice pe el.

Deși a fost mirat, Dennis spuse că ea făcuse un lucru corect. Ea dădu din cap.

— Trebuia. Vezi tu... Cumnatul meu a abuzat de sora mea. Alice n-a putut să treacă de bariera rușinii și a ascuns adevărul. Ea nu știa că era normal să ceri o mână de ajutor. Am aflat asta după ce a murit, când am găsit o scrisoare destinată mine, pe care nu mi-a pus-o niciodată la poștă, în care spunea prin ce situații oribile a trecut. Știi cât de groaznic m-a făcut să mă simt faptul de a ști că nu fusesem acolo s-o ajut când avusese

nevoie de mine?

Începu să plângă și Dennis o cuprinse în brațele sale, mângâind-o pe spate, până când ea fu gata să continue.

Cu o voce plină, ea îi spuse că sora ei fusese gravidă când a murit și că părinții ei nu știau că Tom abuzase de ea.

— Ei au deplâns moartea primului lor născut și pe cea a nepotului pe care nu-l vor vedea niciodată. Ce rost ar fi avut să le spună. Cedarea căminului meu în beneficiul Adăposturilor Sigure s-a întâmplat în mod gradat. N-am intenționat niciodată să încetez să predau.

— Și de ce ai făcut-o, draga mea?

Mai multe lacrimi se revărsară din ochii ei. A te afla în îmbrățișarea lui Dennis, era ca și cum ai fi ancorată într-un pat sigur. Obrazul ei se odihnea pe pieptul lui, iar ea auzea bătaia regulată și puternică a inimii sale.

— Acest lucru s-a întâmplat într-o anume împrejurare. Nu a fost ceva plănuțit, totul a pornit de la unul dintre elevii mei. Era un băiețel dulce, a cărui personalitate suferea o schimbare drastică. El se transforma într-o persoană care teroriza, trânte, lovea și distrugea lucrurile celorlalți copii. Am convocat o ședință cu părinții. Mama lui a izbucnit în lacrimi când am

întrebat-o dacă avea ceva probleme acasă. A spus că dacă nu-și lua fiul de lângă tatăl său, acesta îl va face să devină ca și el. De fapt, nu vorbisem niciodată cu victima unui abuz. Când ea și-a suflecat mânecile, brațele sale erau negre și vinete. La fel și coapsele ei. Numai astfel se amuza nenorocitul cu care se măritase. N-ar trebui să se abuzeze de nicio femeie astfel. Am vorbit despre C.S.T.F. – categoria serviciilor făcute tinerilor și familiei. Funcționarul social al școlii a coordonat cazul. Cum era de așteptat, soțul ei m-a învinuit pe mine. El chiar a pus la dosar informații care mă învinuiau de faptul că i-am distrus căminul. Din fericire, cazul n-a ajuns niciodată în tribunal.

— Ce s-a întâmplat cu femeia?

— I s-au oferit sfaturi, i s-a dat un adăpost și în cele din urmă a divorțat de soțul ei. Judecătorul i-a încredințat custodia deplină și a emis un ordin restrictiv pentru fostul ei soț. A fost norocoasă și a primit ajutor. Două luni mai târziu, Alice a murit. Și eu nu am fost acolo s-o ajut.

Roxy începu să tremure din nou. Dennis o mângâie cu blândețe pe spate și o sărută pe frunte. Ea se ghemui în brațele lui, de parcă acolo îi era locul.

— Îmi pare atât de rău, murmură el.

— Teama lui Alice de a vorbi m-a determinat să caut motivele pentru care multe femei păstrează tăcerea, să aflu de ce ele se complac în căsniciile abuzive. Ele se simt singure, pierdute. Pentru multe dintre ele ieșirea din mariaj ar însemna un dezastru financiar. Trebuia să fac ceva pentru a ajuta la destrămarea acestui cerc vicios.

— Cred că ești minunată, spuse Dennis, crezând sincer ceea ce spunea.

— Și tu ești la fel de drăguț. Mulțumesc că m-ai ascultat. Împărțind acest gând cu tine e ca și cum mi s-ar fi luat o greutate de pe umeri.

Îl sărută și apoi se desprinse din brațele lui pentru a-i telefona Ninei și mamei sale.

— Asta a fost ușor de făcut, spuse ea după ce închise telefonul. Amândouă mi-au spus să mă distrez. Zâmbi. Și așa o să fac.

Au pregătit micul dejun împreună, spunându-și unul altuia povestiri hazlii petrecute în perioada copilăriei lor. Roxy îi povesti cum a trecut prin faze de a fi ca un băiețoi, apoi ca un cowboy care prefera, în locul unei păpuși, lasso-ul.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ai depășit faza asta!

declară Dennis și o sărută pentru a-i aminti de feminitatea ei. Se îngrozi când ea îi spuse că sărise prima dată cu parașuta la vârsta de opt ani. Ea zburase de la balconul etajului al doilea, aterizând într-o grămadă de tufișuri și măracini care-i opriră căderea.

— M-am agățat în ele, spuse ea, râzând.

El nu credea că era amuzant.

— Dacă erai copilul meu, îți trăgeam o bătaie zdravănă.

— Părinții mei te întrec la asta.

Amândoi se lăudau fără pic de rușine, mințindu-se reciproc. Dennis se declară campion de popice.

— Norma era de trei sute.

Roxy își declară magia ce o dovedea la poker.

— Sunt în stare să formez cel puțin patru chinte royale în cinci seturi de joc.

În ceea ce privea mâncarea, Denis spunea adevărul. Îi plăcea în mod deosebit cea italiană. Roxy zise că prefera bucatele chinezești. El recunoscă că nu-și manifestase niciodată preferința pentru o asemenea hrană.

— Ești un bucătar bun? întrebă ea în timp ce spărgea ouăle într-o tigaie, fiind atentă să separe gălbenușul.

— Cel mai bun.

— Și eu sunt la fel, spuse ea, tot atât de lipsită de modestie. Nu numai tocănița este specialitatea mea.

El prăji șunca prea mult și puse din greșeală o cantitate dublă de apă peste măsura sucului concentrat de portocale. Ea arse prea tare pâinea și bătu prea tare ouăle distrugându-le nucleul.

A fost cel mai bun mic dejun pe care-l mâncaseră vreodată.

Când fu sătulă, ea duse vasele murdare la chiuvetă.

— Ce se întâmplă cu tine dacă urci mai sus de al treilea etaj?

Dennis făcu o pauză în timp ce punea untul în frigider.

— Cum?

— Ce se petrece cu tine mai sus de etajul trei? repetă ea când îi văzu figura inexpressivă.

— Cum el încă o privea fără a înțelege nimic din ceea ce ea spunea, Roxy izbucni în râs.

— Șarlatanule. Mi-ai spus că-ți curge sânge din nas când te afli mai sus de etajul al treilea.

— Așa este.

— Nu-i așa. Ce se întâmplă când zbori?

Susținând că este provocat, el reacționează:

— În două secunde am ajuns de la stadiul de erou la cel de ticălos. Roxy, scumpa mea, ești nestatornică.

Ea își scoase limba.

— Ești un tâmpit atractiv, pe care-l simpatizez.

— Se potrivește?

— Mi-e teamă că da.

Asta merită un sărut lung. Când se depărtară, amândoi respirau greoi.

— Bănuiesc că va trebui s-o facem, spuse el cu o falsă tristețe.

Ea privi în jos la erecția lui dură și simți în interiorul ei o dorință care o topea răspunzând chemării lui.

— Presupun că pot să fac cel puțin asta, pentru a-ți ușura suferința.

— Apreciez sacrificiul. Gândește-te la asta că la gimnastica ta de dimineață, ca la un lucru care îți întrerupe masa.

Luând-o de mână, el își croi drum pe scări. Hainele fură abandonate și înlocuite de sărutări arătătoare, mâini

cercetătoare, buze înfierbântate. Se îmbrățișară plini de dorință, sălbatic, explozivi.

Gura lui absorbantă îi găsi sânii sensibili.

— Îți place asta? șopti el, deșteptând în ea gemete de plăcere.

— Vai, da! murmură ea. Nu te opri.

Câteva clipe mai târziu, ea îi întoarse generozitatea.

— Așa este bine, îi spuse el. Roxy, mă înnebunești.

Ea îl îmbrățișă cu blândețe.

— Să mă opresc?

— Am să mor dacă o faci.

— Sărută-mă, Dennis. Atinge-mă.

— Asta e plăcerea mea.

După câteva clipe de extaz, ea se arcui din ce în ce mai sus, întâmpinându-i trupul care o penetra. El îi simțea căldura incredibilă de fiecare dată când se împlânta ritmic și puternic în ea. Roxy țipă, înfigându-și mâinile în spatele lui.

— Dennis...

Lui îi plăcea s-o privească cu ochii sclipindu-i de extaz. Era fierbinte și era a lui.

— Știu, iubire. Și eu simt așa.

Fiecare era hotărât să se ofere celuilalt. Și făcând asta, amândoi primeau mai mult decât visaseră ei vreodată că este posibil.

Capitolul 9

Clipele se scurgeau în tăcere. Ea stătea cu fața culcată pe cearceaf. Știa că obraji ei erau tot atât de roșii ca și părul său. Tot atât de roșu precum trebuia să fie și trupul ei. Dacă ar fi dorit să-l convingă pe Dennis că o atingere și o privire din partea lui o făceau să se ambaleze întreținându-i bătăile inimii și determinând-o să i se dăruiască nebunește, nici nu ar fi putut să reușească mai bine. Ridicându-i părul într-o parte, el îi ciugulea gâtul. Apoi, el se sprijini de perne, odihnindu-și în mod posesiv mâna pe umărul ei.

— Te poți uita la mine, Roxy. Nu ai fost singură atunci... Amândoi am împărțit acel moment zdrobitor de apogeu nebunesc.

Deoarece ea nu-i răspunse, el o privi fix.

În noaptea trecută ea își permisesese să facă dragoste cu el. În dimineața aceasta, el luase inițiativa, iar ea se lăsase condusă de sentimente și nu-i plăcea asta.

— Roxy, nu-ți face asta. Nu ne face asta.

Ea se întoarse privindu-l cu ochi mari și verzi.

— Dennis, nu face un obicei din a mă comporta ca un

iepuraș amoroș.

— Dacă suntem isteți, vom păstra secretul nostru doar pentru noi. Și atunci nu va trebui să-l împărtășim nimănui.

Umorul lui o ajută să se elibereze de tensiune.

— Te-ar interesa o baie făcută împreună?

Când ea dădu din cap afirmativ, el năvăli în baie și dădu drumul la apă în cadă.

— Unde mergem astăzi? strigă ea.

— Mergem să-i găsim lui Maggie un apartament, spuse el umblând prin baie dezbrăcat.

— Cum își va acoperi ea chiria în prima lună și avansul?

— Ne vom descurca.

— Adică vrei să spui că tu vei avansa banii?

Ea păși în cadă și suspină de plăcere.

— Tu ești un bărbat drăguț.

— După ce găsim un apartament, ne vom întoarce aici și vom face dragoste până vom fi prea slăbiți ca să ne mai mișcăm.

Asta suna minunat.

— Este un deliciu să te cufunzi în apă până când pielea ta arată curată, murmură ea mai târziu în timp ce-și petreceau cele cincisprezece minute de desfătare într-o baie parfumată cu

spumă.

— Cred că sunt în rai, spuse el. Sunt total liniștit.

Cel puțin așa a fost până când, după câteva secunde, și-a amintit să-i spună că Steven Ostner va prezenta sigur Adăposturile Sigure într-un supliment de duminică.

— Este minunat! strigă ea. Acum trebuie să găesc o cale de a face din asta ceva deosebit. Altminteri, articolul nu va fi citit.

Spunând asta, ea deveni gânditoare. Dennis aproape că vedea cum i se învârt în cap roțițele.

— Ce pui la cale cu creierașul tău? Întrebă el.

Ea rosti pe un ton aspru, smulgându-se din starea ei de mirare:

— Mă gândeam...

Își prezintă ideea în linii generale, ca pe un proiect, devenind din ce în ce mai entuziastă. Cu cât devenea mai zeloasă, cu atât Dennis agreea mai puțin schema ei. O clipă mai târziu el se ridică atât de rapid, țâșnind parcă, încât împrășcă cu apă podeaua pardosită cu ceramică.

— Un congres?

— Ia uite ce ai făcut acum, îl muștră ea. Se presupune că

baia te relaxează. Calmează-te și ascultă. Un congres ne va fi de ajutor, va da naștere unei propagande fantastice. O să formez eu grupul.

— Cine va achita nota de plată pentru acest grup?

Ea se aplecă peste cada băii netezind cu buretele podeaua udă.

— Nu storce buretele în cadă! o avertiză Dennis, văzând că ea nu era deloc atentă la ce făcea.

— Vai, scuză-mă. Profesorul de muzică de la școala unde am învățat este prietenul meu. Îl voi întreba dacă îmi va acorda din timpul lui, în schimbul unei publicități gratuite.

— Unde va avea loc această întrunire?

Ea făcu o pauză de o secundă.

— În afara Primăriei.

— Ce se întâmplă dacă plouă?

— Mușcă-ți limba. Vom avea o întâlnire pe ploaie.

— Nu. Asta nu merge. Logica ne omoară.

O clipă, Dennis a sperat că ea va abandona ideea. Dar apoi ea se însenină și prinse curaj.

— Nicio problemă. Dacă plouă, celor de la presă la va părea rău pentru noi. Nu uita că ei vor fi părtași la experiența

noastră.

Dennis înjură, iar ea își agită degetul către el.

— Dennis, important este că primarul și oficialitățile alese de noi să nu aibă numai sarcina de a ajuta femeile și copiii de care se abuzează, dar să le și schițeze pașii pentru a diminua starea grea în care ei se află. Vom cere agentului să ne trimită reporteri. Adăposturile Sigure au nevoie de toată publicitatea pe care o pot obține. Îi vom coopta pe foștii noștri chiriași. Sunt sigură că ei vor dori să ne ajute.

— Roxy, încetează să te mai referi la ei, numindu-i locatari. Ei plătesc chiria. Majoritatea banilor tăi se duc într-o singură direcție. Afară.

— Asta ar putea schimba direcția procesului. Ai putea să conduci congresul, împreună cu mine?

— Ce?

— Dragule, tu nu mă ascultai?

— Iubito! Ascultam. Am auzit destul.

— Și ești interesat de asta?

— Pentru tine, da. Pentru mine, nu.

— De ce? Tu ești înțeleghător. Uite, numai ce faci pentru Maggie și pentru Louley, pentru Shannon și copiii ei. Ești un om

foarte generos.

— În culise, Roxy. Nu în centrul arenei. Sunt o persoană particulară. Îți voi completa un cec.

— Uf! Nu e ca și cum ți-aș cere să parașutezi.

— Roxy! Nu asocia parașutismul cu persoana mea, dintr-o singură suflare. Nu așa îmi capeți bunăvoința.

Talpa piciorului ei se freca de gamba lui.

— Tot ceea ce îți cer este să mă ajuți să ofer doamnelor mele cea mai bună reputație posibilă, câștigându-le un renume în cincisprezece minute. Prezența ta va arăta tuturor că ești de acord cu treburile noastre. Dacă refuzi, va trebui să mă gândesc la altceva.

El îi aruncă o privire sceptică...

— Nu e pentru mine.

Înainte ca ea să protesteze, el se ridică, punând astfel sfârșit băii. Roxy oftă.

Apa se scurgea de pe trupul lui, conturându-i fiecare mușchi puternic, fapt ce-o făcu pe ea să-i lase gura apă. Îl urmă afară, înfășurându-și un prosop în jurul trupului. Dennis își puse prosopul în jurul coapselor. Ea vorbi despre ideea sa referitoare la congres, în timp ce el se bărbiera. După ce termină, se

întoarse în dormitor. Ea îl urmă vorbind încă, în timp ce el se îmbrăca cu o cămașă galbenă și pantaloni de stofă kaki.

— Spune ceva, îi ceru ea. Nu crezi că mergi prea departe „Domnule Conservator”?

— Nu.

— Ai participat vreodată la un congres politic?

— Pentru ce?

— Am citit despre articolele și platformele partidelor, despre rapoartele din trecut. Ascult dezbaterile de la televizor, întrunirile politice, toate reprezentând un mănunchi de lucruri exagerate. Am lucruri mai bune de făcut, decât să-mi irosesc astfel timpul.

— Ca de exemplu? Ce faci?

Ea își încheie fusta și o trase în jos.

— Fac dragoste, iată de ce tu vei dormi aici diseară.

— Nu pot face asta. Am de făcut o afacere.

— Bine. Voi veni eu la tine. Vom face dragoste în patul tău de la mansardă. Le vom putea distra pe „chiriașele tale” distrugând podeaua de la un capăt la celălalt.

— Nu glumesc. Din întâmplare mie îmi place îmbrățișarea.

— Din întâmplare ție îți place ceea ce se întâmplă înaintea îmbrățișării.

— Și ție nu?

Și ea simțea la fel. Și totul era bine, atâta timp cât ea recunoștea că ceea ce simțea era numai o pasiune nebună.

— În regulă, vom ajunge la o înțelegere. Dacă mă ajuți, voi dormi aici diseară.

El zâmbi, fiind conștient de faptul că ea avea un motiv pentru a se convinge pe ea însăși să rămână la el încă o noapte.

— Promiți?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Spune-o. Promiți să dormi aici diseară. Și las deschis acest subiect având posibilitatea de a alege mai multe alternative.

Ea își scutură capul.

— Alternative! Țsta-i șantaj.

— Dar nu și în cazul în care dorești ajutorul meu.

— În regulă. Promit.

— Așa-i mai bine.

— Am fost de acord datorită băii fierbinți.

— Ai spus da din cauza trupului meu.

— Și din cauza asta.

— Vezi ce poți obține când ajungi la o înțelegere?

— Am făcut un compromis, pentru că nu mă simt în stare să-mi petrec noaptea într-un sac de dormit din biroul meu.

Dennis se hotărî s-o lase pe ea să aibă ultimul cuvânt. Dădu telefoanele necesare pentru a verifica dacă fiecare apartament pe care îl încercuise era disponibil pentru a fi vizionat.

Imediat după ce părăsiră casă, el învăță faptul că găsirea unui apartament adecvat împreună cu Roxy, era o aventură: Merse cu mașina în câteva locuri pe care le notase în ziar, fără a se mai deranja s-o oprească întrucât ea își exprima dezaprobarea foarte repede în legătură cu fiecare dintre ele.

— Ce nu e în regulă cu acela? o întrebă el, după ce trecură de al treilea complex de locuințe.

— N-are farmec. Tu ai vrea să locuiești acolo? Primul se afla într-o baracă. Al doilea era ca o crescătorie de iepuri de casă. Ultimul se putea prăbuși din temelie.

Trebui să fie de acord cu ea.

— Când și dacă ne vom opri vreodată, spuse el, de ce să nu pretinzi a fi soția mea?

— De ce?

— Îmi place mai mult așa, decât ca amantă.

— Nu sunt atât de sigură. Nu, vom spune adevărul.
Căutam un apartament pentru o prietenă.

— Pentru o mamă singură cu un copil. Trebuie să știm dacă sunt copii care să se joace cu Louey.

Ea continuă cu lista sa de amănunte.

— Va trebui de asemenea să verificăm dulapurile și bolțile tavanelor, birourilor, sistemul de aerisire. Să găsim un loc în care sistemul de încălzire și instalațiile să funcționeze bine. Să fim atenți la mijloacele de transport publice necesare pentru a ajunge la biroul tău. Să aibă prin preajmă o școală cu o reputație bună și să existe o distanță mică de străbătut pe jos între casă și supermagazin.

— Dar va fi grozav să avem o mașină de spălat și un dispozitiv de uscare.

Ei au sfârșit până la urmă prin a găsi un apartament cu două dormitoare într-o casă particulară cu acces la toate dependențele și cu intrare separată. Proprietăreasa era o văduvă care avea trei nepoți. Lui Roxy i-a plăcut în mod special curtea.

— E perfect pentru Louey, spuse ea, și apoi îl înghionti.

Există chiar și o sală de gimnastică și de dans jungle.

Dennis își aminti că promisese să înființeze una și acasă la Roxy.

— Promit să o fac în weekend-ul următor.

Obținură majoritatea lucrurilor existente pe lista lui Roxy. Proprietăreasa, o anume doamnă Wilkins, înțelese că Maggie ar trebui s-o vadă prima. Dacă totul era în regulă, se putea muta imediat. Spunând că se vor întoarce în câteva ore, Dennis și Roxy se îndreptară spre Adăposturile Sigure pentru a-i spune lui Maggie și Louey. Pentru a doua oară și în multe alte zile, Maggie fu copleșită. Dennis îi ceru ajutor lui Roxy din priviri.

— Ea plânge cu lacrimi de crocodil.

— Ți-am spus eu. Asta din cauza faptului că ești un tip drăguț.

— Dacă este așa, mai bine m-ai săruta. Ultima oară când m-ai complimentat ai făcut acest lucru.

El preluă repede controlul sărutului și o făcu cu o pasiune atât de lăcomă, încât ei îi tremurară genunchii.

— Mai târziu, murmură el. Îmbracă-te cu o rochie specială pentru o întâlnire cu o persoană dragă. Astă-seară ieșim în mod oficial. Dar te previn. Trebuie să fii gata îmbrăcată și

pregătită de plecare la ora cinci. Roxy fu surprinsă de faptul că el îi fixase o oră atât de devreme, dar era prea emoționată ca să se întrebe de ce-i ceruse el asta. Și ea avea oricum îmbrăcămintea perfectă pentru această ocazie. O rochie de satin pe care n-o purtase niciodată, căptușită cu un șifon mătăsos, fără cordon, cu o jachetă distinsă, de cea mai bună calitate, împodobită cu dantelă brodată. Una dintre primele ei locatari fusese o talentată croitoreasă. Ea i-o făcuse lui Roxy cadou, după ce viața ei își reluase cursul normal. Era o copie a unui Bili Blass, în valoare de șase mii de dolari.

L-au luat pe Maggie și Louey, și s-au întors la casa doamnei Wilkins. Lui Maggie și Louey le-a plăcut apartamentul spațios. Casa era amplasată pe o stradă liniștită pe care, de o parte și de alta, erau plantați stejari uriași și totuși de aici și până la supermagazin era o distanță mică, posibil de străbătut pe jos. Maggie putea să ia autobuzul la câteva blocuri depărtare de casă, iar autobuzul școlar oprea chiar în colț.

În timp ce Maggie exclama cu uimire și încântare, exprimându-și admirația și bucuria cu privire la camerele curate, la perdelele proaspăt spălate, la mobila lustruită, de arțar, Roxy o luă deoparte pe doamna Wilkins și-i dădu o sacoșă. Înăuntrul

ei se afla o cutie de creioane și o carte nouă de colorat.

— Dacă-i dați asta lui Louey, spuse Roxy, o să vă fie prieten pe viață.

Până la plecare, Louey o îmbrățișare puternic pe doamna Wlikins, iar ea îi permisesese s-o numească „bunică”.

Când s-au întors la casa lui Roxy, Louey i-a invitat și pe copiii lui Shannon să-l viziteze. Roxy a plecat de acolo cu un sentiment de mulțumire.

În timp ce Dennis se îndepărta cu mașina de Adăposturile Sigure, ea spuse:

— Aș dori să-mi pot rezolva toate problemele tot atât de ușor cum ai soluționat tu problema lui Maggie.

Dennis gândea același lucru despre Roxy.

Capitolul 10

Roxy și Dennis voiau să-și facă surpriză unul altuia. El nu-i spunea unde se duc, iar ea refuza să-l lase s-o privească până când nu era complet îmbrăcată. Atmosfera de mister și emoție le reducea plăcerea. Înainte de a ieși din dormitor cu hainele sale, el o cuprinse în brațe, strângând-o de corpul lui puternic, potrivindu-i coapsele de ale lui. Îi privea buzele perfect conturate, care se rotunjeau într-un zâmbet diabolic și percepea emoția și starea de excitație din ochii ei expresivi. Mâinile ei rămâneau pe coapsele lui. Era tot ce putea el să facă pentru a nu o strânge în brațe ca s-o ducă înapoi în pat.

— Poate vom sta acasă, murmură el.

Mâinile ei îi alunecară ușor pe spatele lui.

— Vrei asta?

El râse. Ea ardea de nerăbdare să iasă și puneă întrebarea doar pentru a fi politicoasă.

Se arată foarte surprins în fața dorinței ei.

— Mai târziu. O să știi exact ce gândesc când vom dansa. Te voi dezbrăca cu gândul de hainele tale atrăgătoare și îți voi șopti lucruri trăsnite la ureche și în general, voi deveni o

pacoste.

— Voi arăta ca o vrăjitoare, îl necăji ea și-l dădu afară pe ușă.

Deși ea nu-l mai putea vedea, el era acolo, prezența lui întipăririndu-se pretutindeni în camera lui și în interiorul ei.

Sentimentele lui Roxy căpătau o nouă dimensiune, prinzând rădăcini în sufletul său, între ei înfiripându-se legături sentimentale puternice, care o amețeau, o tulburau și o înfricoșau, datorită profunzimii lor. Niciodată un bărbat nu o copleșise cu atâta adorație.

Ea încă simțea sensibilitatea bogată a îmbrățișării fui de despărțire și apăsarea buzelor lui pe ale ei. Profunzimea pasiunii sale o speria. Bucură-te de momentul prezent, se avertiză ea. Nu privi la ziua de mâine. Pentru că Dennis plecase din cameră, ea trase fermoarul genții cu haine, în care se afla rochia. Sutienu de dantelă, chiloții și ciorapii se aflau deja pe ea, așa că își trecu ușor rochia neagră peste cap și apoi își trase jacheta cu mâneci lungi. Sfioasă și totuși sexy, ea arăta ca o mângâiere voalată din dantelă și atrăgea atenția datorită corsajului rochiei nelegat în talie cu un cordon. Singura ei bijuterie o reprezenta o pereche de cercei mari de sticlă. Se simțea tulburată.

Ridică peria și încercă să-și pieptene părul în mai multe feluri. Renunță la cocul franțuzesc în favoarea unei înfățișări tipic spaniole, cu părul dat pe spate, îndepărtându-se de acel stil pentru a purta părul liber, așa cum prefera Dennis. Își încălță pantofii de satin. Își spuse că seara aceasta și ziua de mâine vor fi de vis, căci apoi va urma întoarcerea la realitate. Simțindu-se ca o prințesă, porni în căutarea prințului ei. Îl găsi în camera de oaspeți, cu brațul sprijinit de polița de marmură aflată deasupra căminului. El era îmbrăcat cu un smoching, purtând butona de aur la manșete și o cămașă albă ca zăpada sub vestă. El se întoarse și i se tăie brusc răsuflarea. Amândoi se transformaseră, îmbrăcați în aceste veșminte scumpe, etalându-și astfel splendoarea și totuși interiorul lor. Erau aceeași doi oameni care nu suportaseră să fie despărțiți. Dennis veni spre ea cu ambele mâini întinse și o strânse ușor în brațe, astfel încât să nu-i strice pieptănătura sau machiajul.

— Ești cea mai minunată femeie pe care am văzut-o vreodată!

Vocea lui răgușită îi trăda emoția.

O conduse până la ușă, iar ea înghiți în sec când văzu limuzina albă lângă bordura trotuarului. Un șofer în uniformă

ținea deschisă portiera din spate a mașinii. Dennis zâmbi cu satisfacție, văzând mirarea ei.

— Unde mergem? întrebă ea, în timp ce el se strecura lângă ea.

El îi înmână un singur trandafir.

— Șșt. Nu-mi strica surpriza.

— În regulă.

Încercă să rămână calmă, dar bătea ușor din picior. Și felul în care privea pe geam, o făcu să-și trădeze emoția. Se îndreptau spre Manhattan, la hotelul Piazza, unde Dennis luase un set complet. Ca prin minune, șoferul dădu la iveală o geantă cu lenjerie de noapte, un schimb de haine și pantofi. Aceasta fusese în portbagajul mașinii.

— Dar când? întrebă Roxy. Tu n-ai fost în camera mea.

— Nina ți-a ales hainele, în timp ce noi eram la doamna Wilkins.

Fură conduși într-un apartament de două camere, cu o canapea albastră, dungată, și scaune în camera de zi, cu un cămin în care ardea focul și candelabre de cristal în camere. Pe masa de gală străluceau vase din cristal Baccara și vase splendide de Copenhaga. Dennis aprinse lumânările, în timp ce

Roxy îl privea năucită.

— Am crezut că mergem să dansăm, spuse ea în cele din urmă.

— Păi, mergem. După aceea.

După aceea însemna momentul ce urma după încălzirea ei cu Châteauneud-Pape, după o masă aleasă cu salată Caesar și supă concentrată de raci, o grămadă de **pești-sabie** cu sos de lămâie, caper și mazăre dulce, mere *duchesse* urmate de piersici *melba* și *demitasse*, și după ce stăteau captivați la teatrul Majestic, unde Dennis reținuse locurile de lângă orchestră, pentru a viziona „Fantoma Operei”.

Când a ieșit din teatrul aglomerat în strada strălucitor de luminată, Roxy observă cum femeile îl priveau admirativ. Ea gustă din mândria proprietății și a stăpânirii, când mâna lui se cuibări pe dosul ei, împingând-o în limuzina care aștepta. În loc de a se întoarce la hotel, ei porniră spre centrul **Rockefeller**. O ținea de mână când urcară cu liftul la etajul șase al clădirii CE și apoi în sala Rainbow, acel cabaret elegant, cu o panoramă grandioasă a orașului. Dennis o ținea strâns lângă el când dansau, atingându-i cu buzele tâmpla. Roxy se simțea ca și când ar fi fost cu adevărat prințesă. Singura clipă tristă a fost cea în

care el i-a spus că acea călătorie în California se apropia curând și acest fapt îi amintea ei de ziua de luni și de viitorul pe care urmau să și-l împlinească separat, iar acestea se aflau la o distanță de numai câteva ore de momentul acesta. Gândul se cristaliză în mintea ei și impulsivă fiind, ea spuse:

— Dennis, hai să mergem.

Agitată și nervoasă, ea se grăbi să-și ceară scuze pentru ca el să n-o considere nerecunoscătoare. Fiind obișnuit cu fiecare reacție a ei, el înțelese. Privirea ei era plină de o frumusețe ucigătoare, pe care el ajunsese s-o iubească. Fără a scoate un cuvânt, el o luă de mână și o conduse în afara ringului de dans. Stăteau îmbrățișați în drum spre hotelul Piaza, sărutându-se profund, ca și cum aveau o grozavă nevoie de siguranță, în apartamentul lor, își lepădară hainele. Roxy ajunse la el și-și strânse corpul mic lângă al lui. O făcea dintr-un sentiment de disperare.

Dennis îi simțea lupta interioară. El dorea ca ea să-și învingă propriile obstacole și să recunoască dragostea ca fiind un sentiment de eliberare, și nu de privare, de închidere. El cunoștea rănilor pe care ea le avea. Deși nu i se va întâmpla ceea ce se petrecuse cu sora ei și cu celelalte femei pe care le ajuta.

Nu cu el. Ea avea nevoie de timp. Îi putea da acel răgaz, în timp ce o copleșea cu dragoste...

Luni, Dennis stătea la birou mângăind un dosar juridic, proptite pe birou Copertele dosarului erau neatinsse.

Despărțirea de Roxy, mai devreme în acea dimineață, avea numai o singură parte bună și anume aceea de a ști că avea să o revadă în acea seară. Obținuse de la ea permisiunea de a petrece următoarele patru nopți acasă la el, spunându-i că era ridicol să doarmă pe podea într-un sac de dormit.

Înainte de a o aduce la el acasă, avea de gând să aranjeze sala de gimnastică.

Pat ciocăni la ușa lui deschisă și intră când el îi făcea semn cu mâna. Ea puse o grămadă de acte sosite prin corespondență deasupra dosarelor pe care le lăsase mai devreme. Dennis continua să facă mângălituri. Ea făcu un pas înapoi dând din cap și ieși.

— Maggie, tu o cunoști pe Roxy Harris. Cum arăta ea?

Având ușa biroului încă deschisă, Dennis o auzi. O invită pe Pat să se întoarcă în birou și îi spuse că, deși Roxy Harris nu era perfectă, devenise apropiată de el. Îi spuse apoi să se întoarcă la biroul ei și să-l lase să-și facă treaba. Punându-și

picioarele pe birou, el rezumă „treaba” timp de încă o oră. În după-amiaza aceea, el a ieșit din starea sa de letargie pentru a citi o scrisoare. S-a întrerupt apoi pentru a-l suna pe Steven Ostner, ca să-l invite la masă în seara următoare, la ora șapte.

— Să vină și Antonia, spre Dennis. Femeile se pot întâlni.

— Care „femei” sunt acelea? întrebă Steven grijuliu.

— Pentru un bărbat deștept ești greu de cap. Roxy și Antonia. Cine altcineva? Mă voi opri să iau niște mâncare chinezească. Lui Roxy îi place acest fel de mâncare.

Patricia, care știa că Dennis nu agrea mâncarea chinezească, îi spuse mai târziu lui Maggie că Roxy îl schimbase pe șeful lor.

*

Lui Roxy îi mergea ceva mai bine decât lui Dennis. De fiecare dată când îi zburau gândurile, ea se trezea înconjurată de oameni care aveau nevoie de timpul ei.

Un reporter de la ziarul american al lui Steven Ostner, numit Ziarul Oficial, a sunat-o și a aranjat să-i acorde un interviu în ziua congresului. Aceștia îi oferiseră, ei și grupului ei

de voluntari, un timp prețios de pregătire de o săptămână și jumătate. Ea oferise reporterului informații despre istoricul Adăposturilor Sigure, pe care el le putea tipări când anunța în ziarul său congresul. Când închise telefonul, mai scrisese niște anunțuri pentru a le trimite celorlalte ziare și de asemenea rețelei locale de cablu și stațiilor de radio... în timp ce pregătirile pentru congres erau în curs de desfășurare, femeile de la Adăposturile Sigure făceau progrese rapide în revenirea lor la o viață normală. Allison se întâlnea cu avocatul numit de tribunal, care reușise să pună poprire pe salariul soțului ei. Primul cec sosise, ceea ce însemna că Allison putea să plătească polițele cu scadențe depășite și s-o ducă pe Bettina la un control stomatologic.

Prin intermediul lui Dennis, Shannon suna și aranja întâlniri cu întreprinzătorul particular și cu cel care fixa asigurările.

Cât despre congres, Roxy și Nina își desemnaseră sarcinile în concordanță cu aptitudinile și pregătirea lor. Lui Shannon și John li se repartizase sarcina de a face reclame noi. Allison și Bettina optau să creeze un volant pe care să-l redacteze pe imprimatorul cu laser Maggie spusese că ar face

orice dorea Roxy. În câteva zile ea și Louey se vor muta în casa lor nouă.

Nu se făcuse încă ora șase, dar Roxy și Nina găsiseră timp pentru o discuție personală. Ele se relaxau la un ceai în birou.

— Cum a fost weekend-ul tău? întrebă Nina.

Ochii lui Roxy căpătară o privire de vis.

— Fabulos. Recunosc că sunt îndrăgostită nebunește.

Nina dădu din cap.

— Deci, așa o numești tu.

— Așa este. Ea se încruntă la Nina, care îi aruncă una din privirile ei atotcunoscătoare, ce sugera cunoașterea unui secret.

— În regulă. Dă-i drumul. Dacă nu o faci, o să crape.

Nu avu mult de așteptat.

— Am aranjat cu Compania de telefoane să se ocupe de accelerarea invitațiilor.

Obrajii lui Roxy se încălzeau în timp ce retrăia amintirea vie a trupului lui Dennis, strâns înlănțuit de al ei, imagine care o umplea de o durere ascuțită.

— Nu intenționez să-mi creeze obiceiul de a nu dormi acasă.

— Exagerezi, Bob și cu mine insistăm. Vom face un program. Ar fi trebuit să-l fi făcut cu mult timp în urmă, dar noi am continuat să sperăm că o să lași în seama robotului apelurile târzii din noapte. Ai făcut asta pe timpul weekend-ului și n-a picat cerul. Ar trebui să-i mulțumești lui Dennis că ai terminat seria asta. Acum ai nevoie să înveți mai mult să te potolești.

— Dar mi-e bine, protestă ea.

Nina se aplecă înainte.

— Allice n-ar vrea ca tu să fii atât de obsedantă.

— Oprește-te. Noi toți am trecut prin asta. Intenționezi să spui că eu conduceam toți bărbații, pentru că aud numai despre faptele celor răi. Ei bine, nu este așa. Eu sunt mai precaută.

— Ești exagerat de precaută, Roxy. Într-una din aceste zile, s-ar putea să ai un rateu. Și acum să auzim veștile bune. Un prieten de al lui Bob își modernizează echipamentul de birou. El ne va dona un computer folosit și un fax.

— Glumești! exclamă Roxy încântată de norocul lor. De ce n-ai spus asta mai devreme?

— Am fost ocupate, spuse Nina pe nepregătite. Și mai sunt și alte vești bune.

— Mai multe?

Nina zâmbi.

— Am lăsat-o pe cea mai bună pentru la sfârșit. Sunt gravidă.

Roxy sări în sus și o îmbrățișă. Spera ca de data asta Nina să ducă sarcina până la termen.

— Și când va veni copilul?

— După opt luni și jumătate.

Roxy se încruntă.

— Anulez accelerarea invitațiilor. Ai nevoie de somn.

Nina dădu din cap.

— Sunt încă partenera ta. Acesta este unul dintre motivele pentru care am cerut asta. Când tu ești plecată în timpul zilei, voi răspunde eu la telefon.

— Vai, nu. Doctorul tău ți-a recomandat odihnă.

— El nu mi-a recomandat să stau în casă. Nu voi fi ca o prizonieră. Doctorul spune că voi avea nevoie de mișcare și de aer curat. Serviciul meu va fi ușor, dar pot încă să muncesc. Bob va încărca copiile dosarelor de rezervă în computerul nostru de acasă. Așa că pot să mă descurc cu toată treaba. Și vreau ca după congres, tu și Dennis să veniți să sărbătorim.

Atâta vreme cât asta nu va dăuna sănătății prietenei sale,

Roxy spuse că ar fi fericită să sărbătorească cu ei. Vorbiră despre copil și despre precauțiile pe care trebuia să și le ia Nina. După ce Nina plecă, Roxy spuse în gând o rugăciune pentru prietena ei.

Soarta, cugetă ea gândindu-se la Dennis și la accelerarea invitației ei pentru care Nina și Bob insistaseră. Se arăta din nou mâna destinului, de data asta în forma tehnologiei moderne.

Dennis sosi la șase și jumătate. Purta o cămașă albastră și o pereche de blugi decolorați. Roxy de-abia avu timp să-l salute sau să-și desfete ochii privindu-l, căci el o trase în birou și închise ușa.

— Tu, spuse el acuzator, ești vinovată de faptul că mi-a fost imposibil să gândesc normal astăzi. Secretara mea se teme pentru sănătatea mea mentală. Maggie este pe jumătate convinsă că lucrează pentru un imbecil nebun. Prietenul meu, Steven Ostner, se distrează personal pe tema faptului că mi-am pierdut mințile. Și este numai vina ta.

Fără a-i acorda vreo șansă de a vorbi, el o prinse-n brațele sale și-și strivi gura flămândă de a ei. Limba lui depăși garnița buzelor ei, împletindu-se lacom cu a ei, în timp ce mâinile sale rățăceau pe trupul ei, plin de dorință.

Își înalță capul, respirând greu.

— Mi-am petrecut cea mai bună parte din zi visând să te sărut și gândindu-mă la ce s-a petrecut cu noi doi azi-noapte.

El îi trase mâna în jos, peste protuberanta tare din pantalonii săi.

— Uite ce-mi faci, murmură el.

Roxy știa exact cum se simțea un pilot de curse care creștea vertiginos viteza de la zero la o sută mile pe oră în câteva secunde. Așa trebuia să fie intensă atracție fizică a unuia pentru celălalt.

— Ești furios, murmură ea.

— Mai bine-zis disperat. Până să te întâlnesc pe tine știam ce înseamnă cuvântul cumpătare.

Louey bătu la ușă, strigându-l pe Dennis să-i citească o poveste. Dennis respiră șuierând.

— Copilul și-a cronometrat prost timpul.

Își ridică tonul și spuse:

— Acordă-ne câteva minute, Louey, și apoi tu și John mă ajutați la sala de gimnastică.

Roxy ridică din umeri neajutorată.

— E greu de găsit pe aici o clipă de intimitate.

— Poți spune asta din nou. Tu știi deja că mai toată ziua de azi am mutat actele dintr-un loc – într-altul, vânzându-le? Ție cum ți-a mers ziua de lucru?

— Am început să facem planuri pentru congres. Bineînțeles că avem niște limite.

— În ce privință?

— De exemplu, chemarea tuturor femeilor de pe lista noastră ne leagă de telefoane. Apoi mai e și faptul că nu aveam spațiu de depozitare a reclamelor. Shannon face și pentru tine o reclamă.

Expresia lui Dennis se schimbă.

— Mie?

— Nu dezertezi, nu-i așa?

— Entuziasmul meu nu se potrivește cu al vostru, dar voi merge. Apropo, soția lui Steven Ostner, Antonia, vrea să te întâlnească. l-am invitat pe amândoi la cină mâine seară. Ea și Steven au trei copii. Ea e drăguță, o să-ți placă.

— La ce oră plecăm?

— Nu înainte de ora zece.

— Acesta este semnalul de stingere stabilit de tine?

— Te rog, nu face asta. Ești crud.

Luptându-se cu nerăbdarea, el pierdu bătălia.

— Și astfel urmează să se desfășoare lucrurile?

— Astfel sunt, spuse Roxy încet, căutându-i fața. N-am mințit niciodată în legătură cu prioritățile mele. Oamenii depind de mine.

Oamenii, se gândi el, nu o persoană în mod special.

Recunoscând în atitudinea lui un atac de gelozie, el se simți mizerabil. Ce persoană decentă nu ar dori să ajute femeile și copiii care au nevoie! Dar era greșit din partea lui Roxy să renunțe la o viață a ei particulară.

— Bine, spuse el. Dar mâine seară? Familia Ostner sosește la mine acasă la ora șapte.

— N-ar fi mai înțelept pentru ei să vină aici?

El își frecă partea din spate a gâtului care-i înțepenise.

— Roxy, i-am invitat la mine acasă, nu la tine. Dar chiar dacă nu aș fi făcut așa, cum rămâne cu înțelegerea noastră? Vezi bine cât de multă intimitate avem aici... Ei pot să viziteze Adăposturile Sigure altă dată. Aceasta este o întrunire socială care ne dă posibilitatea să fim împreună. Să luăm masa. Ca două cupluri. Fără a fi întrerupți. N-ar strica să te relaxezi și tu. Vei fi astfel o persoană mai bună și mai eficientă.

Oferindu-i un zâmbet strălucitor, ea se înclină spre el. Buzele ei le atinseră pe ale lui.

— Înainte de a face dragoste, șopti ea, am spus că voiam să stau cu tine. Chiar asta am vrut atunci, asta doresc și acum. Voi pleca devreme. Voi aranja cumva.

În timp ce-și cobora gura pentru a întâlni buzele ei, Dennis nu putea să nu se întrebe dacă a negocia timpul cu Roxy va fi o chestiune de viitor.

Capitolul 11

Când Dennis o prezentă pe Roxy soției lui Ostner, totul se petrecu ca și cum cele două femei descopereau că erau apropiate sufletește sau că se mai întâlniseră într-o viață anterioară. Nu exista niciun fel de reticență între ele. Mănuind delicat bețișoarele de mâncat, cele două femei au vorbit fără încetare de-a lungul petrecerii lui Dennis.

El cumpărase mâncare suficientă pentru o armată, incluzând supă, rață chinezească, carne de vită, crustacee triple, creveți dulci-acrișori, cel mai dulce fel de mâncare din meniu. După-masă, Antonia și Roxy refuzară oferta bărbaților de a le ajuta să strângă masa și-i trimiseră în camera de lucru să se uite la meciul de baseball.

— Steven este un fan înveterat al baseball-ului, spuse Antonia. Nu contează ce echipă joacă atâta timp cât e vorba de baseball.

— E uimitor, zise Roxy în timp ce puneă ibricul de ceai pe arzător. De-abia ne-am întâlnit și totuși mă simt de parcă te-aș cunoaște. Dennis avea dreptate când spunea că o să-mi plăci.

Antonia spăla vasele, în timp ce Roxy le limpezea și le punea la locul lor.

— Steven spunea același lucru când s-a întors de la prânzul luat la clubul Asociației Internaționale a Funcționarilor din Prestările de Servicii. Casa asta este minunată. Dennis are un gust teribil de bun, în special în ce privește alegerea ta.

— Noi suntem prieteni, clarifică Roxy, repede. Buni prieteni, nimic mai mult.

Antonia o privi cu atenție.

— Ești sigură că Dennis ar fi de acord cu asta? El pare a fi profund îndrăgostit de tine.

— E o pasiune nebună, o zăpăceală.

Antonia zâmbi.

— Așa am încercat și eu să mă conving în legătură cu relația mea cu Steven. Mulțumesc lui Dumnezeu că el a știut prin ce treceam. A avut răbdarea unui sfânt.

Văzu în privirea lui Roxy întrebarea, dar aceasta era prea politicoasă pentru a o rosti, așa că ea îi răspunse:

— Steven este al treilea soț. Primul meu soț a abuzat de mine. Dacă nu era un adăpost care ajuta femeile ultragiate, nu aș fi aici azi.

Roxy se uita fix la femeia care răspândea încredere și un sentiment puternic de autoevaluare.

— N-aș fi ghicit asta niciodată, spuse ea.

— A fost un timp când m-am gândit că nu voi mai fi niciodată fericită. Bineînțeles că nu m-am gândit că voi mai avea încredere într-un bărbat din nou sau că mă voi îndrăgosti, ori că mă voi căsători și voi avea copii. Ca și celelalte femei ultragiate, a trebuit să învăț să mă învinovățesc pe mine însumi. Când Steven a menționat faptul că te-a auzit vorbind și că încercai să sporești fondurile pentru Adăposturile Sigure, am dorit să te întâlnesc. Dacă Dennis nu ne-ar fi invitat aici astă-seară, te-aș fi sunat eu.

— Sunt atât de bucuroasă că un adăpost are importanță pentru tine, spuse Roxy.

— Acesta și dragostea unui bărbat bun. Dacă nu era Steven, n-aș fi atât fericită cum sunt azi. E nostim cum ne-am întâlnit. Mi-am dorit un nou început, așa că mi-am împachetat lucrurile și m-am mutat din Illinois aici. Deoarece lucrasem ca reporter, am cerut o slujbă la ziarul lui Steven. El mi-a spus mai târziu că-n mod normal, nu se ocupa de interviuri, dar m-a văzut și s-a hotărât să-mi ia un interviu.

— Iar restul este istorie.

Antonia zâmbi unei amintiri dragi.

— Nu chiar. Steven a decis că am nevoie de o perfecțiune solidă. La început n-am înțeles exact intenția lui. Apoi m-am lămurit. La vremea aceea eram curioasă, interesată și speriată. Mai ales înfricoșată. Jurasem să nu mă mai îndrăgostesc, să rămân mereu precaută.

Roxy se agăță de acest cuvânt.

— Aveai dreptate în legătură cu asta, spuse ea.

Antonia dădu din cap în timp ce Roxy ridică ibricul ce fluiera pe arătător.

— Nu, n-aveam. Steven spunea că el mă iubea destul de mult cât pentru noi amândoi. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu a renunțat la mine. El este puterea mea, sprijinul meu. Noi avem o viață minunată.

În mod impulsiv, ea îi luă mâna lui Roxy.

— Sper că tu vei fi tot atât de fericită cu Dennis precum sunt eu cu Steven. Dennis este un bărbat bun.

— Suntem foarte atrași unul de celălalt, spuse ea, în timp ce turna apă fierbinte în vasul de ceai, dar eu n-am timp pentru o relație serioasă. Dacă aș avea, ar trebui să cunosc un bărbat ani

de zile. Pe lângă asta, Dennis și cu mine nu avem prea multe lucruri în comun.

Antonia se dădu un pas înapoi și o studie pe Roxy.

— A cunoaște pe cineva ani de zile nu înseamnă neapărat că-i vei ști fiecare aspect al personalității lui. Crede-mă, eu îți vorbesc din experiență. Numai prin căsătorie sau trăind împreună cu el ajungi la acest nivel de cunoaștere. Am dreptate când spun că Adăposturile Sigure reprezintă cel mai important lucru din viața ta?

— Da. La început am avut nevoie de fiecare clipă a timpului meu pentru a porni această activitate. Acum stau atât de prost cu spațiul, încât n-aș putea să uit de asta, chiar dacă aș încerca.

Antonia încuviință din cap, ca semn de înțelegere.

— Chiar așa fiind, eu cred că adevăratul motiv pentru care nu te atașezi de Dennis are legătură cu poveștile groaznice pe care le auzi. Nu le lăsa să-ți hotărască ele viața.

Roxy își întoarse privirea în altă direcție, aranjând prăjiturilele pe o farfurie.

— Sora mea a luat hotărârea nechibzuită de a se mărita. Soțul ei a abuzat de ea.

— Deci asta e, spuse Antonia în timp ce pune vasul cu ceai pe tavă. Povestea surorii tale ți-a schimbat viața. Roxy, dacă tu nu dorești să ai încredere în Dennis, vei rămâne nefericită. Am învățat asta cu ajutorul lui Steven. Dacă ești îndrăgostită, ai datoria față de tine însuși să-ți iei partea ta personală de bucurie.

Roxy puse farfuria cu prăjiturile pe tavă.

— Ce spui, seamănă cu sfaturile părinților mei și ale partenerei mele.

— Asta ar trebui să-ți spună ceva. Ceaiul e gata. Hai să-i chemăm pe bărbați.

Constatările și judecățile Antoniei nu dădură pace conștiinței lui Roxy. Cât de profunde erau mai exact sentimentele ei pentru Dennis? Nu-și putu răspunde, deoarece Antonia deja vorbea despre congres. Steven și soția lui gândeau că ideea cu întrunirea era grozavă.

— Intenționăm să folosim casa mea ca post de comandă.

Toate capetele se întoarseră spre Dennis care făcuse acest comentariu.

— Post de comandă? repetă Roxy. Asta era o veste pentru ea. Deci, de la început Dennis fusese încântat de ideea ei.

Asta era o veste senzațională și pentru Dennis. Cuvintele îi scăpaseră pur și simplu din gură. El nu știa de ce făcuse asta, dar dacă soarta îl determinase să trântască aceste vorbe, motivul nu putuse fi altul decât acela de a o păstra pe Roxy lângă el cât de mult putea.

— Postul de comandă, reluă el, rugându-se destinului să-i completeze acum explicația.

Roxy, fie-i inima binecuvântată, dădu din cap arătând înțelegere.

— Ceea ce Dennis vrea să spună, explică ea familiei Ostner, se referă la faptul că, deoarece casa sa este mult mai mare decât a mea, o oferă pentru cauza noastră care merită așa ceva. Acasă la mine, spațiul este o problemă. De asemenea, dacă ținem telefonul ocupat pentru congres, noi împiedicăm intrarea unor apeluri importante, soluționarea lor. E nevoie să rămânem deasupra tuturor lucrurilor într-un spațiu central. Este chiar o sarcină bazată pe o astfel de observație scurtă. Mulțumesc, dragule.

Ea se întinse după mâna lui Dennis. Cuvântul „dragule” suna minunat rostit de buzele ei. Dacă ar fi singuri, ea s-ar afla acum în brațele lui. Gândul de a-i săruta trupul atrăgător îl făcu

să-și dorească ca musafirii să plece imediat.

Roxy îi mângâie mâna și apoi continuă cu o înflăcărare crescândă:

— Acest loc va arăta ca un sediu de comandă al generalului. De ce să nu se întâlnească aici femeile, copiii și grupul înainte de a se urca în autobuze? Vom cere reporterilor să-și înceapă interviurile de aici.

Dennis nu mai radia. Încetă să-și închipuie tot felul de lucruri. El își imaginează mulțimi de oameni descinzând în casa sa, invadându-i intimitatea. Împiedicându-l să fie singur cu Roxy!

— Autobuze? repetă el. Reporterii. De ce nu se pot întâlni cu toții la primărie?

— Pot, dragule. Dar gândește-te că ar fi mult mai bine dacă mai întâi le-ai vorbi tuturor încurajându-i. Poți să faci asta în autobuze individuale, astfel încât vecinii tăi să nu fie deranjați de oamenii care tropăie pe peluzele lor.

Dennis se agită.

— De ce eu? Eu nu țin discursuri stimulatoare.

— Dragule, acesta e diferit. Tu crezi în cauza noastră și ești bărbat. Ești decent, onest și te alături cauzei noastre. Bineînțeles că tu o vei face.

Nu mă pot gândi la un model de rol mai bun de urmat pentru copii. Nu după ce te-am văzut împreună cu copiii lui Maggie și ai lui Shannon. A fost minunat, Antonia!

Auzind-o pe Roxy cum îl transformase într-un erou, Dennis zâmbi.

— Serile mele vor fi foarte ocupate, spuse Roxy, căci mă voi asigura ca pregătirile pentru congres să se desfășoare fără probleme.

— Vei face asta aici, desigur, spuse Dennis.

— Bineînțeles. Păi la ce slujește un post de comandă?

Antonia îi sugeră lui Roxy să contacteze oamenii ce lucrau la alte aziluri, agenții de stat și consilii particulare.

— Invită-i pe toți atâta timp cât te ocupi de asta.

Steven se oferă să ceară colegilor de la celelalte ziare să trimită reporteri.

— Dennis, tu-i cunoști pe cei de la stația radio și de la postul de televiziune. Cheamă-i.

Roxy era emoționată.

— Am și trimis anunțurile, dar, iubitele, dacă cunoști un reporter care poate veni să înregistreze congresul pentru a-l da pe postul de televiziune, asta e chiar mai bine. Un film merită

mai mult decât o mie de cuvinte. Vom păstra momentul și vom menține trează conștiința publicului. Am putea merge la TV, am putea chiar să începem o emisiune la radio.

Ea atinse apoi altă problemă.

— Vom anunța de aici viitoarea mea activitate.

Privind numai o clipă la fața strălucitoare a lui Roxy, el își dădu seama că deschisese o cutie a Pandorei. Ea îi prinse expresia și deveni suspicioasă.

— Asta înțelegi tu printr-un post de comandă, nu-i așa, dragă?

Nu, nu era așa! Conceptul lui despre un post de comandă – dacă ar fi trebuit să definească unul – s-ar fi limitat la exclusivitate. A lui și a ei. Nedorind s-o supere, zise:

— Exact asta am vrut să spun.

Steven și Antonia îl priveau. El prinse privirile lor amuzate. Când ei începură să vorbească, căutătura lui încruntată îi reduse la tăcere; apoi el trimise un zâmbet devastator către Roxy.

— Spune-mi, dulceată, la ce activitate te mai gândeai după aceea?

Cuvintele îi scăpară dintr-o pornire inspirată.

— Trebuie să fie ceva, spuse ea, ceva care să aibă influență asupra imaginației. Știu. O să fac salturi cu parașuta.

— Să sari cu parașuta din avion?

Ea dădu din cap.

— E o idee grozavă, iubitule.

El o privi furios blestemându-și gura mare.

— E o idee groaznică. Și dacă te rănești? N-o să suport asta, Roxy. O să-mi scoți fire albe de păr. Cum te-ai putut gândi la așa ceva?

— O să fiu în siguranță. Este o idee care va contribui mult la creșterea fondurilor, iubitule. Putem vinde bilete la tombolă.

— În niciun caz!

Glasul lui era asemenea unui tunet. Lovi cu pumnul în masă.

— Știi ce părere am despre salturile tale din avioane.

Roxy le zâmbi dulce celor doi membri ai familiei Ostner, în timp ce îi mângâia mâna lui Dennis.

— Dennis este un om exagerat de grijuliu. Vă rog să nu vă gândiți că asta îl face mai puțin bărbat. El este într-adevăr foarte curajos.

Cei doi membri ai familiei Ostner jurară în mod solemn

că nici nu le trecuse așa ceva prin cap.

Dennis oftă.

— Și atunci, continuă Roxy vioaie, o să-i facem pe oameni să ghicească unde voi ateriza. Voi sări de câteva ori. Altfel e necinstit față de oameni să-i alerg tot drumul pe teren. Dennis, cunoști niște comercianți care ar fi dornici să ofere premii?

Fiind sigur că ea vorbea ca să se afle în treabă, el se gândi că micuța **ștrengăriță** îl credea tâmpit.

— O să văd, murmură el.

Ea zâmbi.

— V-am spus eu că el e minunat. Cine poate mai bine ca Dennis să arate lumii ce parașutistă desăvârșită sunt eu. Ne-am întâlnit datorită unei forfecări de vânt. Ce părere ai despre planurile mele, Antonia? Întrebă Roxy.

Antonia își acoperi gura pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Toate au o semnificație perfectă din punctul meu de vedere.

— Și, nu uita, Roxy, spuse Dennis, hotărât să insiste asupra singurului său as pe care-l avea în mânecă, ai spus că-ți vei petrece nopțile aici pentru ca eu să-ți pot fi de ajutor.

Bineînțeles asta e valabil numai până se termină congresul, desigur.

— Firește, spuse ea.

Cât de rău putea să fie, se gândi Dennis să acorde niște discursuri încurajatoare, dacă răsplata era atât de mare! El lăsa conversația să se desfășoare în jurul său, zâmbind de fiecare dată când Roxy îl numea „iubitule”.

Când membrii familiei Ostner fură gata de plecare, Steven îl luă deoparte, în timp ce Antonia strângea masa cu Roxy. Îl bătu pe Dennis pe mână.

— Pentru ce faci asta? întrebă Dennis.

— Pentru c-am asistat la meciul vostru. Roxy e o femeie teribilă.

În bucătărie, Antonia spuse că ea voia să ofere hrană oamenilor.

— Le va fi foame mai târziu.

Roxy îi mulțumi.

Cu ajutorul lui Dennis, Adăposturile Sigure nu vor duce lipsă de nimic.

— Bietul om. Prin ce a fost nevoit să treacă din cauza mea.

Antonia se întristă, dar apoi începu și ea să râdă.

— Știai de ce și-a oferit casă, nu-i așa?

— Sigur că da. E disperat ca să mă păstreze aici.

— Ce intenționezi să faci?

Roxy își șterse ochii. Când se opri din râs spuse:

— După ce pleci, am de gând să-i arăt cât de mult îl apreciez.

Antonia era istovită de atâta veselie.

— Minunat. Amândoi câștigați.

Dennis și Roxy se îndreptară spre birou. Ei se așezară pe canapea, iar ea se strânse lângă el. Dându-și capul pe spate, îl privi în ochi.

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Pentru mine asta valorează mai mult decât pot exprima în cuvinte.

— La loc, iubito, spuse el.

Încruntându-se, el se uită în ochii ei verzi, larg deschiși, în care mocnea un foc ascuns. Își aminti privirea ochilor ei când era calmă. Ar fi trebuit să dureze un timp îndelungat.

— Ești minunată!

— Mulțumesc. De ce te încrunți?

— Scuză-mă. N-am știut că fac asta.

Fiindu-i mai ușor dacă se afla departe de ea, el se ridică să se plimbe cu pași mărunți prin birou.

— Dennis, de ce măsoți camera?

El se opri.

— Te porți ciudat. E în legătură cu faptul că ți-ai oferit casa?

— Roxy, știi de ce am făcut asta?

Ea zâmbi și oftă lung, visătoare.

— Da. Tu ești un om generos, bun, minunat, grozav.

Mărturisirea îl făcu să se contracte.

— Pe lângă asta.

— Ca să mă ajuți?

— Nu acesta este exact întregul motiv.

— Ca să mă relaxezi?

— Te apropii.

— Ca să te relaxezi.

— Explică ce vrei să spui.

— Știi tu.

— Dacă aș știi, nu te-aș întreba.

Ea își încleștă mâinile. Buzele îi tremurau. Umerii i se strângeau. El alergă spre ea, se așeză pe vine și îi luă mâinile,

determinând-o să alunge tristețea ce o năpădise, devorând-o.

— Iubito, nu fi supărată.

Roxy nu se putu abține. Izbucni în râs...

— Dennis, ești un actor de proastă calitate. Ar fi trebuit să-ți vezi expresia feței când ți-ai oferit casa drept post de comandă. Era ca și când doamnele mele făceau parte dintr-o armată. Ai acceptat deodată totul pentru a mă determina pe mine să dorm cu tine mai mult de patru zile.

— Drăcoaică mică! Ai știut! Țipă el. De ce nu ai spus nimic?

— Am vrut să văd până unde ai să mergi.

— M-ai înșelat.

— Ce e mai rău decât ai încercat tu să faci?

— Dacă ți-aș fi cerut asta fără o altă condiție, ai fi consimțit să rămâi aici?

Ea văzu privirea serioasă din ochii lui.

— Nu sunt sigură. Poate. Ai fost de acord să faci atât de multe lucruri pentru a ne ajuta.

— Roxy, eu nu te vreau ca pe o parte dintr-o afacere barter.

— Știu. Regret că am spus asta. De ce mi-ai spus

adevărul?

— Nu știi? Nu ghicești? Nu am mai fost eu însumi de când te-am întâlnit. Presupun că oferindu-ți casa mea, ți-am arătat ce disperat sunt.

— Pune-ți brațele în jurul meu, Dennis. Vorbește-mi.

— Roxy, ascultă, ești atât de hoasă! Refuz categoric să te privesc sărind cu parașuta. Nu glumeam când am spus că o să albesc. O să fac un infarct. N-am ce-ți face dacă crezi că sunt laș, dar nu pot suporta asta.

— Poți să te uiți la altcineva care execută salturi? Întrebă ea, cu inima cât un purice.

— Desigur.

— De de, dragule?

El se cutremură. Ca și cum cuvintele i-ar fi fost smulse, el spuse:

— Sunt îndrăgostit de tine, Roxy.

Inima ei bătea să-i sară din piept. Valuri de o aleasă tandrețe o străbătură. Dar Dennis văzu prudența din privirea ei și oftă. Știa că ea nu-și dorise să audă asta. O spusese prea curând.

— Uită ce-am spus, dar tu mi-ai cerut să-ți spun motivul. Știu că tu crezi că noi nu avem nimic în comun. Vreau doar ca

timpul să-ți dovedească că te înșeli.

Ea îi mângâie fruntea.

— Ne potrivim foarte bine din punct de vedere sexual.

El își reaminti nopțile lor pline de pasiune. Acum, având-o în brațe și simțind dezmierdările buzelor ei pe bărbia și gâtul lui, el se întări și deveni din ce în ce mai excitat.

— Dennis, murmură ea, lipindu-și gura de gâtul lui, ar folosi la ceva dacă ți-aș spune că și eu te iubesc?

— Nu spui asta doar ca să mă faci pe mine să mă simt mai bine, nu-i așa? Sau vrei să spui că mă iubești ca pe un prieten?

Roxy văzu speranța, întrebarea ce sălășluiau în spatele fericirii înăbușite exprimate de ochii lui căprui.

— Nu tocmai. Sunt tot atât de surprinsă cum ești și tu.

Neîncrederea făcu loc uimirii și realizării fenomenale a norocului său.

— Te iubesc. N-am intenționat să mă îndrăgostesc de tine, murmură ea. Prefer pasiunea nebună.

— De ce?

Ea se dădu înapoi să-l privească, lăsându-l să vadă rămășița de teamă dinlăuntrul ei.

— Pasiunile se termină și mor. Ele sunt mai sigure.

El zâmbi cu o falsă simpatie.

— Sunt irezistibil și nu te-ai putut abține să nu mă placi.

Așa e?

— Da, așa e. Ai apărut într-o perioadă foarte nepotrivită.

— Nu lăsa acest gând să te necăjească, nu-ți face griji din cauza asta.

După un timp, ea îl anunță:

— Nina e gravidă. Voi fi mai ocupată ca niciodată până când voi obține un ajutor.

Dennis se uită la ea zâmbind. Cu ajutor sau fără ajutor, strălucitoarea și hotărâta lui Roxy va fi întotdeauna ocupată. Așa era ea prin firea ei.

— Ești de acord cu faptul că sunt un expert în dirijarea timpului?

Ea dădu din cap.

— Atunci de ce nu terminăm această conversație în pat?

— Există pe acolo mai mult praf magic?

Mâinile lui atingeau delicat, ca o șoaptă, pielea ei, presărând stropi de vrajă în ființa sa.

— Am informații de încredere care afirmă că există.

— Atunci, hai să continuăm sus această discuție.

Capitolul 12

În dimineața congresului, Dennis s-a trezit cu brațele încolăcite în jurul lui Roxy. De acum, acest gest reprezenta o îmbrățișare familiară. El decise că sexul se practică mai bine când ești îndrăgostit. Totul era mult mai plin de înțelesuri. Entuziasmul ei, bunătatea ei, angajamentul pe care și-l luase în fața oamenilor era dătător de viață.

Roxy contactase un agent de vânzări și cumpărări de bunuri imobiliare, în fosta vecinătate a lui Shannon, și întreabă despre închirieri. Copiii duceau lipsa prietenilor lor. Prin intermediul relațiilor lui, el se asigură că Shannon va primi cecurile de asigurare pentru a-și acoperi pierderile. Întrucât i-ar fi luat ceva timp pentru a-și redobândi viața de dinainte, moralul lui Shannon crescuse. Ea putea vedea acum lumina de la capătul tunelului.

Cea mai bună știre pentru el era că obținuse promisiunea lui Roxy de a abandona ideea nebunească de a vinde bilete de tombolă pentru ca lumea s-o vadă parașutând. Ea făcuse acea promisiune după ce câțiva dintre clienții lui promisese o sumă lunară care urma să fie alocată Adăposturilor Sigure. Viața n-ar

fi niciodată monotonă cu ea. Dar ea evita cu încăpățânare să vorbească despre căsătorie și să stabilească data nunții.

— Trebuie să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt mai întâi, spusese ea prima dată când el îi propusese să-i fie soț.

— Și cât de mult e nevoie să ne mai cunoaștem unul pe altul? întrebă el.

— Nu sunt sigură. Nu știu.

Îl sărutase pe gură și își lipise trupul de al lui, iar după aceea el uitase totul.

Data următoare, după patru zile, el a adus în discuție subiectul, în timp ce ea stătea în baie cu mâinile încolăcite în jurul genunchilor.

— Iubitule, haide să nu ne grăbim, spusese ea. Când vom fi gata pentru asta, vom ști.

Astfel trecuse cele două săptămâni până la congres, timp în care el contractase două mașini, fiecare având capacitatea de a găzdui cincizeci și patru de persoane. Un client bogat achitase nota de plată. Grație știrilor de la televizor, care îi costase enorm, mulțumită presei guvernamentale și celorlalte ziare, se dusesse vestea, conform căreia congresul urma să ajute femeile necăjite și bătute, precum și copiii, veste care se răspândi cu

iuțeala focului. Chiar Roxy fusese ca o furtună timp de două săptămâni, participând în mod regulat la ziua ei de lucru și continuând apoi drumul și truda în campania de noapte. Singurul câștig al lui Dennis a fost acela că ea își petrecuse nopțile cu el.

— Astăzi este ziua cea mare, șopti ea emoționată. Sper că vom reuși, cu mult noroc, să avem succes. Poate va dona cineva o clădire mică sau o casă mare. Atunci, Adăposturile Sigure pot oferi mai multe servicii.

Pentru o clipă, Dennis nu spuse nimic. El reflecta în tăcere dorindu-și cu ardoare ca ea să stabilească o dată a nunții.

— Va fi o zi frumoasă pentru congres.

El se uită drept în ochii ei.

— O să-mi lipsești când am să plec în California, luni. Vino cu mine. Am fost chemat pentru a depune mărturie doar o dată sau de două ori ce! mult. Putem merge la Disneyland, putem vizita studiourile cinematografice sau putem face o excursie la Vegas. Ne putem lua amândoi o vacanță.

Ea se propti de perne.

— Aș vrea să pot merge. Sună minunat totul. Dar Nina deja muncește acasă, iar eu încerc să găsesc pe cineva care să

mă ajute. Nu este timpul potrivit acum.

— Dar Antonia? Întrebă el. Ea vrea să te ajute.

Roxy dorea din toată inima să-i poată spune lui Dennis ceea ce el voia să audă, dar nu putea. Numai gândul la căsătorie o înpăimânta. Dacă i-ar fi spus, el ar fi crezut că nu-l iubea. Căsătoria este un pas mare. Cât de bine știa ea acest lucru! Ascultase atâtea povești despre destrămarea căsniciilor, încât putea umple volume întregi. Și totuși ea presupunea că Dennis avea dreptate. Mulți oameni aveau căsnicii reușite.

Revenind la realitate, întrebă:

— Ce-i cu Antonia?

Dennis repetă întrebarea:

— Sunt sigur că va fi de acord să te ajute, dacă e vorba doar de o săptămână.

Roxy dădu din cap.

— Nu pot lăsa în locul meu o persoană nepregătită. N-ar fi cinstit.

— Roxy, vrei să te măriți cu mine?

— Te rog, Dennis. Te iubesc. Nu mă grăbi.

Buzele lui se subțiară.

— În regulă. Anunță-mă când te hotărăști să te

căsătorești, Roxy. Am obosit să spun același lucru mereu, ca un disc stricat.

Roxy tresări. Merita asta. Dar ea nu avea nimic de spus, în timp ce el ieșea din cameră.

Chiar dacă Roxy și Dennis au avut rezerve unul față de altul la început, congresul a fost un succes uriaș. Toate fostele locatari ai lui Roxy, care locuiau în zonă, au venit pentru a-și oferi ajutorul. Multe dintre ele și-au adus și copiii. Au venit și lucrători aparținând variatelor agenții de stat și altor azile. Înainte ca autobuzele să plece spre primărie, Dennis și-a ținut promisiunea de a ține discursuri încurajatoare. Autobuzele s-au umplut repede și mult mai mulți oameni li s-au alăturat lângă primărie.

În final toată lumea plecă, cu excepția lui Bill Holliday, un reporter veteran, în jur de cincizeci de ani, care lucra la ziarul lui Steven Ostner. Scoțându-și pantofii, cu picioarele ghemuite într-o parte, Roxy stătea sprijinindu-se de Dennis pe canapeaua din biroul său, răspunzând întrebărilor adresate de Bill.

— În regulă, spuse el la sfârșitul interviului, am acum tot ce-mi trebuie despre Adăposturile Sigure, dar articolul se va citi mai bine dacă adăugați câteva aspecte personale.

— Știu, spuse ea. Steven mi-a spus astă seară trecută. Ce fel de informații căutați?

Privirea lui coborî cu insistență la brațul lui Dennis care-i strângea în mod posesiv umerii.

— Orice. Antrenamentul dumneavoastră, pregătirea. Dacă aveți un hobby.

Ea se însufleți.

— Parașutez.

— Nu pentru mult timp, spuse Dennis. Nu și dacă am și eu ceva de spus despre asta.

Ea îi strânse mâna.

— El se îngrijorează fără motiv.

Bill zâmbi.

— Nici eu nu mi-aș dori ca nevasta mea să sară din avioane.

— Vai, noi nu suntem căsătoriți, spuse Roxy.

— Logodiți? Întrebă reporterul.

— Prieteni.

Dennis o privi cu subînțeleș.

— Buni prieteni, reluă ea mângâind genunchiul lui.

Bill își închise caietul de notițe.

— Greșeala e a mea. Am crezut că voi doi... Ridică din umeri. Le mulțumi, apoi Dennis îl conduse la ușă.

Dennis își rezervă puțin timp înainte de a se întoarce în birou. Forța respingerii publice se adună în el până când nu mai putu suporta focul din organism. Roxy era o lașă de prima clasă. Nu-i de mirare faptul că ea n-ar fixa o dată a nunții. Ea nu era în stare nici măcar să spună că era îndrăgostită, ca să nu mai vorbim de o afirmație privind o logodnă formală. Își încleștă maxilarul în timp ce stătea în picioare în ușă. Observă tristețea de pe fața ei, dar era prea târziu.

— Dennis, începu ea, traversând camera spre el, nu i-am putut spune lui...

— Las-o baltă?

Ea făcu ochii mari, șocată de tonul lui rece.

— Ai răspuns la ambele întrebări ale noastre în același timp. Se duse la telefon și forma un număr. Roxy ridică din umeri involuntar. Privirea lui era fixată asupra ei, ca și când o vedea pentru prima oară, ca și cum vedea o femeie pe care n-o suporta.

— Ce faci?

— Îți chem un taxi.

— Nina și Bob ne așteaptă.

— Transmite-le scuzele mele. Nu sunt într-o dispoziție potrivită pentru o petrecere, ia-ți lucrurile. Taxiul va fi aici în câteva minute.

Ea păli, căci fu și ea copleșită de intensitatea durerii lui.

— Te iubesc.

Lacrimile curgeau pe fața ei. El o lăsă singură să aștepte taxiul.

Roxy stătea întinsă pe patul din camera ei de la mansardă. Plânsese până când nu mai avu lacrimi, muncise până când fu gata să cadă de oboseală și apoi o luase de la capăt în ziua următoare. Trecuseră trei săptămâni de când ea provocase ruptura cu Dennis. Pierduse în greutate. Ridurile de oboseală erau complicitii ei permanenți, în articolul său, Bill Holliday o numise „eroină”.

Nina o numise o persoană stupidă. Roxy terminase lista posibilităților de autocategorisire. Ea singură își alesese destinul, se exilase de viață. Acum avea timp, tot timpul din lume, dar nu fusese niciodată atât de nefericită. Precauția ei îi adusese nefericire. Seara târziu când auzea cum scârțâie casă, când își întindea mâna spre perna goală de lângă capul ei, își spunea că

aşa era cel mai bine. Şi totuşi, munca îşi pierduse farmecul. Ea se târa zi de zi. Adăposturile Sigure înfloreau, bineînţeles. Oamenii promiteau bani. Ea îşi angajă un ajutor, Florence Newsome, şi îşi luă o greutate de pe umeri. Asta-i dădu lui Roxy mai mult timp de mâhnire. O societate imobiliară se hotărâse să doneze clădirea unui apartament mic, neocupat pentru Adăposturile Sigure. Ea şi membrii familiei Arnouth se aflau în procesul de stabilire a detaliilor necesare.

Roxy dădea drumul la robotul telefonic în fiecare seară, folosindu-l astfel pentru a scăpa de propriile ei coşmaruri. Petrecea mai multe ore în afara casei.

Fie că era vorba de a-şi manifesta dorinţa de a ajuta la formarea unor legi noi, fie pentru a întreprinde demersuri pentru a găsi slujbe femeilor, fie orice alte îndatoriri. Şi după cum a spus Nina, cerul nu căzuse. Dar ea se prăbuşise. Viaţa ei suferise un eşec. Vizitând-o pe Nina într-o după-amiază, încercă să-i ţină piept, spunând prietenei sale că Dennis nu era potrivit pentru ea. Nina îi dădu o batistă.

— Ai dreptate aici, copilă. De ce să fii fericită când te poţi simţi mizerabil? Uită-te la mine şi la Bob. Noi suntem proşti. Ne-am căsătorit şi suntem destul de tâmpiţi ca să ne placă

să dormim împreună, să facem dragoste, să vorbim de una de alta și uneori chiar să ne certăm.

Roxy zâmbi cu un aer trist.

— Ai pus punctul pe i.

— Intenționezi să-l vezi pe Dennis? Știi că s-a întors din California?

Roxy dădu din cap.

— Nu.

Ea nu-i spusese Ninei că-l văzuse pe Dennis ieșind dintr-un restaurant modern chiar cu o zi în urmă. Fusese cu o blondă splendidă, pe umerii căreia el își ținea brațul. Înainte de a deschide portiera mașinii, el o trăsese pe femeie spre el pentru a o săruta pe obraz.

O clipă mai târziu, când și-a ridicat privirea, a văzut-o pe Roxy. Niciunul nu s-a mișcat, de parcă erau înghețați. Numai Roxy se ruga ca ochii ei să nu-i trădeze durerea pe care o simțea. Răspunzând unei chemări venite din partea însoțitoarei lui, el se urcase în mașină și plecase în viteză.

— Era evident faptul că el nu-și pierduse timpul deloc și-și găsisese o înlocuitoare.

Încă îndurerată din acest motiv, ea se ridică să plece.

— Dar ai stat aici câteva minute, spuse Nina.

— Îmi pare rău. Nu sunt o companie foarte bună. Am vrut să te văd, să te înștiințez că totul merge bine la Adăposturile Sigure.

Nina o imploră să mai stea.

— Cum te descurci cu registrele? Folosești sistemul lui Dennis?

— Florence se ocupă de asta.

— Ce faci în acest sfârșit de săptămână.

Ea ridică din umeri.

— Mă duc la aerodromul Alexandria, cred. N-am mai sărit cu parașuta în ultimul timp. Spune-i lui Bob că mă întâlnesc cu el acolo, duminică dimineață la ora nouă.

Deoarece lacrimile amenințau din nou să se reverse, Roxy își luă rămas-bun de la Nina.

Albastrul Cessna coborî la o înălțime de zece mii de picioare. Roxy aștepta semnalul lui Bob Arnouth. Bătând-o pe umăr, el strigă, acoperind uruitul puternic al motoarelor avionului.

— Amintește-ți să verifici altimetrul de viteză și să tragi de șnurul parașutei când ajungem la o distanță de trei mii de

picioare. Călătorie plăcută! Pornește!

Ea păși afară, revelându-și senzația de răsturnare în spațiu, precum o pasăre. Cu brațele și picioarele larg întinse, neavând în față niciun nor care să-i acopere vizibilitatea, ea își roti trupul pentru a vedea panorama de jos. Vârfurile acoperișurilor, stâlpii bisericii, clădirile, casele și mașinile deveneau tot mai mari, cu cât ea zbura mai jos. Aerul îi mângâia fața și-i ștergea hainele. Căderea liberă fusese întotdeauna partea ei preferată de săritură. Astăzi ea nu mai însemna nimic. Doar un salt, o cădere în spațiu. La fel ca și restul vieții ei. La distanța de trei mii de picioare ea dezlegă cordonul parașutei și numără. În trei secunde o voalură de două sute două zeci de metri pătrați, făcută dintr-un nylon de culoare alb cu roșu, se deschise, aducând-o ușor într-o poziție verticală. Uitându-se spre pământ ea continua să numere. Deodată ea nu putu să creadă ce văzu. Un bărbat, cu brațele larg deschise, cu mâinile făcute căuș, ca și cum ar fi gata să prindă o minge, traversă în zigzag terenul, îndreptându-se către ea. Ea privi în jur. Nu mai era nimeni. Dar nu se putea întâmpla de două ori același lucru! Atunci, ea se uită mai bine la el și scoase un strigăt războinic.

Dennis își pierde respirația. Alerga ca și cum ar fi fost

propulsat, schimbând ușor drumul pentru a se feri de razele orbitoare ale soarelui.

— Vin! strigă ea.

Dennis, fie binecuvântat, se vedea din ce în ce mai mare, cu fiecare clipă care trecea. Dumnezeu îi mai dădea o șansă. El trebuia să fie. Dar de ce ar fi Dennis acolo? Ca să-i spună că nu o dorește? făcuse deja asta. Nu putea să însemne decât că s-a răzgândit. Ea spera.

— Te-am prins! îi strigă el. Nu te îngrijora pentru mine, îngeraș. Ești în siguranță. Am văzut totul. Te voi salva.

— Dennis, se tângui ea, nu trebuie să parcurgi din nou întregul proces. Te iubesc. Vreau să mă mărit cu tine.

— Asta e o propunere? țipă el.

Ea era aproape jos. Mai erau câteva secunde.

— Iubitule, dă-te la o parte din drumul meu sau, dacă nu, vom ateriza amândoi la spital! Vreau să am copii cu tine.

— Mă ceri în căsătorie?

Ea lovi pământul alergând și se opri repede. Dennis era chiar acolo, iar ea se îndreptă spre el. El îi prinse brațele și totuși o ținu departe de el.

— Te-am auzit corect?

— Da.

Gura ei i-o acoperi pe a lui. Îl simți relaxat în timp ce-l săruta la nesfârșit.

— Da. Da. Da.

Expresia privirii lui se îmblânzi. Spune-mi „iubitule”.

— Iubitule. Te iubesc. Vreau să facem copii.

— N-ai grijă, o să-ți fac copii. Chiar acum, dacă-ți ridici asta.

Zâmbind, ea își desprinse echipamentul.

— Ce faci aici?

— Când am văzut ce nefericită arătai alaltăieri...

Ei bine, asta mi-a dat curaj să încerc să te conving să nu dai cu piciorul viitorului nostru. Când nu te-am găsit acasă, am sunat-o pe Nina.

Roxy se dădu un pas înapoi, având în privire o strălucire periculoasă.

— Tu nu arătai trist alaltăieri. Cine era blonda aceea cu care te-am văzut, înfumuratule?

El zâmbi.

— Numai așa mi-am putut da seama că nu poți trăi fără mine. Ai fost geloasă! Tu ai spus că nu vrei ca eu să pot

determina vreo altă femeie să simtă ceea ce simți tu când ești cu mine, așa e?

— Cine era ea, Jorden?

— Nu mă lua așa repede. Dacă vrei să rămâi cu mine, trebuie să stabilim câteva lucruri, Roxy.

Ea își puse mâinile în șold.

— Cine era ea, Jorden?

— Intenționezi să-ți păstrezi aceleași ore de lucru?

Ea avansă spre el.

— Da. Cine era ea, Jorden?

El se dădu într-o parte, să nu-l ajungă.

— Câți copii vrei?

Ea ridică din umeri.

— Trei. Patru. Cinci. Opt.

El zâmbi.

— Grozave deducții matematice. Presupun că n-o să parașutezi când vei fi gravidă.

— Desigur că nu. N-o să risc viața copilașilor.

— Atunci rămân ia nouă copii.

El o opri când ea vru să-i ia parașuta din mână, sărutând-o apăsător pe buze. Plăcându-i foarte tare începutul, el zăbovi mai

mult asupra gurii ei.

— Vom locui în casa mea, murmură el între două sărutări.

— În casa noastră.

— Dar cada din baie e a mea. Cine era ea, Jorden?

El o apucă de sub bărbie.

— Sora mea, Jennifer. A venit cu soțul ei, din Norfolk. O duceam să ia prânzul.

Ea își aruncă brațele pe după gâtul lui și îl sărută nebunește.

În cele din urmă se opriă să respire.

— Asta înseamnă că o să împart cu tine cada din baie? întrebă el.

Iubindu-l, râzând și sărutându-l în același timp, ea îl îmbrățișă strâns.

— Și asta și toate celelalte, iubitele.

El zâmbi.

— Spune-o din nou.

Ea o făcu iar. Neîncetat și mereu...

Sfârșit